

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

27.C.III

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

Ex Praefectura

TOMVS II

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

MDCCLXXVII.

B. St.

I- Pa 4/7

CHIEF CLERK

U. S. DEPT. OF JUSTICE

RECEIVED

11-27-1917

1917

UNITED STATES DEPT. OF JUSTICE

FOR THE RECORD

RECORDED

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπει-
δὲν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἔστιν,
οἶμαι, τὸ ἀναβιβῆναι αὐριον) ἢν περ ἴδῃς Μένι-
ππον, τὸν κύνα (εὐροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίν-
θῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶν-
τα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad
superos escenderis (tuum enim est,
opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Me-
nippum canem (inueneris autem illum Corin-
thi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes in-
ter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum,
Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
super

γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλισμα ἐπειδὴν ὄρας τὰς πλεσίτας, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους ἔτι ταπεινὰς καὶ ἀσήμες, ἐν μόνης οἰμωγῆς διαγιγωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον 1) κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίᾳ, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint consecutura: hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles et ignauos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, et si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

1. Ἑκάτης δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες,
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;
ΔΙΟ.

2. P O L. At ista renunciabo, Diogenes: vt
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?
A 2 DIO.

fraudibus incitata, vt ingentem rerum im-
purarum numerum excogitauit, quibus pol-
lui homines atque impiari credebantur, sic
non minus fuit in lustrationibus inuenien-
dis ingeniosa, quarum ope tanti mali la-
bes depelli posset: lustramina vero siue
purgamenta sibi persuadebant haurire pe-
nitus et combibere quicquid erat contagio-
nis, cuius expiandae causa circumferren-
tur: quocirca ne contractae labis vitium
ad hominem vllum permaneret, sub terra
defodi, in mare, montes, loca vasta de-
portari, saepius in triuiis abiici τὰ καθάρ-
σια sacrorum legibus fuit constitutum. He-
catae vero quia velut propria cedebant τὰ
καθάρματα, ideo vel omne purgamento-
rum genus, vel aliquod saltem certis in
lustrationibus vsurpatum Ἐκαταῖα diceban-
tur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-
que loco sumisset, ille foedissimus atque
auersabilis piaculum commississe putabatur
nullo piaculo luendum. Iam porro ideme-
ne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκᾶτης
δεῖπνον, an aliud ac separatum, in contro-
uersiam venire potest. Iunguntur a Lucia-
no ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum vsus scilli-
cet

ΔΙΟ. γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέττες Φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾶδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλγει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντείλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ ἔδδ' ἐτῆτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρᾶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) Φύεσιν ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis rixari,

set in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. Hemst.

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀγγέλοις, καὶ κροκοδείλης 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτᾶν 4) διδάσκῃσι τὸν νοῦν 5).
ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῇ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι
Φήσῃσι, κατηγορᾶντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σύ δὲ αἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμᾶ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί,
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

xari, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.
P O L. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. D I O. Tum tu plorare illos a me
iube. P O L. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. D I O. Diuitibus autem, suauissime
Pollucule, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet

A 3 ipfi

3. Κροκοδείλης] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquiebant, raprum puerum redditu-
rum se spondet verum respondentem: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτᾶν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τὰς νέας scribe. Guizius.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ
 τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, ἕς χρεὶ
 ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας. ΔΙΟ. ἀλ-
 λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
 γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
 λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
 τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
 ἐπὶ τῇ προσώπῃ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
 ἄμμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
 σίβ), κρανία γυμνὰ τῇ κἀλλείας. ΠΟΛ. οὐ
 χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vſurarum, et
 talenta super talentis componentes, quos opor-
 tet vno obolo instructos huc venire paulo post?
 P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
 iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
 Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
 nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
 cantes oculos, nec florem in facie amplius
 adeste, aut nervos intentos, humerosue vali-
 dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
 crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista
 qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
 fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
 rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
 κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
 ba premantur, consideratius examinaris,
 alia

DIALOGI MORTVORVM 7

χαλεπὸν εἰδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυράς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μὴτε δακρύειν, μὴτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. ΔΙΟ. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, et grauius ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbium commune usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις; satis erat, κόνις πάντα. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνά τε καὶ κάλλας, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendat. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Lucianus aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
τιμίαν· καὶ ὅτι ὄφονταί τὰς ἐκεῖ πλεσίους ἅδὲν
ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ἐπιτίμησον, λέγων
ἐκλελυσθαι αὐτάς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγε-
νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔ γάρ ἀνέξομαι
γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας εἴησθα, ἀπαγγελῶ.
ΔΙΟ. ἐάσωμεν τέττας, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμᾶ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
videtur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
ribus solutis eos a pristina seneritate descivisse.
P O L. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
vero ad alios mandasti, renuntiabo. ΔΙΟ.
Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu,
quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΑΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙ. Οὐ Φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον
 τετονὶ τὸν κύνα παροικῆντα· ὥς
 ἢ ἐκείνόν ποίκατάσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσί, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 δα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
 καὶ ἄδων ἐπιτραχάττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLUT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
 adsuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et coniciatur mancipia nos et purga-
 menta piscularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-

ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥΤ. τί ταῦτα Φασίν,
 ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ
 γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὁλεθρίας ὄντας· οἷς
 ἔκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθαν-
 νόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
 χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτάς. ΠΛΟΥΤ. ἀλλ'
 ἔχρη· λυπᾶνται γὰρ ἔμικρῶν σερβήμενοι. ΜΕ.
 καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν
 τοῖς τέτων σαναγμοῖς; ΠΛΟΥΤ. ἔδαμῶς. ἀλλ'
 ἔκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
 ὥς οὐδὲ παυσομένη μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε,
 ἀκολα-

ma, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt,
 Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos,
 quippe ignavos et perditissimos, quibus non sa-
 tis fuit vivere male, sed et mortui recordantur,
 ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
 deo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT.
 At non oportet: dolent enim non parvis rebus
 priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
 qui calculum adicias eorum suspiriis? PLUT.
 Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
 mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
 gum et Assyriorum, ita vobiscum statuite, me
 nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
 ritis,

DIALOGI MORTVORVM 11

ἀκολαθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποίειτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιῶντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὧ
θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
εὖγε ἔγωγε ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ,
τὸ ΓΝΩΘΙ·ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων,
ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

rītis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, NOSCE TE IPSVM, fae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππε, Ἀμφιλόχῃ καὶ Τροφώνει.

MEN. **Σ**Φῶ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οὗ ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάτριοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἔν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἐκ αὖ ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτετρατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔτος αὖ εἰδείη, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ·

Menippi, Amphiloichi et Trophonii.

MEN. **V**os autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphiloachus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego

DIALOGI MORTVORVM 13

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ 8). σὺ δ' ὅσκιος ἐκ ἐπιδεδημηκένας Λεβανεία τοπαράπαν· ἃ γὰρ ἡπίσις σὺ τέτοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβανείαν γὰρ παρῆλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ἐθόναις γελώως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσπερῶσω διὰ τῷ σομῖς, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπῆλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναί ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.

ἐξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris vnquam inuississe Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quent admodum nos, sola praestigiarum fraude decersum? Verum, per artem diuinandi, quid autem heros est? ignoro enim. ΤΡΟΗ.

Ex

- 8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel eis Τροφώνεα. Rati inuenies κατέλθειν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον. Hest.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σύνθετον. MEN. ὅ
μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ
συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν ἂν πᾶσα τὸ θεῷ ἐκεί-
νο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χαῖ, ὦ Μέ-
νιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. ἔκ οἶδα, ὦ Τρο-
φώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶνε-
κρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN.
Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus;
sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista
Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit,
Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Tro-
phoni, quid tandem dicas: at te quidem to-
tum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. Λογισώμεθα, ὦ πορφμεῦ, εἰ δόκει,
ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ
αὐτίς ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώ-
μεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὀρίσθαι περὶ αὐ-
τῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Portitor, si vide-
tur, quantum mihi iam debeas,
ne quid denuo litigemus super istis. CHAR.
Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid
e

τῶν, καὶ ἀπραγμονέσεις. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντει-
 λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλᾶ
 λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
 σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
 θει 9) πέντε δραχμᾶς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
 καὶ ἀνέστραν ὑπὲρ τῆ ἰστίᾳ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
 κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τέτταρ προστίθει. ΕΡ.
 καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκαφιδίᾳ τὰ ἀνεω-
 γότα, καὶ ἥλας δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' ἧ τὴν
 ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
 stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
 comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
 gno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque
 drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
 nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
 binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
 ciendum: quinque obolos omnino perfolui.
 CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
 qua obliquantur nauigii patentes rimae, et cla-
 vos itidem, et funem, vnde hyperam con-
 fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
 γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
 saubonus obseruauit ad Theophr. Char. c. 23.
 p: 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennas ad
 malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά
 ἔσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λο-
 γισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ.
 νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῇ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις,
 ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόος τινὰς, ἐνέσαι
 τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζό-
 μενον τὰ πορθεμῖα.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδῆμαι τὰ κείναια εὐ-
 χόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶντων ἀπο-
 λαύοιμι. ΧΑ. ἔκ ἔσιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῇ. νῦν
 δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεᾶς, ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη
 γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC.
 Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in
 computatione: quando igitur ista te redditurum
 ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri
 non potest; quod si pestis aliqua, aut bellum
 haec demiserit confertos, licebit tunc lucri quid-
 dam inde capere in maiore turba fraudantem
 portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebō, pessima
 quaeque precatus euenire, vt fructum ex iis perci-
 piam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc
 autem pauci, vt vides, adueniunt nobis: est enim
 pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας
 vertit. Hemst.

II. Τα κείναια εὐχόμενος γ.] Apud veteres
 etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat
 sumi. Suidas. Hemst.

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείν-
 νοιτο ὑπὸ σῶ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὧ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυμα-
 τία οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῷ
 παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη·
 ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκx-
 σιν ἐπιβελεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι. ΧΑ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἐκὼν
 ἐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πιμρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῶ.

pax. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis prorendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et saucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque fimiles istis: eorum autem plurimi
 propter opes veniunt infidiati sibi invicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possum peccare, qui paulo acerbius flagi-
 tem debita a te.

V.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότεν λέγω, τὸν πλείσιον Εὐκρά-
την, ᾧ παῖδες μὲν ἔκ εισίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ
θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναι, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκείνον μὲν, ᾧ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τосαῦτα, εἴγε
οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιῷτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui veniunt quinquaginta mille. MERC.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLVT. Enim, Mercuri, vivere sine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulatores eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. MERC. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. PLVT. Neutiquam;
sed

ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιῶνται ἔδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐς ἡμιάρωτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ γοσῆντος, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαίση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίπτωσαν αὐτῷ μάτην ἐπιχαιρόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῶργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ὅμοιως ἔρρω-
ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; et quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: et plane varia quaedam est et versuta hominum istorum adlatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MER. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe vana laetatur: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆ-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζωὴν
μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἄλῃν ὁ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἡκέτω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησον, ὦ Πλάτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη
αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam sorte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relicta, detrusi iam veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam sorte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τῇ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam vsurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et contumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατ'άσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
sene denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῷτο, ὦ Πλῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θύκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἴγε ὁ μὲν ζῆ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέ-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. ἔ
γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι
τῷ πλῦτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ,
πρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, ut ego vita
discedam triginta natus annos, ubi,
qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic viuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,
B 3 locum-

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π. Λ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλᾶτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

Τ. Ε. Ρ. Οὐκ ἔν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διάτάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἔδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? P. L. V. T. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. T. E. P. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suaue sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστως, καὶ ἐρρώμενεσά τις νεανίσκος· ἄνω γὰρ ποταμῶν τέττο γέ. ἢ τὸ τελευταῖον εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήσκειται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίς ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἁμαξά τὸν βῆν πολ-
λάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς
ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐ-
τὰς 13); τοιγαρῶν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
ἐκεῖ-

chrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes:
hoc utique perinde est, quasi in caput flumina
recurrant. Saltem denique sciendum erat, quan-
do quisque senum esset obiturus, ne frustra
quosdam obseruarent: nunc autem quod pro-
verbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLVT. Illa quidem, Terpsion, multo
sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae,
malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis,
et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus ob-
sequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν
Graecis est, adoptandum aliquem tradere
in gentem aliam ac familiam; quo pacto
sensu

ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσπείησασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνης ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἴεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραςοι. καί τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἐρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς

diffima accidit; nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, vetularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se

B 5

fingunt,

nis inhiētis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendas. Hemst.

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν.
εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ
πάλαμ δορυφορήσαντες 14)· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ
Φύσις, ὥσπερ ἔσι δίκαιον, κρητῶσι πάντων.
οἱ δὲ ὑποπρίσσι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγέντες 15).

ΤΕΡ.

fingunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectari; liberi autem et natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

4. TER.

14. ΔορυΦορήσαντες] Qui diuitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, et perpetuo quasi satellitio stipauerant. H.

15. Ἀποσφυγέντες] Antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. His consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendunt interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controuerfiam optimo iure moueant.

Omitto

TER. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμὲ γὰρ Θάκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν;
καὶ

4. TER. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumpsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi observatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commodè coalescat:
vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες cre-
berrimae consuetudinis auctoritate muni-
tum. Deinde cur non ὑποσφυχόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatib κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέστες reperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enimvero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, ῥητεύειν. quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum; vbi miris praesti-
giis delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὅποτε ἴσσοιμι, ὅποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων,
ὥς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβῆσειν αὐ-
τὸν τῆς σοφῆς, ἐπὶ μὲν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
βάλλουσιν-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iam iam
inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est *per do-
lum et astutis technis defraudare*. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab ea, qui te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
lusi atque emuncti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subsanndique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδισον γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob
destitutam haereditatis per insidias adperitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemst-

βάλλοιεντό με οἱ ἀντερασά τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἑκάστα, καὶ διατάπτων. ταῦτα γὰρ μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεισὴκει θάπτομένῳ πρῶην ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖ γε, ὦ Θάκριτε, ζώης ἐπιμήκισον, πλατῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας ἰτὲς κόλακας. ΤΕΡ. τῷτο μὲν, ὦ Πλάτων, καὶ ἐμοὶ ἥδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκειται Θάκριτε. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: imo haec ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia inquam, et curae; hic vero, tanta mihi esca deglutita, adstabat, quum terrae mandarer pridie multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, diuitiis simul abundans, et tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adultores. ΤΕΡΡ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLVT. Bene sis animo, Terpsion; etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θύκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deducti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν
 τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πε Πτοιοδώρον
 τὸν γέροντα. ZHN. τὸν ἄτεκνόν, τὸν πλά-
 σιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἥδειν συνόντα; ΚΑΛ.
 ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος
 ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
 ἐς μή-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus
 quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu cre-
 do non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Or-
 bum illum, ac diuitem, quocum te plerumque
 noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper
 obseruabam promittentem, me relicto haere-
 de, se moriturum. Quum autem illa res in
 longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι] *Berglerus* quum ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ ποιεῖν facile reddi aequivalente praepositione Latina, *Lucianus*, inquit, in dialogo *Zenophantis* et *Callidemidae*, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam haereditatem ambierat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me viuo moriatur, siue superstitie me. Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, superstitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αὐτῇ-
 ση πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόν-
 τα ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆ-
 ναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπω-
 μοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἂν ἐγένετο;
 πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἤκομεν, δύο
 ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν
 μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον,
 τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἔκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ
 μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex
 annis excederet, compendiosam quandam viam
 ad haereditatem excogitavi: emto nimirum ve-
 neno induxi servum a poculis, simulatque Ptoeo-
 dorus petiisset bibere (bibit autem copiose) lar-
 gius infusum in calicem paratum ut illud habe-
 ret, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiura-
 vi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo
 factum? aliquid enim valde inopinatum narratu-
 rus videris.

2. C A L. Postquam ergo loti adsumus, duos
 iam puer calices in promptu habens, alterum
 pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alte-
 rum, errore deceptus nescio quo pacto mihi
 venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ Ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῷτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἂν ἔδει γὰρ ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. ἄξεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ ἀφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἶνος χάος εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' εἰδὲ σὲ τὴν ἐπιτομὴν ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ἐλίγῳ βραδύτερος ἦν.

venenatam, Proeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadauer. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat fodalem virum irridere. ΖΕΝ. Quippe festinum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? ΚΑΛ. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae seruus a poculis patraffer. ΖΕΝ. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te conuertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππε.

ΚΝΗ. **Τ**ῆτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, 'Ο νε-
 βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνη ὁ, τι
 ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσιος καταλέλοιπα
 κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, ἔς ἐβελόμεν ἂν μά-
 λιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπὼν. ΔΑΜ. πῶς τῆτ'
 ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλέσιον
 ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖ-
 νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν περσίστο. ἔδοξε
 δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. **H**oc illud est, quod prouerbio dici-
 tur, Hinnulus leonem. D A M. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? haeredem inuitus reliqui, arte circumuentus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis. D A M. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde diuitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
 super

18. 'Ο νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prouer-
 bio inexpectati euentus atque ante non
 prouisi significatio. Hemst.

δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
 μὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεῖνος ζήλωσεις, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξεις. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτῷ διαθή-
 καῖς, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέγχε μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρὸν
 τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἐμόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα· ὥς σόφισμα
 κατὰ σαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. εἶοκα· ἐι-
 μώζω τοιγαρῶν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haereditem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
 ret. DΑΜ. Quid igitur ille? CNE. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, recto
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. DΑΜ. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. CNE. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλῃ καὶ Πολυστράτῃ.

ΣΙΜ. **Η**κεις πρὸς τὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτη οἶμαι ἔ πολὺ ἀπεδόντα τῶν ἐκατὸν βεριωκῶς. ΠΟΛ. ἔκτω ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριακοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα σε ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τῆτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέγων τε, καὶ ἀσθενῆς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

SIM. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum absuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suauissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. POL.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην·
 ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖ-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας,
 καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Συκελίοις. ΣΙΜ. καί-
 νά ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἤκου-
 ῶσαμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπ' ἐρεῖ 19) καί, ὦ γεν-
 ναιε, παρ' ἄλλων τάχα θά· καὶ ἔωδον μὲν εὐ-
 θύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλ' πολλοί· μετὰ δὲ
 παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἅπανταχόθεν
 τῆς γῆς καλλιῆς. ΣΙΜ. ἐτοξάμην, ὦ Πολ-
 λύστρατε, μετ' ἐμῆς; ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλ' ἐραστὰς
 εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τη-
 λικῆτος

2. P O L. Primum omnia propter amorem: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et unguenta, et vinum fra-
 grans; et mensae vel Siculis delicatiores. S I M.
 Noua narras: equidem te valde parcum cognos-
 veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad-
 ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. S I M.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? P O L.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. S I M. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aera-

19. 'Επ' ἐρεῖ.] Dicitur ἐπ' ἐρεῖ de abundantia
 scaturigine, qua, ni moles obiciantur,
 campi ipsi inundentur. du Soul.

λιμῆτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 νῆ Δία τὰς ἀρίστες γε τῶν ἐν τῇ πέλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρὸν, ὡς ὄρᾳς, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
 θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν. αὐτῶν ὃν τινα
 αἶν καὶ μάκρον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ
 τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίε διε-
 πέρθμευσας, εἴτ' αἰ σοὶ εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασον;
 ΠΟΛ. ἔκ. ἀλλὰ τοιῶτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

- ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτοσι
 πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνες καὶ πλεσίαις γέ-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ὦ Φαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem ciuitatis: illi
 me vetulum, let, vti vides, caluum, lippum
 praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
 luptate colebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
 P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
 infidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,
 vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, ἐν ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονογαμίᾳ προσκυνημένος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πύλαις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλας ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ εὐδὸς Φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἔν πῶς ἐβελύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ Φανερὸν μὲν ἔκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὃ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, αἰμώζειν ἅπασιν Φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbior adspernabar, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relicturnum esse dictitabam: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖα τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἦπερ τινὰ τῶν ἀπὸ τῆ γενεᾶς; ΠΟΛ. ἔμὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλεθρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυψημένος μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilem Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui haereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates adfectantur. Is igitur haeres meus fuit, et nunc summo loco natis adnumeratur ille mento
raro

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος] Usurpari solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 41

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρε δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς
συνετώτατος λεγόμενος εἶκαμ. ΣΙΜ. ἔμελλέ-
μαι, καὶ στρατηγήσάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκᾷ·
ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

rafo delicatulus, et barbare loquens, qui tamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

XAP. **A**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuorum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **A**uscultate, quo statu nostrae sint res:
paruula vobis, ut videtis, est sca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολ-
 λὰ, καὶ ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οἰχέσεται πε-
 ριτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῶτοι ἅμα ἤκατε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν ἔν μετα τῶτων ἐμβή-
 τε, δέδια μὴ ὑσερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα
 ὅπόσοι νεῖν ἂν ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω.
 θυμὸν ἐπιβαίνειν χρεῖ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ
 ἂν καὶ ἔτω δέξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθημεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέττε μηδὲνα πα-
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ
 ἐπιπλα, ὥσπερ, ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐςὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς,
 καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, firmisque
 crebris perfluit: si inclinauerit in alterutram
 partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul
 aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 ut prospera nauigatione utamur? CHΑR. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet, supernacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic
 ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae crit, exinde neminem eorum ut
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 ctilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
 ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοςί τις ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος
 ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ
 βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερξίφθων. τὸν τρι-
 βωνα δὲ ἔδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαι-
 νε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριζε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλᾷ, ὡς ἐπι-
 σκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως
 ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραςτος· ἔ τὸ Φίλημα διτά-
 λαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τογαρεῦν τὸ κάλ-
 λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐταῖς Φιλήμασι, καὶ
 τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque
 scapham conscendere cogito. MERC. Recte
 mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? ΜΕΝ. Menippus
 ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculus-
 que in paludem sunt abiecta: pallium autem
 recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC.
 Inscende, Menippe, virōrum optime, primam-
 que sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut
 inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Char-
 molaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum
 binis talentis aestimabatur. MERC. At enim
 exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
 comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ἄλόν· ἔχει καλῶς,
εὐζωνος εἰ· ἐπίβαίτε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσί, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἔχρην, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραντον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥς ἐ ἀπόθῃ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδέσσοι ἐπλᾶ-
τος ἀπερῆπτω. ΕΡ. καὶ τὸν τόφον ἀπόρρι-
ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερχίαν· βαρή-
σει γὰρ τὸ πορφυρεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ.
ἐκῆν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP:
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re depone ista. LAMP. En tibi diuitiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt enim
nauculam, si tecum simul inciderint. LAMP.
At

ἐκὼν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασὼν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ἔδαμιός· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὄρῃς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι φιλὸς εἰμι. ΕΡ. ἔμβαينه ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίου ὁ ἀθλητῆς. ΕΡ. νὰ ἴσῃς, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς πηλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. νὰί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ, ἔ γυμνὸν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
θεῖς

At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum et ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, vti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, et amentiam, et contumeliam, et iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnum mole gravis, qui es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe viderim in palaestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obregaris: quam ob rem istas exue, ceteroque demersurus scapham vel altero
tantum

Θεὸς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνης τέττας ἀπόρρητον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ γυνῶς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτῳς ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμε-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas abiice, et praeconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere. MERC. Sic praestat esse leuem: itaque nauculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero et genus et gloriam, et si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; grauant enim ista vel comemo-

νερόμενα. ΧΑΡ. ἄχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βέλεις; ἢ τί τὸ τροπαιον; τῷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες ἐν γὰρ τὸ τροπαιον· ἐν ἄδᾳ γὰρ εἰρήνη, καὶ εἰδέν' ὅπλων δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἄτος ἀπὸ γε τῆς σχήματος, καὶ βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὁφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris? S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honoravit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero senerus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declarare, quam abstrusam originem aperias. Mihi videtur in βρενθος primaria fuisse virtus tumoris et ἔγκυς, quae quasi materies subiecta

τῶν Φροντίδων, τίς ἐστίν, ὃ τὸν βαθεὺν πώγω-
 να καθεμένος; MEN. Φιλόσοφος τις, ὃ Ἑρ-
 μῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεσός· ὥς
 ἀπόδυσον καὶ τᾶτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
 λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατὰ-
 θε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτί πάν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν νομίζει,
 ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔστιν, καὶ κενοδοξίαν,
 καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
 barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis,
 Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
 rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
 iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
 abscondita. MERC. Depone tu habitum pri-
 mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
 nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
 et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
 stiones

subiecta se porrigit ad diuerfos significandi
 ductus. Βρενθος certe apud Athen. XIII.
 p. 611. E. pro *fastu tumido et arrogantia*
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
 alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in Hesychio
 corrigendo coniectura, βρενθὺς, πυθμὴν,
 τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρενθος. Hinc
 prono alueo defluunt βρενθύεσθαι et βρεν-
 θύνεσθαι; non secus atque a πληθὺς exi-
 stunt πληθύειν et πληθύνειν. Hicist.

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπορίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλεις, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε ταῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναίσχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· εἰ λελήθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοῖσιν αὐτά, ἐπείπερ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et sententias perplexe inuolutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, et quisquilias, ac minutas disceptationculas: quin et per Iouem nummulos istos aureos, et praeterea suauiter viuendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum et mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium depono, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum nauis accipiat? PHIL. Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τῷτον ἀπο-
 θεσθῶ, ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λασίον,
 ὡς ὄρεαι· πάντε μινῶν τρίχες εἰσὶ τελάχιστον.
 EP. εὖ λέγεις· ἀπόθε καὶ τῷτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; EP. Μένιππος ἔτοσί,
 λαβῶν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμε-
 ρος 23). MEN. ἄκ, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλὰ πρίν' ἔ-
 μοι

9. MEN. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 MERC. Recte mones; et istam remoue.
 PHIL. Quis autem erit, qui derondeat?
 MERC. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 vali. MEN. Minime, Mercuri: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικῇ· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικο-
 πον pro ἐπικόπανον vsus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικῇ, in
 qua secabant in frustra carnes assandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non verustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

μοι ἀνάδης· γελοϊότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευς ἱκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινά-
 βραν. βέλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;
 ΕΡ. μάλισα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἐμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἔκῃν

mihī porrigē: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. ΜΕΡC. Securis est satis idonea. Enge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam deniam de superciliis? ΜΕΡC. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimariis, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus inscende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. ΜΕΡC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπανον reperiri,
 Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue scala,
 qua in nauem altiore, aut tabula, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commodè
 possunt. Graenius.

ἐκὼν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ αἰσπρόν, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελάς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, καὶ Φά γε καὶ πάνυ εὐΦορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλεον χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπογεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίαν, εὐθυνη, ὦ πορθηεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. ΜΕΡC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimas, ceteraque orationum pondera. ΡΗΕΤ. Ecce enim uero, pono. ΜΕΡC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis sit.

11. Quid

Τί σίμώζετε, ὦ μάταιοι, καί μάλα καὶ ὁ Φιλόσοφος, σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ἦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἶοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δαίπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατείλησας, περίεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαματυπεῖα· καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσεν ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλα

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit euastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. ΜΕΝ. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungeret. MERC. Qualia? ΜΕΝ. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? ΜΕΝ. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἡ κραυγὴ τις ἀκέσται,
ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. νάι, ὦ
Μένιππε, ἀκ-ἀφ' ἐνός γε χώρα· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς
τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελωσι πάν-
τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ θυγὴ αὐ-
τῇ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παι-
δία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παί-
δων βαλλεται ἀφ' ὀνόμας τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ
Διοφάντην τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι
ἐπιταφίαις λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τετῷ.
καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίᾳ μητὴρ κωκυῖσα ἐξάρ-
χει τῇ θρήνῃ σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ·
σὲ δὲ ἔδεις, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡ συ-
χίαν δὲ κείσασαι μόνος.

MEN.

12. Verum interea dum caedimus sermones,
nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra
vociferantium? MER C. Sane, Menippe, ne-
que ab vna tantum regione: etenim hi in con-
cionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampi-
chi mortem: eiusque vxor comprehensa tene-
tur a mulieribus, et infantes teneri pariter et
ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii
Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui
funebri oratione cohonestat exsequias huius Cra-
tonis. Atque etiam profecto Damasiae mater
gemitus ciens praeit lessum cum feminis in fu-
nere Damasiae: te vero nullus, o Menippe,
lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. MEN.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀνάσσει τῶν κυνῶν
 μετ' ὀλίγον ὠρυομένων σικτιζόν ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε
 ἂν συναθρόντες θάπτωσί με. ΕΡ. Ἰγνυῖν ἄρα
 εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκαμέν
 ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐτ'
 θεῖαν ἐκείνην κρείοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθηθεὶς
 ἄλλως μετελυσάμεθα. ΜΕΝ. εὐπελσεῖτε, ὦ
 Ἑρμῆ, προϊόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί ἔν ἐτι καὶ
 μέλειτε; πάντως δικασθῆναι δεῖται· καὶ τὰς
 καταδίκας. Φαίον εἶναι βαρβίας, τροχὰς, καὶ
 γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου
 βίος.

13. ΜΕΝ. Nequaquam; sed audies canēs
 iam iam miserabiliter ululantes mei causa, cor-
 vosque flebilem in modum alis concrepantes,
 quando frequentes sepelient me. ΜΕΡC. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam
 in portum appulimus, vos abite ad tribunal,
 recta illac progressi: ego vero et portitor alios
 arcessemus. ΜΕΝ. Prospera sit vobis naviga-
 tio, Mercuri. Nos autem pedem promouea-
 mus: quid ergo vos amplius cunctamini? omni-
 no iudicium subire oportebit: et poenas aiunt
 esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur
 autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτιτος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλέσιον ἐγίνωσκας, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλέσιον, τὸν ἐν Κορίνθῃ, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλέσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἐνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευσον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρῳ ἐνεκα ἐκεί-
 τερος, ἡλικιωτάμ ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΦιεῖς τῶν ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλ-
 θοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. Moerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse dives, Homericum illud solebat discitare, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeta Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

θοί αὐτῶν· ταῦτα μὲν ἐγγράπτο· οἱ δὲ ἐθεράστευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὰ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ· καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ τῶν, κῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἐρρέπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν περας ἐγένετο; ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνῶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας· ἔδδ' πώποτε προμαντευομένους ἂν γενοῦσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν.

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes, Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinatus pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristaeas quum Sicyone trajicerent

ραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπέσυν-
τες, κῶ Ἰάπυγι, ἀνετραπήσαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δέ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, εἰδέντοι-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πῶποτε εὖ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βικητηρίας αὐτῷ (εἶχεν δὲ πάνυ κχε-
τεράν ἐκ κοτίνης ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαι, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακα, καὶ τὴν πη-
ραν χοίρικας δύο θέρων ἔχουσαν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέττων ἔδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγενες,
ἂ γὰρ ἔχρην, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-

Cirrhæ, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque vn-
quam optavi Antisthenem emori, vt hæredita-
tem nanciscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
chœnices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu, ab Antisthene ad-
eptus es hæreditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

τέρη τῆς Ηερσίων ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα τὰῦτα
Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνη-
μαι τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλάστον παρ' Ἀν-
τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἄλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέτερον τῶν τοιούτων
κτημάτων, καὶ εἰς ἐθεράπευσεν ἡμᾶς, κληρο-
νομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γάρ εἶχον,
ἐνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύη-
κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium,
DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapien-
tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
tisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi
dispositiones, nemoque nos adfectabatur talis
haereditatis spe; siquidem auro omnes inhia-
rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
ubi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
ὀρεῖσθαι est affectare, perire, cupere, adiuncta
praepositione ἐς vel πρὸς sed et aliquan-
do omissa. *Leisius.*

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥς εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πύθμενος ζέγειν ἔδυναμένῃ· οἷόν τι πάσχεισιν αἱ τῷ Δακᾶ αὐτοὶ παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδῶσι, καὶ ὄνου, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἄλλαν ἡμῖς μὲν ἔχομεν ἀνταῦθα τὸν πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤχουσι νομίζοντες· καὶ τῶτον ἄχρι τῷ πορθμέως.

fluentes prae luxu, veluti rupta verustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos siue sapientiam, siue libertatem loquendi, siue veritatem, excidebat protenus et difflebat, quum fundus ingesta continere nequiret, quale quidam accidit Danai filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus vnguibusque et omni machina custodiebant. C R A T. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras diuitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκηπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμενεν,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. οὐκ ἔν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνες δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔστος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλεξάνδρος ὁ Φίλιππου. ΜΙΝ.
νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γάρ
ἔστος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμᾶ. ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μένον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. ΑΝ. Neutiquam;
verum me. ΑΛΕΧ. Ergo Minos causam dis-
ceptet. ΜΙΝ. Quinam estis? ΑΛΕΧ. Hic
Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utrique: sed
qua de re orta vobis lis est? ΑΛΕΧ. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ Φημί διενεγκ-
κεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ' ἐν ἐν μέρει ἐκάτε-
ρος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι
ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥσε
ἔδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με, Φημί δὲ
τῶτες μάλιστα ἐπαίνεα ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μη-
δὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προσχώρη-
σκυ, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ
ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξ-
ορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος
ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κρι-
θεῖς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλα-
τῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me
praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices
vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iu-
vat, quod hic loci Graecum etiam sermonem
edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me
quicquam habeat praecipui. Eos autem pono
maxime laude dignos esse, quotcumque quum
initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae
fastigium processerunt, per se opibus compara-
tis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum
paucis transgressus in Hispaniam, quum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae
rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Ex-
inde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προασειῶν τῆς περχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τοσάυτας ἀπέκτεινα μιῷ ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίδας αὐτῶν μεδίμκοις ἀπο-
 μετρήσω, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρώσω νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ἰνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετρωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς

μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus; quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 popularus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae urbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modis sum mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parem
 componi, et cum alio congredi; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ἔ' Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπειδ' ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶων προσκυνηθεὶς ἡξίε, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλκας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἡρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae imperu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere.

Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων
 μεγάλῳ φόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκασα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ
 ἔτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἔτας, ῥαψωδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγὼ

atque ubi me domum arcessibat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praeberi: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expertus disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινι ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, ut sane
 retinendum est, omnino refingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίω·ν ἔτοςί, δίοτι διαδήματι τῆς κεφαλῆς
διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ·
ὃ μὴν διὰ τῶν ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναῖκα καὶ
τρατηγικῶν ἀνδρῶν, τῇ γνώμῃ πλῆστον ἤπερ τῇ
τύχῃ κεχερημένον. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἰρηκεν ἂν ἀγεν-
νῇ τὸν λόγον, ὃ δ' ὡς Λιβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αἰ-
τῆ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῶν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-
δρα ἔτῳ θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάξα-
σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, αἷος δὲ ἔτος λησῆς
εὔγενετο· ὅμως δὲ ἔρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διή-
νεγκα· ἔς γέος ὧν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulcrior est, quia diademate caput habet reuin-
ditum, apud Macedonas ista forte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praeferendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: fatis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχεν,
καὶ τὰς Φενέας τῷ πατρὶος μετῆλθεν, κατα-
Φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίω-
σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περισέπων ἀγαπῶν
ἀρχεν ὅπως αὐτὸν ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶ-
σαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος,
εἰ μὴ πάντων κρατήσασθαι, ὀλίγους ἄγων ἐπέ-
βαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκρά-
τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λάβων,
καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν πο-
σὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἴσσον, ἐνθα
Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et per-
cussiores parentis supplicio sum ultus: tum per-
cussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
Macedonum regno incubans contentus essem
imperio a patre mihi relicto: sed vniuersam
mente terrarum orbem complexus, intoleran-
dumque putans, nisi omnium forem dominus,
paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
xima quaeque subiiciens perueni ad Issum, vbi
Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
titudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεραψα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθύμευς μὴ διαρκέσαι· αὐτοῖς τότε
 τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἀξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀεβήλοις διηγῆσμαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ποιη-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρώσαμην· καὶ Σκυθὰς δὲ,
 καὶ εὐκαταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβαῖς τὸν Τά-
 ναιν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐπέσκησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minoṡ, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non fuisse ipsi tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos vsque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
 Deus

δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιᾶν τι πιθεύσαντες περὶ ἑμῶ.

Τὸ δ' ἐν τελευταίον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ὅτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότα-
τον, καὶ ἐμύστατον ὄντα, ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, εἰώ λέγειν, ὅτι ἐν ἰσχυρί, ἀλλὰ
πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ,
ἢ προφανές εἶδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνειδίσσε τὴν
τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίρους συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυνπαθῶν 28).

ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regitans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superavit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfu-
dia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυνπαθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ
τὴν ἔω μάλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα,
Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐν ἀξιομαχᾷ
ἔδοξέ μοι ἐμῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δε-
σπότην ἐμολογῆντα. εἴρημα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως,
δίναζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμᾷ ἀκέρως.
ΜΙΝ. τίς γὰρ εἰ, ὦ βέλτισε; ἢ πρόθεν ὧν ἐρεῖς;
ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθ-
ελών

Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus
in Orientem irruissem; quid grande praestitif-
sem Italia incruente capta, Libyaque, et cun-
ctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bel-
lo mihi dignae non videbantur, ut quae ultro
iam metu iugum subirent, ac dominum fateren-
tur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa
de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quo-
que audieris. ΜΙΝ. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?
SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi
Car-

formula τὰς τῶ πολέμου καιρὰς καθήδυνα-
θεῖν, luxu et volupcratibus anocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositiō κατὰ. Hemst.

ελών Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. MIN. τί ἔν καὶ σὺ ἔρεῖς; ΣΚΗ.
Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἡττων εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβου
αἰμείνων· ὃς ἐδίωξα νικῆσας αὐτόν, καὶ Φυγεῖν
καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἔν ἔη ἀναίσχυν-
τος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρον ἀμιλλᾷται, ὃ
ἔδ' Σκηπίων ἐγώ, ὃ νενικηκώς αὐτόν, παρα-
βάλλεσθαι ἀξιώ; MIN. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς,
ὃ Σκηπίων· ὥςτε πρῶτος μὲν κηρύσσῃ Ἀλέ-
ξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ
τρίτος Ἀννίβας, ἔδ' ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν

Carthaginem, Afrosque deici magnis praeliis.
MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum An-
nibalem anteire, ut qui victum illum pepuli,
fugamque turpem capessere coëgi: quomodo
non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro
contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me
Iupiter amet, aequum loquere, Scipio: quare
primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
secandus esto: postea, si videtur, Annibal, ne
ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὁρᾷς, ὦ Διόγενης; ἔ παραδόξον δὲ, εἰ ἄνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἔκῃν ὁ Ἀμμων ἐψεύ-
 δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἷόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῃ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῃ δηλαδὴ· ἔ γὰρ
 αὖν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοίᾳ εἰπόντα, δρα-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶτα ἄτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 καὶ γὰρ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hac, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum te interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουόν, ὥσπερ σὺ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι
 ἔδεν ὑγιᾶς ἔτε ἢ μήτης, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἐλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἄχρησόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησαν
 θεὸν εἶναι σε νομίζοντες.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τίνη τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· ἐ γὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τῷτο μό-
 νον, ὅτε ἀποθνήσκων Περδίκκας τὸν δακτύλιόν
 ἐπέδωκε. πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγενης;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio fane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam revocaui, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectum-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιθύντες, καὶ νεῶς εἰκοδομέ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

· Ἀλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπισχετῆται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπάσπι-
σης, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
τῶν ἐν ποσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλεξάνδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
αἷδι ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνέβιν,
ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν
τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemaeus sa-
relles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc
virgunt, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut vnus siam Aegyptiorum Deorum.
D I O G. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
mén ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
sursum

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῷ σομίᾳ παρελθόντων· ἔγὰρ ἄμελλής ὁ Αἰακός, καὶ ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκείνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ, πῶς φέρεις, ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντοσῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· καὶ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;

εἰ δὲ

fursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. *Istud autem perlībenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse cultu vestum, religatam taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?*

ἐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ
ἐπέξελλεν, ὡς δὲ κατεχρῆτό με τῇ περὶ παι-
δείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῷτο μέρος ὃν τὰ γα-
θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλῆτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς
μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
Διόγενες, ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῷτό γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quæ spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambitioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοὶ τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπὶ ἐνταῦθα ἤε ἐλπίσ-
βορος εἴφεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ
χαλδὼν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ
πολλάκις· ἔτω γὰρ ἀν·παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστο-
τέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτεν
ἐκείνον ὀρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς
ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπασαίητο, καὶ ἀνι-
ναιντό σε, ὡν ἑδράσας αὐτάς· ὥς τὴν ἐτέραν
σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, vt doleam amissis, quasi maximis bonis,
rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: reme-
dium enim tibi doloris suggeram, quandoqui-
dem hicce loci helleborus non nascitur. Tu
ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe;
iterumque bibe et saepius; sic enim desines
propter Aristotelis bonorum amissionem dolore
cruciari. Verum et Clitum illum video, et
Callisthenem aliosque multos in te irruentes,
vt discerpant, atque vlciscantur iniurias a te il-
latas. Quare tu alteram illam viam ingredi,
et bibe saepius, vt dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρῃ καὶ Φιλίππῃ.

ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἑξαρνός
 γένοιο, μὴ ἐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ
 γὰρ ἂν ἐπεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. εἰδ'
 αὐτὸς ἠγνόειν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
 τε υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
 χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα αἰόμενος εἶναι.
 ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
 εἶναι σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-
 φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. Nunc sane, Alexander, inficias haud
 iueris te filium esse meum; nequa-
 quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
 esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
 Philippi Amynta nati filium esse: sed interpreta-
 bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
 tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
 cible tibi videbatur praebere temet decipiendum
 a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
 superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
 denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
 μιώτατον. Verum sciendum est, eum sae-
 pe locum tenere particulam ὡς, quem si-
 ne orationis detrimento facile relinquere
 queat. Hemst.

Φητῶν; ΑΑ. ἔ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ εἰς ἐτι ἀνθίστατο, οἷόν με-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶς ἐκράτην αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀν-
δρῶν, ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνηέχθης, τεξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύνια περβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκαδῶν ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλείων
ἀκοντισίας, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἡ
Θρᾷνας, ἡ Ἰλυρίας, ἡ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore perculsi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu deuicisti bello vincti
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienenses: tum Arcades grauis armaturae, Thessa-
lum equitatum, Eleonim iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πῶν καὶ Ἀβρῶν, ἐν εἴσθῃ, ὡς πρὸ σᾶ μύροιο
μετὰ Κλεάρχου ἀνελεύοντες ἐκράτησαν, εὐ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξον ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐν εὐκαταφρόνῃ τινι ἔργον.
καὶ ὅμως ἐ διασῆσας αὐτὰς, εὐδὲ προδοσίαις
ὠνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· εὐδ' ἐπιώρ-
κησα πῶποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευδάμην, ἢ
ἀπίστον ἔπραξά τι τῶ νικῶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀνέεις ὅπως μετέλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephanti haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non factione, mora diuisos, nec empty proditione
victoria, superavi tamen: neque peieraui um-
quam, promissamue fidem fefelli, aut peritum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiisti quibus suppliciis sim persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vit

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διαλάσας μεταξὺ δειπ-
νῶντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησας.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κἀνδυν, ὡς Φασι, μετενδύς, καὶ τιά-
ραν ὀρθὴν ἐπέθες, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίεις· καὶ, τὸ
πάντων γελοιότατον, ἐμιμᾷ τὰ τῶν νενηκημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ἔσα ἄλλα ἐπραξάς, λέξσι
συγκατακλειῶν πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀνέσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam
habitu, et tiamam rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum, aemulabare mores devictorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephaestio-
nem ultra modum diligis: id vnicum laudavi tan-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darji vxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίδδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἔκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε· ἔκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ὅτι σοι τοιῆτο ἥμισυ συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιν σε φοράδην τῆς πολέμῃς ἐκνομίζομενον, αἵματι ῥέοντα, αἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἡλέγχετο,

formosa; eiusque matre, et natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, et pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum praelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates argue-

το; καὶ οἱ προφῆται· κάλακες. ἢ τίς ἐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ σῆι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομένοντας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῷτο κραταῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύτῳ ἐνάμιλλον τί-
θέασί

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis fillum animò deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. A L E X. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-

Θεασίμε καίτοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, ἐθ' ἐτέρῃ ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἔχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἑρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὧ Ἀλέξανδρε, ἐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam aui-
bus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi. PHIL. Viden' ista te, tanquam
Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
aequiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
der, nec factum dedisces, teque ipse cognosces,
et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. **Ο**ἶα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
δυσσεά σοι εἴρηται περὶ τῆ θανά-
τε· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμ-
φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικός; ἡρωώμην γάρ,
ἐπότε

Achillis et Antilochi.

ANT. **Q**ualia pridie, Achilles, ad Vlyfsem
a te sunt dicta de morte, quam
humilis animi minimeque digna vtrisque prae-
ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
enim

ὁπότε ἔΦη βέλεσθαι ἐπ' ἀρέροσ' ὦν ἰθιτεύειν
 παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος πολὺς
 εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
 ταῦτα μὲν ἐν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ
 πέρα τῆς καλῆς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρήν
 λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνό-
 τακτον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτι περὶ αὐ-
 τῆς διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
 της πρὸς τὰ πεπραγμένα σθι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξὸν
 ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
 ἐκὼν προέβη τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
 νατον.

A X. ὦ καὶ Νέσφορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπει-
 ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων

enim, quando dictitabas malle te in terra vitam
 degentem mercenariam operam praestare cuiuspiam
 inopum, cui victus copia non abundet, quam
 omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
 quem ignaumque Phrygem, ultra quam deco-
 rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
 Pelei filium, heroum omnium promptissime se pe-
 riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
 dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
 in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in
 Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro
 praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris fili, tunc equidem in-
 expertus rerum inferarum, ignarusque vitrum

των ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δο-
ξάριον προετίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἄνω ἐκφωδήσασιν· μετὰ νεκρῶν δὲ ἀροσιμίᾳ·
καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἔτε ἢ
ἰσχύς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζυγῷ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐδὴν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δέδία-
σί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἰσοθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδεξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκειν

ex duobus praeftaret, miseram istam gloriolam
anteponebam vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superigarriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achinorum obseruant: verum aequalitas
iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
an fortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, ut omnino mo-
riantur

θνήσκειν ἅπαντας. ὥς ἐχρῆ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως πε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθένον, ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἄνδρας, οἳ ἔχοντες ἂν, οἶμαί, δέξαιντο 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψειε θητεύσαντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

A X. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ.

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet grauari iussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te simus; Vlysses autem iam iam adierit omnino: adfert quippe solatium societas rei malae, et quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituos apud inopes pauperculosque homines.

4. A C H. Qualis sodalem decet est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

30. Δέξαντο] Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἐς, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. ἔκ., ἀλλ' ἀμείνως, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ'εἰ λέγειν ὀρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δόδοικται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφθαίμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore addiciamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: silere igitur, et ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; ἔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ἔλος Ἡρακλῆς

Diogenis et Herculis.

ΔΙΟΓ. Non Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statuta; plane ipse Hercules est.

κλῆς ἐστίν· εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδωκα ὡς γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὁρῶς ἔδωκε αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἔρανῳ τοῖς θεοῖς σὺν ἔστι, καὶ ἔχει 31) καλλίσφουρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδωκὸν αἰμὴ αὐτῆ· ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωκὸν τῆ θεᾶ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. καὶ· ἔγὰρ ἐκείνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτῆ·

ΔΙΟ. Μαλ' ἄνῳ, ἀντ' ἀνδρὸν σε τῷ Πλάτῳ τῶνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτῆ καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui fit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicariū Platonī tradidit pro se; tuque nunc eius vice

F 5

mor-

31. Ἐχειν] Sicuti Latinis habere. Hesych.
Ἐχον, ὁμιλεῖται. Halmst.

ἐκείνῃς νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιῷτό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἐν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰχμὸς ἀνέγνω σε μὴ ὄντα
 ἐκείνῳ, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμακίον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῇ λόγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκείνος εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον εἶ· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεγάμηκε τὴν
 Ἥβην παρά ταῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασύς εἰ καὶ κάλος· καί εἰ μὴ πᾶσι
 σὴ ἀκρόπτιον ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷα θεὸς εἰ-
 δωλὸν εἶμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τάξον γυμνὸν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἀ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σὺ Ἡρα-
 κλέες,

mortuus es. H E R C. Sic fere se res habet.
 D I O G. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animi-
 adverterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? H E R C.
 Exacte scilicet similis eram. D I O G. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. H E R C. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. D I O G. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metumam
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

καλέας, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἤτε παρὰ τὸν βίον· ἐπαὶ δ' ἀπεθάνετε, διαίρεθάντες, ὁ μὲν εἰς θεὸς ἀπὸ ἐπτατο, σὺ ἰδὲ τὸ εἰδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν εἰς ἄδ' ἵκασθαι; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀπολείψασθαι πρὸς ἀνδρα ἐπίκτηδες ἐρεσχελῶντα· ὁμοίως δ' ἐν καὶ τῷτ' ἀκασσον· ὁπάσον μὲν Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν ἔρανῳ σὺν ἐσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μαρτάνω· δύο γάρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διός· ὥς ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομή-
τριοι.

Herculem, quum is viuebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiiistis segregati, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? ΗΕΡC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe; quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coelo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue; quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre progna-

τριοι. ΗΡΑ. εἴ, ὦ μάταια· ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
φω ἤμεν. ΔΙΟ. εἴ ἐσι μαθεῖν τέτο ῥάδιον,
συνδέεσθαι δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσ-
περ ἵπποκένταυρος τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
τες, ἀνθρωπος καὶ θεός. ΗΡΑ. εἰ γὰρ καὶ
πάντες ἔτω σοι δοκᾷσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν
ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν
μὲν ψυχὴν ἐν ἄρατι εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἄλλ', ὦ βέλτισε Ἀμφιτρυωνιάδη,
καλῶς ἂν ταῦτ' εἴλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
ἀσώματον εἰδῶλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλῆν
ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
πλῆν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
ad intelligendum facile; duos esse Hercules eos-
que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
centaurus aliquis eratis, in vnum coaliti homo
et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
dentur componi ex binis anima et corpore?
quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
per ista commode dixisses, si corpus fores:
nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
periculum sit, ne triplicem iam conficias
Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?

D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὣδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ρανῳ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦ-
 τα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρας
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασύς
 τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμα' Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρον, καὶ τῆς
 τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIO G. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo fit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 faris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIO G.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 profecto inter Deos immortales, sed eum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππς καὶ Ταντάλης.

MEN. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλες; ἢ τί σεαυτὸν
 ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐξῶς; TAN.
 ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δέψου.
 MEN. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν,
 ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN.
 ἔδεν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι. Φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσκύντα αἰσθηταί με· ἦν δέ
 ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώμα-
 τι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ
 τῶν δακτύλων διαρρέυνεν ἔκ οἱδ' ὅπως αὐθις ἀ-
 πολεῖπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τερά-
 σιον

Menippi et Tantali.

MEN. Quid ploras, Tantale? quidne temet
 ipse commiseraris ad lacum adstans?
 TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN.
 Itane piger es, ut ne corpore quidem inclina-
 to bibas, siue magis etiam hauriendo caua ma-
 nu? TAN. Nihil iuvat, si pronus procum-
 bam: fugit enim aqua, ubi accedentem me sen-
 ferit: quod si quandoque haufero, orique ad-
 mouero, simul ac rigavi extrema labia, statim
 per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-
 stituit siccam manum meam. MEN. Porten-
 tosum

στὸν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ θέη τῷ πεινῇ; εἰ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πετέσθαι, ὅπερ καὶ πεινῇν καὶ διψῇν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἐτι ἡ διψῶης, ἡ πίνῃς; ΤΑΝ. τῶτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῇν μετὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῶτο μὲν ἔγω πισεύσομαι, εἰπεῖ Φῆς τῷ δίψει καλᾶσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέδιας, μὴ ἐνδεία τῷ ποτῷ ἀποθανῆς; εἰ δὲ γὰρ ἄλλον μετὰ τῶτον ᾔδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῶτο δ' ἔν μέρος τῆς
κατα-

rosūm quiddam tibi contingit, Tantale.. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accideret? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς; ἀκράτεια γὰρ ἔλαβες νῆ
 Δία, ὅς τις τὲναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. ἔδωκε τὸν ἐλ-
 λάβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι καὶ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκῃ διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἔχοντες ὑπο-
 μένοντες.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. ΜΕΝ. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. ΤΑΝ.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. ΜΕΝ. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα ἿΤάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅς ᾤ μόνον ὁρῶ; καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. MEN. ὁμῶς

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· ἔ γάρ ἂν διαγνοίην
ἐγώ γε. E P M. τατὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῷτο ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῶτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; E P M.
ἀλλ' ἔκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφη γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιγδ'
ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ἔντα εἰ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. M E R C. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, vrbiumque tantus nu-
merus internecione periit? M E R C. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἶτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegantia praesertim scriptoribus At-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in et. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐσιν. MEN. ἐκὲν τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἄνωγας ὀλιγοχρονίᾳ, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πενῶντες. EPM. ἔσχαλὴ μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, κατὰβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἐαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, vt ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu grauibisque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: aut si quis turiori cultu et vitae genere commode corpus componere non curret. Recte vero κεῖσο hoc enim vmbris Noster tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῷ. Πρωτεσίλαε, Μενελάε
καὶ Πάριδος.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακῆ, ἀπέθανον, ἡμιτελῇ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναί-
κα. ΑΙΑ. αὐτιῷ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅσις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ.
ἀν ἐμὲ, ὦ βέλτισε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πά-
ριν, ὃς ἐμῷ τῷ ξένῳ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῷ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, imperu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Inculsa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM ΙΟΥ

σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσέτοις θανάτῳ αἷτιος γεγεννημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐν ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκασίον τί ἐσι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδυνατὸν ἐστὶν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἑρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ᾗν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τῷ Ἑρωτος ἀποκρινῶμαι τὰ δίκαια. Φήσκει γὰρ αὐτὸς μὲν τῷ ἑρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit causa. PROT. Ira quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Iniusta feceris, Proteσίλαε, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! AEAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῷ θανάτῳ δέ σοι εἰδέναι
 ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθ-
 μενος τῆς νεογάμῃ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἔτῳ Φίλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νοημένως προσπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἔκῃν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὦ Αἴα-
 κς, ἀποκρινῆμαι δικαιοτέρα. εἰ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτῳς ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί ἔν-
 τέρας αἰτιά;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 siluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque staminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis necessitas. ΑΕΑC. Recte: quid igi-
 tur istos accusas?

XX.

Μενίππε καὶ Αἰακῷ.

MEN. **Π**ρὸς τῷ Πλάτωνος, ὦ Αἰακῷ, περιήγη-
 σαί μοι (34) τὰ ἐν ᾧδε πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔξ ἁδίου, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι
 κεΦλαιώδῃ, μάνθανε· ἔτοσί μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τῷτον, ὅς
 σθ

Menippi et Aeaci.

MEN. **P**er Plutonem, Aeace!, quae co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud pronum est, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summatim percurri possunt, discite: hunc
 esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησάι μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Inde περιήγηται, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum historiarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, ex ostendendi singula narrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 la rei gestae partes narrando prosequi. Hemst.

σε διεπέρασθ' καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
 Φλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
 ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
 λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι τὰς πάλαυ δεῖξον, καὶ μάλισα τὰς ἐπισή-
 μους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
 τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
 καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβχί, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται ἀγνώστῃ, καὶ
 ἀμορφῇ, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμει-
 νητὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δὲ, ὦ Αἰανέ,
 τίς ἐσὶ; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
 σος,

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
 iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
 Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
 regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
 mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
 rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
 Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
 tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
 praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
 mia carminum tuorum decora humi iacent abie-
 cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
 magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem, Ae-
 ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
 sus;

σος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
 τάτας, Μίδας· ἐκείνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶτα
 σέ, ὦ κάθαρχα, ἡ Ἑλλάς ἐφρείττε ζευγνῦντα
 μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷός δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
 Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰανέ, πατάξαι μοι κα-
 τὰ κόρης ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· δια-
 θρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.
 ΜΕΝ. ἔκῃν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
 ἀνδρογύνῳ (εντι 35).

ΑΙΑΚ.

lus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
 istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
 purgamentum hominis, horrescebat Graecia
 iungentem Hellepontum, perque montes na-
 vigare desideraptem? Qualis autem et Croesus
 est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
 puit impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
 quam: distringes enim cranium ipsius molle ac
 muliebre. ΜΕΝ. Enimuero conspuam omni-
 no effeminatum istum.

G 5

3. ΑΕΑC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄν-
 τι] Nego verbum illud Medium προσπτύξ-
 σσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingeniolin-
 guae Graecae recte Datio coniungi: ge-
 nuinam structurae rationem dabit Noster
 p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κε-
 ραὶν ἐκλεψε προσπνύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νίκῃ· nunquam aliter Homerus; Euripides
 ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλε, σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοὶ
 ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὁ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἴ ἐτι χρυσᾶς ὁ
 μηρός ἐστὶ σοί; ΠΥΘ. εἰ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοὶ ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμας,
 ὦ γα-

3. A E A C. Vin tibi demonstrum etiam sa-
 pientes? ΜΕΝ. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. ΜΕΝ. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sane tu quoque
 Menippe. ΜΕΝ. Non tibi aureum femur am-
 plius est? P Y T H. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.
 ΜΕΝ.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione proclui *προσ-
 πτύσομαι*, vel, *προσπτύσω* μὲν γε πάντως
ἀνδρῶν ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus *προσπύειν*
τινι, *οὐ αὐτῷ* conspuere. Hinc *προσπύειν*
τινὶ πράγματι, quamcumque rem abominari,
despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere, *lectionem* hanc patebit.
Hemist.

ὦ γὰρ θεῖ· ὥς εἰ τὴντό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμα-
θον γάρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλῇ
τοκῆων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξημεσίδης, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτὰς, Πιπτακὸς καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρεῖς. ΜΕΝ.
ἄλυποι ἔστοι, ὦ Αἰακὲς, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδὲ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηγηθηκώς,
τίς

MEN. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. PΥTH. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. AEAC. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, vti vides. MEN.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταίναι
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
chi non minus, quam subcineritio panis con-
ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἵτης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκίον βέλτισε, τί παθὼν σκυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελγχυχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὰ Δία, ἰαλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυθα· ταῦτά σε ἀπηνέθρακωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐν ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰάκε, πᾶ ποτε ἄρά ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἶπα ἐνθάδε ἐσίν. ΑΙΑΚ. ὀρᾷς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακρεῖ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τῷ
το

est? AEAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. MEN. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? EMP. Atra quaedam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, vbi tandem est? AEAC. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. AEAC. Viden istum caluum? MEN. Omnes utique sunt calui: idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γνῶρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω.
ΜΕΝ. καὶ τῷδ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσασαί τις, ἄλλοι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μάλα πολλὰς εἰώρακα. ΜΕΝ. ἀλλ' αἰώ-
ρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀπσπίτων μύρα· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐμαθὼν.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶν δὲ τί φρονεῖσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἶοντα, ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indiciū. AEAC. At simum istum dico. MEN.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? MEN.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? MEN. Multi iuuenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille vnguentum spirans; hic colere Siculos tyran-
nos edoctus. SOCR. De me verò quid sentiunt?
MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum

σθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, ἀληθὲς λέγειν) ἄδὲν εἰδόμενα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὲς· οἱ δὲ εἰρωνεύσαντες ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίᾳ. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτῷ τέχνην 37), καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάνεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniaeque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
ρασίαν siue puerorum formosorum amorem;
quod crimen admirabili viro saepe quidem,
sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκῶ-
σων αὐτῶν. εἶπα γέν' ἐν ὀλίγα γελάσασθαι,
οἰμωζόντων ἀνέων. ΑΙΑΚ. κοῦρά ἤδη ἄπει-
μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών.
τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ.
ἄπειθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
taturus: videor equidem non parum risurus
plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat:
plura in posterum vides, Menippe. M E N.
Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μενίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοί,
κύνων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κα-
τῆει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ἔντα μὴ ὑλα-
κτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C Cerbere, nam cognatus sum tibi, quip-
pe canis et ipse, dic mihi per Sty-
gem, qualis esset Socrates, quando descende-
bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι,
ὅπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πῶς ῥέωθεν μὲν, ὦ Μέ-
νιππε, παντάπασιν εἰδοὺς ἀτρέπτῳ τῷ προσ-
ώπῳ προσιέναι, καὶ εἰ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνα-
τον δοκῶν· καὶ τῶτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῷ σο-
μίσ ἐξῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰσὼ
τῷ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι
διαμείλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖν κατέσπα-
σα τῷ ποδὶ, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ
τὰ αὐτῷ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ
ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ.
οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκάσιν αὐτὸ ἐώρα,
κτεθρασύνετο, ὡς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμε-
νος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum
velis. C E R. E longinquo, Menippe, omni-
modis videbatur constanti et imperterrito vultu
accedere, neque valde reformidare mortem,
idque ipsum significare iis, qui extra ostium sta-
bant, velle. Verum postquam se demisit intra hia-
tum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego
cunctantem adhuc cicuræ morfu correptum de-
traxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos
descebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolus erat hic homo sophi-
sta, nec reuera contemnebat mortem? C E R.
Minime: sed ubi necessariam animaduertit, au-
dacter sese offerebat, quasi scilicet non inuitus
subitu-

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμε, ἕως τῆς σομίας τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; KER. μένος, ὦ Μένιππε, ἀξίως σὲ γένεας, καὶ Διογένης πρὸ σῆς· ὅτι μὴ ἀναγκάζομενοι ἐσῆεστε, μὴδ' ὠθόμενοι, ἀλλ' ἐθέλειςιοι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Vsque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentēs cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **A** πόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα.
MEN. βόα, εἰ τῷτο σοι ἡδίων, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. MEN.
Vociferare, si id tibi adlubescit,
H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε δια-
πορθρευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων,
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλέ-
τιωνα, ὃ μισρὲς, ἢν μὴ ἀποδῶς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἔν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσῶτον πλέν. ΜΕΝ.
ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμᾶ σοι ἀποδότω, ὅς με παρ-
δωκὲ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερ-
εκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσήσομαί
σε. ΜΕΝ. τέττε γε ἔνεκα νεωλμήσας τὸ πορθ-
μεῖον.

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me verb, non habeo. CHAR.
Enimvero fauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percutsum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adsi-
duus

μείον παρήμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, σὼς
 ἂν λάβεις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις
 δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί ἂν;
 ἐχρῆν διὰ τᾶτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος
 ἂν αὐχῆσθαι προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. εὖ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαιον μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. ἔδεν ταῦτα πρὸς τῇ
 πορθεῖν· τὴν ὑβόλὸν ἀποδέναι σε δεῖ· ἔ γάρ
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὴν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τῷ παρὰ τῷ Αἰαντῷ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξόν τί ἐν τῇ πῆρᾳ
 ἔχεις.

diuus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obol-
 um esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμης, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τῆτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἡγάγες; οἷα δὲ καὶ εἰλάει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ε.Ρ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθησας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβης, ὦ βέλτισε· δὶς δὲ ἂν ἂν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Hecatae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? et qualia fabulabatur inter nauigandum, vectores omnes deridens, et iocis incessens, solus cantans iis gementibus. ΜΕΡC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem cuxet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

38. Καὶ δένος αὐτῷ μέλει] Οὐδένος pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Hemst.

XXIII.

Πλῦτωνος καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
 τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θυ-
 γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥΤ.
 σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχά-
 νει; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου,
 Φυλάκιοι, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
 τος ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφε-
 θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
 τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
 κροὶ ἐρῶσι· πλὴν εἰδείς ἂν αὐτῶν τύχην. ΠΡ.
 ἀλλ' εἰ τὸ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἐγωγε, τῆς γυ-
 ναικός

Plutonis et Protefilai.

PROT. O Domine, et rex, nosterque Iupi-
 ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
 ritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid ti-
 bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
 PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
 cius, commilito Achiuorum, quique primus
 eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
 autem ut accepto in breue tempus commeatu,
 in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum
 amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
 tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
 dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
 vxoris,

ναϊκὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὥχρῳ μὴν ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτοροῦ. ἃ ἐν ἔρωϊ τῆς γυναικὸς ἔ' μετρίως ἀποκινᾷ με, ὧ δέσποτα, καὶ βάλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον ὀφθῆϊς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

Π Α. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Π Ρ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν 39). Π Α. ἐκὲν περιμένον· ἀΦί-

voris, quam nouam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque naui me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque expecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκον dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormen habent, atque immoderata sunt: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se conuertunt, eandem vocem poni, sic tamen, vt in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. *Hemst.*

ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἔδεν σε ἀνελ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' εἰ φέρω τὴν διατριβήν,
ὦ Πλάτων ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὰς ἤδη, καὶ οἴ-
σθα οἶον τὸ ἐρεῖν ἔστιν. ΠΛ. εἴτα τέ σε ὀνήσει
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγαν τὰ αὐτὰ
ὀδυρέμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ κείνην
ἀκολυθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς αὖθ' ἐνὸς δύο νεκρῶς
λήψῃ μετ' ὀλίγαν. ΠΛΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἔδὲ ἐγένετο πῶποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὀρφεὶ
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίην
παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκίησιν παρε-
πέμψατε· Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
δὲ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad
superos euadas, necesse habebis. PROT. At
non fero. moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te iuuabit vnum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti
commeatum dedistis Herculi gratificati. PLVT.

δὲ ἔτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καί κείνη
προσῆσεται σε, εἰδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φο-
βήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεταί σε· καὶ
μάτην ἔσῃ τσσαύτην ὁδὸν ἀνελήλυθώς. ΠΕΡ-
εκέην, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τᾶτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
τεσίλαος ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
νεανίην εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος
ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admittet te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam relegeris. P. R O S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercu-
rioque manda, vt, postquam luci redditus
erit Protefilaus, eum potenti virga conta-
ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
ab optimorum scriptorum usu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablatius instrumenti,
sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
non raro fit, vt in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 121

ἦν ἐκ τῆ πατρὸς. ΠΛΟΥΤ. ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐτὴς ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLUT. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, et redde sponsum. Tu, Protesilae, meminèris, vnius diei accepisse te commeatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὣ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νῆσος δὲ τινὰς ὑπηγαγόρεην, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferrì postulas? MAVS. Primum ob regnum, Sinopensis, ut qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, et Miletum vsque progressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde quia pulcer eram et ma-

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπι-
κείμενον, ἡλίκον ἢ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἄνωγ
ἐς κάλλος ἐξησηγημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὰ
ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷαν
ἔδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. ἔδοκ' αὖ σοι δι-
καίως ἐπὶ τέτοις μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλ-
λει, καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; ΜΑΥ. νῆ Δί·
ἐπὶ τέτοιοι. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε,
ἔτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι σκαίνῃ, ἔτε ἡ μερὴν πάρε-
σιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας
περί, ἔκ ἔχω εἰπεῖν, τίνοσ' ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
habeo mihi impositum, quantum mortuus alius
nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
expolitum, equis virisque exactissime adsimila-
vis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum
quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
iure ab ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
et pondus sepulcri? MAVS. Omnino ab
ista. DIOG. Sed, formosae Mausole, ne-
que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
antepo-

νίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφῆρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδεικνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι πρὸς τὰς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· αὐτὸ δὲ, ὧ βέλτιστε, ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικέτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. ἔκ' ἰσότιμος, ὧ γενναιότατε· ἐγάρ, Μαύσωλος

anteponendum sit meo: vtrique calua et nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, et ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, et pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes? ΔΙΟΓ. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μνησθὲν τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάσεται αὐτῷ. καὶ τὰ Φον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 καρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίης τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τὰ Φον
 ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἔδδ' γὰρ ἔμαθεν αὐτῷ τέττε·
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλείπειν,
 ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν
 ἀνδραποδωδέσασθε, τῷ σὲ μνήματος, καὶ ἐν
 βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατασκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππης.

NIP. Ἰδὲ δὴ Μενίππος ἄτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μενίππε, καὶ καλλίων σοὶ δοκῶ; MEN. τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τὰτο εἶδέναι. NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης. MEN. πότερος ἂν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; ἀδέπω γὰρ τὰτο δῆλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἤδη τὰτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἔδεν τηλικῶτον διαφέρεis, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἔδεν χεῖρων ἐφά-
νην

Nirēi, Therfitae, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit, vter sit formosior. Dic, Menippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire commodum est. NIR. Nireus et Therfites. MEN. Vter ergo Nireus, vter Therfites: nondum enim hoc manifestum. THER. Iam vnum hoc in rem meam teneo, quod similis sim tibi, et nihil tanto opere praecellas, quantum te Homerus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appellans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, et rari cyines, nihilo inferior visus sum iudici.

νην τῷ δικαστῇ. ἔρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἤγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάρωπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἥλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' ἐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅς᾽ ὅμοια, τὸ δὲ
κρατίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆ
Θερσίτης κρανίης, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλλὰ
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρα Ὅμηρον, ὁποῖός ἦν, ὅποτε συγ-
γράψουσιν τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ἐνείρατά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἐκὼν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcerrimus venisti; sed ossa similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therstae
cranio, quod fractu facile situum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
fuisseitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chiuos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. NIP. Non ego hic-
ce sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec
tu,

ὅν, ἅτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἅδᾳ,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τὸτο
ἱκανόν.

tu, neque aliū est formosus: nam æquo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μενίππε καὶ Χείρωνος.

MEN. **Ἦ**κασα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
θυμήσεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκασας, ὦ Μενίππε· καὶ τέθνηκα,
ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN.
τίς δὲ σέ ἔρωσ τῷ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνεγάζε τοῖς
πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐγὼ πρὸς σέ οὐκ
ἀσύνετον ὄντα. καὶ ἔν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς
ἀθανά-

Menippi et Chironis.

MEN. **A**udiui, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupuisse mori. CHIR. Audi-
visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obii,
quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,
cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non, erat amplius iucundum frui
im mor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν
 τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. ἔκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλον τι καὶ ἔχ' ἀπλᾶν ἡγέμαι
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
 αὐταὶ, καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆρ' ἑκαστον,
 ὥσπερ ἀκολληθῆντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλή-
 σθην γὰρ αὐτῶν. ἔ γάρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 ΜΕΝ. εὖ, λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἰδᾷ

δὲ

immortalitate. ΜΕΝ. Non iucundam erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
 per viverem, fruiererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alteram alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. Ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ] Est in hac oratione ἀ-
 νακόλυστον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ --- τρο-
 φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
 guntur: quamobrem γοῦν idem, quod sae-
 pe, munus habet, ut priorem structuram
 repeti patefaciat. *Honst.*

δε πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελομένους αὐτὰ
ἡκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-
τιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν
ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτῶ·
ἄλλως τε καὶ δούλην, ὥσπερ ἄνω, ἢ τε πεινῆν
δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδοσις τέτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυ-
τῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περὶ ἤ.

ΧΕΙΡ. πῶς τέ τοι Φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν
τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo
iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim
aequus et par inter omnes honoris gradus res val-
de popularis, nihilque tanto opere differt, in luce
verseris, an in tenebris: porro nec finire, quem-
admodum supra, nec esurire necesse est; sed isto-
rum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide
tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et
in orbem tibi sermo redeat. C. H. I. R. Quid
ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae
in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ]. Εἰς περιπίπτειν
εαυτῷ, quando quis iis argumentis et pro-
bationibus utitur, quibus in se conuersis
facile refutetur, eoque pacto in semet ipse
incurrrens absurdi convincatur: hoc sane eius
est, qui aduerso capite pugnantia locutus
sibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον εἶναι καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι
 προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῇ
 ὁμοίως αἰ γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζή-
 τεῖν σὺ καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλου βίον, ἔπερ οἱ-
 μαὶ ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί μὲν ἂν πάθοι τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ἔπερ οἶμαι καὶ Φασί, συν-
 εἶπον ὄντα ἀρβόκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρχταν οἰεσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status. satieta-
 tem tibi pepererit, hic etiam, quoniam sit similitudo
 rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
 que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in
 aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR.
 Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Sci-
 licet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit pru-
 dens, acceptis fruatur contentusque sit praesenti-
 bus, nihilque eorum tale existimet, quod tole-
 rari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτιτος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἀγο-
 μαι· ὡς τί μὲν ἔπειθεν εὐδὸν τῆς
 καὶ δό-

Diogenis, Antisthenis, et Crateris.

DIOG. Antisthenes et Crates, locum agimus:
 quare quid vetat, quominus abea-
 mus

καθ' ὅδε περιπατήσοντες, ὀφάμενοι τὰς κατίον-
τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγνητες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
θῆμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν
ὄραν, τὰς δὲ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίς δὲ
μόλις κατίοντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθῆντας
τῷ Ἑμῷ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίης ἀν-
τρεΐδοντας, ἔδεν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατῆιν, κατὰ
τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰ-
κας γὰρ τινα παγγέλοισι εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηρόδωρος
τε ὁ

mpis recta ad descensum Avernī ambulaturi, vi-
furique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectacu-
lum fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
dam aegre descendentes, et quamvis in caput
proturbet Mercurius, tamen resistentes, et lu-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

ΚΡΑΤ. Ego enimvero persequar vobis, quae
vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi una nobis
cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπάρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ λησῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἴμα· βα-
δίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν
εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελαλοί-
πει, ἀνεκλείτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς
τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ
τῶν πολλέμων, διοδεύων, δύο μόνες οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῆ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί'
ἐκ ἄσεμνος τὴν ἔψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus ille dives noster, et Arsaces Mediae prae-
fectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum
infantes paruulos, quos reliquerat, vocē ciebat,
suamque ipsius incusabat audaciā, quī, ubi
Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus euastata transeunda, bi-
nos tantum seruos secum duxerit; idque quom-
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arsaces autem iam aetate prouecta; et sane
non illiberali scilicet, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγανάντει περὶ βεδίζων, καὶ ἤξιν τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες, ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἔλαυνεν, ὡς δὴ γαῖ- το, πολὺ τῶν ἄλλων περὶ παρορμήσας· ὑποδαῖ δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδαῖ, ἀποσεισάτω τὸν Ἀρσάκα κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποδαῖ τὴν ἀφ- ρισσαν αὐτόν τε διαπεῖραι, καὶ τὸν ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πλη- γῇ τῷτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶσα, ὦ Ἀντί- σθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἔλαυνεν εἰκοσάπηχυν τινὰ κοντόν, προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadace ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narra- bat, longe ante alios prouectus: Thrax autem imperum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arsacae, tantum: tum ipse, e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ΑΝΤ. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? ΚΡΑΤ. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum con- to proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτη ἀπεκράσατο τὴν προβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ παρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῆρρον; ὑπὸ θυρᾶ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπεύραντα· διελάνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βεβδῶνα διαμπαξ' ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πελὴν. ὁρᾷς οἶοντι ἐγένετο; ἔ τ' ἄν-
 δρες, ἀλλὰ τ' ἵππε μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγα-
 νάσκει δὲ ὅμως, ὁμότμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίᾳ ἵππων κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδῶσης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ εἰς ἐξάναι χαμαὶ, ἔχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πᾶσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀπόβῳσι τῶν ἵππων, ὥς
 περ

demouit illum, sic ut cuspis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarcina praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursuque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat: eadem Arsaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem privatae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, nodum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsam plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

πῶς οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαινθῶν ἐπιβαίνοντες ἀεροπό-
θητι μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν
ἐαυτὸν ἐκείτο, καὶ ἔδραιωσεν μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐνό-
μισεν ἄχρὶ πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

ΑΝΤ. Κῶγώ δέ, ὅτε κατήην, ἄθ' ἀνέμιστα
ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οὐκ ὠκνῶντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πνευσταίμῃ
παρὰ τὸν πλῆν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐστερόμην ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίφθερος,
τοις τῶν ἐτύχετε ξυνοδοπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις
ὁ Ἀκαρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis
pedibus; vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimos Mercurius in humeros suplatam portauit
vsque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ΑΝΤ. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alias occupauit locum, quo commodè nauigare:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. ΔΙΟΓ. Tu Crates, tuque Ansthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Piræo, Lampis

ὁ Ἀκαρνᾶν, ξενάγος ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλεσίως
ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ
πατρὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμ-
πης, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφά-
ξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἀδλιος ἐλέγε-
το ἀπεσπληκέναι 43), καὶ ἐδήλα ὡχρὸς ἐς ὑπερ-
βολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φαινό-
μενος· ἐγὼ δέ, καίπερ εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρέ-
παν ἀποθανοί· εἶτα τῷ μὲν Δαμίδι αἰτιωμέ-
νω τὸν υἱόν, ἐκ ἁδμα μόντῳ ἔπαδες, ἔφη,

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Da-
mis ille dives Corinthi una descenderunt: Da-
mis scilicet per filium veneno sublatu: Lam-
pis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata:
Blepsias autem fame miser dicebatur extrahuille;
idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in
modum, atque attenuatus exactissime conspice-
retur; ego vero, quamquam scirem, exquire-
bam, quo pacto obijisset. Tum Damidi accusan-
ti filium, atque non iniusta, passus es, inquam,
ab

43. Ἀδλιος, ἐλέγετο ἀπεσπληκέναι] Ὁ ἀδ-
λιος, scribendum est, ut paulo post ὁ μά-
ταιρος, vel ἀδλίως, alterutrum venustas
orationis Graecae flagitat. Proprie vero
λιμῷ ἀπεσπληκέναι, nam fames extenua-
tum, corpus contabescit, atque adeo fame
miserum in modum, emori. Hemst.

ὑπ' αὐτῷ, ὅς τ' αὖτα ἔχων ὁμᾶ 44) χιλίῃ καὶ τρυΦῶν αὐτὸς, ἐννετηκονταετῆς ὢν, ὅκτω παιδεναῖται νεανίσκῳ τέτταρας ὀβόλους παρεῖ-
 χες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔσεν γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηγότο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν ἔρω-
 πα, σαυτὸν δέ; ὅς τις μὲν πολέμους καὶ πώ-
 ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζετο πρὸ
 τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκαρίῳ,
 καὶ δακρυῶν ἐπιπλάσῳ, καὶ σεναγμῶν ἐάλῳ
 ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψιάς αὐτὸς ἑαυτῷ
 κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι

χρή-
 ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus an-
 nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
 praebebas. Tu vero, Acarnan (gемebat enim et
 iste, dirisque Myrtium prosequеbatur) quid in-
 simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
 nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula,
 lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
 fortis. Nam quod ad Blepsiam adrinet, se ipsum
 accusabat primus multae dementiae, quod
 I 5 opes

44. Ὅμᾶ] Frequens apud Atticos ὁμᾶ my-
 meris adiunctum, et significans *circa*, *ad-
 modum*. Habet autem ideo potestatem eam,
 quia τῶπιόν ἐστι Atticis, siue aduerbium
 locale; neque minus, ut solet hoc genus
 χρόνος δηλωτικόν. *Hemst.*

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν πρὸσθήμασι κληρονόμοις, εἰς αἰὲν βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοὶ γε ἡ τὴν τυχεύσαν τετραπλὴν παρῆσχον τότε γέγοντες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίᾳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένους. βαβαί· πολλοὶ γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὁδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίᾳ;

Τῆτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις; τηλικῆτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτισε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mibi enim quero non vulgarem delectationem praebuerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospicere e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis probectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum

DIALOGI MORTVORVM 439

ἀφίγμενος; ἤπα βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδω-
 κας. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατραπής; ΠΤΩ. οὐδὲ τῆ-
 το. ΔΙΟ. ἄρα ἐν ἐπικτείς, εἴτα ἀνιῶ σε τὸ
 πολλήν τρυφήν ἀπολιπόντα πεθάναι. ΠΤΩ.
 οὐδὲν τοιαῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐργάζεσθαι ἀμφὶ τὰ
 ἐννεμήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλῆς καὶ
 ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκ-
 νός τε, καὶ προσέτι χῶλος, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. ΔΙΟ. εἴτα τριῶτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;
 ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ πεθ-
 νάναι δεινὸν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις,
 ὦ γέρον, καὶ μαιρακίῃ πρὸς τὸ χρεὼν· καὶ
 ταῦτα ἡλικιώτης ὢν, τῇ πορθμείῳ. τί ἐν αὖ

τις

quum huc adueneris? an forte rex eras?

MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe

satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num

ergo diuitiis adfluebas? idque adeo dolorem

tibi creat, quod multo luxu relicto, mortem ob-

ieris. MEND. Nihil tale; sed annos quidem

attigi propemodum nonaginta: vitam vero in-

opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-

signiter egenus, prole carens, praeterca clau-

us, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis

vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-

cunda quippe erat lux; mori contra graue ac

fugendum. DIOG. Deliras, senex, et iue-

nilater atque inepte fato aduersaris, quum ta-

men annis ipsam Charontem aequas. Quid iam

dicat

τίς ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλιαῖοι
 τοι φιλόζωοι εἰσίν; ἐς ἀχρῆν διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὥς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμακον.
 ἀλλ' ὑπὶπναι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπεῖσθαι ὥς
 ἀπόδεκτον βαλεῦντας, ὁρῶν περὶ τὰ γόμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat conse-
 crari mortem, tanquam fontium malorum re-
 medium? Verum aheamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuerlantes.

XXVIII.

Μενίππς καὶ Τειρεσία.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔτι διαγινώσκαι ράδιον· ἅπασι
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ θύματα κενά· μόνον δὲ αἰ-
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔν' ἐτ' ἀνείπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeam
 vter

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγμεύς. ὅτι μέντοι
 μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρωθεν ἐγένε' ὁ μόνος,
 ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀνάσας οἶδα. πρὸς
 τῶν θεῶν τοιγαρὲν εἶπέ μοι, ὅποτερ' ἐπειρά-
 θης ἡδίοτος τῶν βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ
 γυναικεῖος; ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παράπολ' ὦ
 Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ.
 καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν
 ἐστάναι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν
 δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήνοας, ὦ Τειρεσία, τῆς
 Εὐρυπίδος Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρεσθαι τὸ γυ-
 ναικεῖον, ὡς ἀθλίας ἦσας, καὶ ἀΦέρητόν τινα
 τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse,
 et utrumque te solum, marem et feminam, ex
 poetis audivisse memini. Per Deos itaque te ob-
 testor, expone mihi, utrum expertus fueris sua-
 vius vitae genus, quum mas fores, an femina?

ΤΙΡ. Potior erat magno intervallo, Menippe,
 vira feminini sexus, quippe magis negotiorum
 expertus: tum dominantur in viros mulieres, ne-
 que eas bello vacante necesse est, neque ad ma-
 rorum pinnas stantes excubare, neque in con-
 cionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. ΜΕΝ. Non tu audivisti, Tiresia, Euri-
 pidæ Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
 liebre fecus tanquam miseram, atque intoleran-
 dum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένης; ἄταρ
εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς Μηδείας
ιαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ σείρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;
ΤΕΙΡ. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; ΜΕΝ.
ἔδεν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία, πλὴν ἀπόκριναί,
εἴ σοι ῥαδίον. ΤΕΙΡ. ἡ σείρα μὲν ἦμην, οὐκ
ἔτεκον δ' ὅμως. ΜΕΝ. ἰανὸν τῆτο· εἰ γὰρ
καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. ΤΕΙΡ.
εἶχον δηλαδὴ. ΜΕΝ. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα
ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπε-
φράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀν-
δρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐ-
τίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀναφάνης; ΤΕΙΡ. ἔχ
ὄρω,

alum ex puerperiis dolorem sustinentes. Verum
dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae
iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras,
an sterilis et partus expers degisti in illo vitae
statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas?
MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin
responde, si tibi promtum. TIR. Haud steri-
lis eram, neque tamen peperī. MEN. Satis
est: nimirum an matricem habuisses, volebam
scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Tem-
poris autem tractu tibi matrix euaniuit, pars mu-
liebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, et
virile membrum succreuit, barbamque protulisti,
an statim ex femina masculus euasisti? TIR. Non
video,

ὄρῳ, τί σοι βάλεται τὸ ἐρώτημα: δοκεῖς δ' εἶναι μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦτ' ἔτιωσ' ἐγένετο. ΜΕΝ. Ἄχχῃ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιαύτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάνα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστι, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἔν εὐδὲ τὰλλα πιθεύεις ἔτιω γενέσθαι, ὅπουτ' ἂν ἀκέσῃς ὄρεα ἐκ γυναικῶν ὅτε ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἢν περ καὶ κείναις ἐντύχω, εἰσέλθαι, ὦ, τι καὶ λέγῃσαι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύεσθαι τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμαυτὸς εἶναι; ΤΕΙΡ. ὄρῳ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod videre mihi non credere haec ita fuisse facta. ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus sed velut insulsum, re non explorata fieri ne possint, nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aut ex mulieribus extitisse, aut arbores aut foras; sicuti Aedona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando forte obuiam venero, cognoscam quid dicant; tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant omnia; me scilicet

διελύσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχη, ὦ Τει-
ρεσίη, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τὲτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιεῖν
λέγειν.

scilicet Irem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirefia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
tum more facis: soletis enim vates nihil sani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφά-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἀπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet-
ipse interemisti, nosque omnes
desti-

45. [Εμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitiuis
illi aduecti debeat; etiam si persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶτον
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦνε μαντευσόμενος,
 ἔτε προσειπεῖν ἡζήσας ἄνδρα συστρατιῶ-
 την καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρήλθες. ΑἸΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνονι
 αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξετάσθεις ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίεις
 δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑἸΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰκίει
 γὰρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῇ ἀνεψιᾷ γε ἔστα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείσασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων
 ὃ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδύ-
 νευοῦντα

destinaras, quid incusas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando TireSIam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praetoriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullam, et sine puluere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam movistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruaui in peri-
 culo

νεύοντα καταπρόφθαυ ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξις εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρὲν, ὦ γυναιξ, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσθαι ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔν· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μένος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρωπος ὢν, ὠρέχθῃ δόξης, ἡδίστῃ πράγματι, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἑκάστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρῳαί δικασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκησεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεύ
μή

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, The-
tin, quae, quum oporteret haereditatem armo-
rum tibi tradere, quippe cognato, in medium ad-
lata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui
contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia
dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit
gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque no-
strum pericula subire non refugit: quin vero supe-
rauit te, idque Troianis iudicibus. AIAX. Equi-
dém scio, quatenam me condemnauerit: sed fas
non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μή εἴμι μισεῖν ἐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 εἴδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τῷτο ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωστράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώστρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κεισέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τὰ-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων
 νῆσας κατοικεῖτε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίαν. ΣΩΣ. ἄκυσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethonem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praeccordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysium campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 K 2 videar

δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀκέσω αὐτοῖς; εἰ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσάυτας ἀπεκτονῶς; ΣΩΣ. ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πᾶν, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅπ' ὅσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσθ' μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦν-
τες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii
totque homicidiorum? SOST. Sum sane con-
victus: considera tamen, an iuste supplicio sum
adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. MIN. Loquere, dum ne proluxa, ut
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. S O S T. Quaecumque egi in vita, vtrum
sponte mea egi, an fatali stamine destinata
mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca vi-
delicet. S O S T. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ,
 ἢ ἐκὰς ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
 εἰ ἂν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλης Φονεύσειεν τι-
 να, ἔ' δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
 οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πει-
 σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτίασῃ τῷ Φόνου;
 MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον·
 ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
 ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρα-
 σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
 ὅτι καὶ ἐπιδαφιλεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
 ἦν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
 pe, quae unicuique nato iniunxit, quae facien-
 da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
 necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
 potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
 les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
 quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
 cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
 ipsum enssem; is enim administer est, utpote
 instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
 caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
 uberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαφιλεύῃ] Δαφιλῆς, δαφίλεια, δα-
 φιλεύειν copiam et abundantiam significant,
 at talem praecipue, quae prolixa largitate
 ad utilitates aliorum et commoda diffunda-
 tur.

ἦν δ' ὅς τις, ἀποστείλωντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adflue-
re, abundare*, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuae formae neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, ut forma me-
dia hunc in usum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperiās. Deinde forma verbi ἐπιδα-
ψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentiam ac copiosum siue liberaliter
largiendo, siue quodlibet attid faciendo se
praebeere*. Tum porro solempni more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structurae tamen ductu varie
disparatam; *suis ex topiis et facultatibus lar-
giter aliquid erogare, atque aliis tribuere*.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae
luculenter in aliorum vtilitatem praestan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitium,
sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit
Xenophon. K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως,
εἶφῃ, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τέττε τῷ ὀλί-
γῃ ἀξίῃ γέλῳτος ἐπιδαψιλεύῃ. vbi pro
libera-

DIALOGI MORTUORVM 151

τὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίμι τὴν χάριν
 ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον; MIN.
 τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ
 κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ἀρεῇ, πῶς ἀδίκᾳ ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσ-
 ἐτάττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae ha-
 bendae, beneficiumque acceptum erit seren-
 dum? MIN. Mitteni, Sostrate; quippe mi-
 nister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam in-
 iusta facias, qui nos ad supplicium condemnes
 ministros eorum, quae Clotho imperabat,
 K 4 illos

*liberaliter et copiose fundes eum usurpasse, bene
 notat Budaeus, atque adeo tantumdem esse,
 ac si diceret, praelarge nobis ridendi mate-
 riam praebebis. Hic ergo loquendi modus
 quam fuerit, praesertim recentioribus, fa-
 miliaris, satis constat: verum rarius occur-
 rit, quem noster usurpat, additus huic ver-
 bo casus tertius. Ex his intelligi satis pot-
 est, siue sententiam Luciani, seu phrasin
 spectes, parum omnino interesse, vtrum
 accipias, Bene vero factum, Minos, quod ex-
 emplo producto largius aliquid adcumules atque
 admetiaris; an, quod in exemplo proposito
 vberius illustrando impensius etiam, atque ipse
 fecerim, verferis. Hemst.*

ἐτάττε, καὶ τέπες τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἄν, ὥς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετα
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ
 Σώκρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τῷτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 ληθῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾶν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

illos contra praemiis et honore adficias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. MIN.
 Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non latro solum, sed et sophista videre. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐσίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μελῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐσιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἄλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πάλυν γὰρ χρό-
νον ἔπέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et unde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in vrbe.

K 5

MEN.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότ' ἐπύλας
Λιπῶν, ἵν' ἄδης χωρὶς ὤκηται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνην αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἔτωσί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων I).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit nouae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuuentus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis,
quis

I. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἐκ ἡδεῖά τις, εἰ δὲ ἀσπασίος ἡ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίε Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαιεῖς· εἰ γὰρ ἄν
ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille fit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin
haud incunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suauissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
sulerem Thebani Tiresiae. P H I L. At tu
plane deliras: aliter enim non ita modula-
tos versus occentares hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quasi
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
uauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd: seruato, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu profecto deliras*: verum si cum
Iuntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-
nem dabis, *Heus tu, num. deliras?* Hemst.

ῥιπιδὴ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, καὶ οἷδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καὶνὸν εὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιορκῶσι, το-
κογλυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι,
καὶ κακοδαίμονες· καὶ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγχος κε-
κρύπεται παρὰ τοῖς κἄτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ-
μὰ τὸν Κέρβερον, εἰδεμία μηχανὴ τῆς διαφύγειν
αὐτάς. ΦΙΛ. Τί Φῆς; δεδουκται τι νεώτερον
τοῖς κἄτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum saucita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. MEN. Per Iouem
sane

καὶ πολλά. ἀλλ' ἐθέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
ἅπαντας, ἐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
πρὸς τῷ Διὸς, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
λῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἔρεῖς· τὰ
ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
μὲν ἐπιτάττεις τὰ πίταγμα, καὶ ἐπ' ἅντῃ ἀσφα-
λές· πλὴν ἄλλα σῆγε ἕνεκα τελευτήεν. ἔδοξε
δὴ τὰς πλεσίους τέτρες, καὶ πολυχρημάτους,
καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλείων, ὥσπερ τὴν Δανάην,
φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρὶς ἄλλου εἶπης, ὦ γὰρ θεῶν,
τὰ

lane multa: verum fas non est illa efferre ad
omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iouem
villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
mandas mandatum: neque usque quaque tu-
tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
qui aurum occlusum, tanquam Danaën,
seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
quae

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
ter atque amice communicando solet poni:
Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπε
καὶ μὴ Φθονήσης. Hemst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἂ μάλιν
 ἂν ἠδέως ἀκῆσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς κα-
 θόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών;
 εἰδ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκσας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γάρ, δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν
 ἀξίων θέας ἡλίκου παρὰ ληπειν.

MEN. Ὑπεργητέρον καὶ ταῦτά σοι. τί γάρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
 καὶ δὴ πρῶτά σοι διέμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν,
 καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ
 γάρ, ἄχρι μὲν ἐν παυσίν ἦν, ἀκῶν Ὀμήρου καὶ
 Ἡσιόδου πολέμας, καὶ ζῴσεις διηγεμένων ἔμ-
 ονον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν,
 ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus,
 quae libentissime audiuerim ex te; quae causa
 tibi descensus constiterit, quisque fuerit itine-
 ris dux? tum deinde quae visu, quaeque audi-
 tu acceperis apud eos: quippe credibile est te
 hominem elegantem nihil eorum, quae videri
 audiriue merebatur, praetermiisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est:
 quid enim aliquis faciat, quando blande vir
 amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo
 consilium meum, et vnde impetum descenden-
 di ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in
 pueris eram, audiebamque Homerum et Hesio-
 dum, bella et factiones, narrantes non solum
 semideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρ-
παγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι
καλὰ, καὶ ἔ παρέρχως ἐκινέμην πρὸς αὐτά.
ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐν-
ταῦθα ἤκον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
ταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἐν καθεύδῃ κειν
ἀμφιβολία, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ
ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεύσαι
καὶ σασιάζσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
λῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
τάναντία τέτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaque eorum adulteria, vim, raptus,
iudicia, parentum expulsionem, fratrum nuptias,
cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
criter ad ea commovebar. Vbi vero virilem
aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges
audiebam, quae pugnancia poetarum praece-
ptis iuebant, non moechari, neque seditiones
excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
sabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
neque enim Deos nunquam arbitrabar moecha-
ros fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
dncere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρεν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς καλυμμένες τέτας Φιλοσόφας, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ,τι βέλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βαίην ὑποδείξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὗρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν ἔτσι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὶς μετιέναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἐμπικλιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρεσζέντα, καὶ λαιδορέμενον, συνεχῆς ἐπιρ-
ῥαψωδῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
των παρεκλεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν
κτησιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλετον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ἔχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ'
αὐτῶν ἀκῶν ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἐκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingentem, dum continuo inculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis quum vnusquisque eorum
L
dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρην νικῶντας καὶ πιθανὸς λόγους ἐπορίζετο, ὥςτε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδόντα σαφῶς, ὥς ἂν ἄν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἐπάσχον τοῖς νυθάζουσι τέτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινύων, ἄρτι δὲ ἀναιεύων ἔμπαινον.

Ἔτι δὲ πολλῷ τῆτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituerē: eos itaque qui contemnere praecipiant opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τῶν ὑπομένων 4).
τὰς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅ-
παντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρτημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέρανον, ἡρέμα παρχυθήμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de usuris ligigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perperi: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et
L 2 veri

4. Πάντα ἕνεκα τῶν ὑπομένων] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo pravis
artibus libidinenti explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβεβητος, quum docuif-
set διαβεβητον, et διαβεβοησθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τᾷληθές ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτὲ διαγρυπνῶντι τέτων ἕνεκα ἑδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἤκρον δ' αὐτὰς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τιςιν
ἀνοίγειν τε τᾷ ἄδρα τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις
ἀνὰπέρμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρὰ τι-
νος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατὰβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίην τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῷ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῷ, τίς ἐστιν
ὁ ἄρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi,
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriore partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in vtramque partem dici. Hemst.

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀνκπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θύ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινι τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχ-
νην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθεμένῳ· τῆναμα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καδικετεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωπεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exsiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem :
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem : eum multis precibus
obtestatus vix exoravi, vt, qua vellent, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem. carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam :

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπὶ-
 τροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ'
 εἶπε γέ τιν' ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπαυδίην τρεῖς ἄν μ' πρὸς τὸ πρόσωπον
 ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in laelis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos inuocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 rum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανήει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit errata, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήει· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri-
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανήει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀνρόδρα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίηρατον
καὶ τὸ τῷ Χοάσπε ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος
ἐπὶ τῆς πύρας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
πρωταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπότον-
θορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ ταλοκπὸν ἀμφὶ πλῆν εἶχόμεν.
Αὐτὸς

nuces: potus sac, nullum et Choaspis aqua;
Iectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, ut eram, retrocedentem: tum
porro navigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Vt ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, ul-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
πολλὰ εἰκουῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι Φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις
ἔρηται με τένωμα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἑρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τέτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνήμι τὴν
αἰτίαν ἔτε τῷ σχήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τέτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοιπρό ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδ' αὖ κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μὲ ἀπει-
νάσειεν αὐτοῖς, ἐκδίως ἂν τὴν τῷ Αἰαντὶ Φρε-
ρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἄτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum vt ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
viui ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore vt facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, vt-
pote

συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῷ σχήματος.

"Ἦδη δ' ἂν ὑπέφανεν ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμε-
θα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλλόμενοι ἂν ἅπαντα τὰ
παρασκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν
ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χθόντες. καὶ
μέχρι μέντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ β)

εἶτα

pote confuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluuium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimæ, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμ-
νην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέν-
τες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνέμεθα ἐς τι χωρίον
ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάν-
τες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε
ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ
αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος
ἐν τσέτῳ δᾶδα κλισμένην ἔχων ἐκ ἑτ' ἡρεμαίᾳ
τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνα-
κραγὼν, δαίμονας τε ὁμᾶ πάντας ἐπεβοᾶτο,
καὶ Ποινὰς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἐκίτην,
καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμυγνὺς ἅμα
βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο-
λυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in
quem Euphrates immergitur: eo traiecto deue-
nimus in locum desertum, sylvestrem et sole
carentem: quo ubi escensum est (viam autem
praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus,
oues maetauimus, et sanguinem circa scrobem
adspersum libauimus. Magus interea redam
ardentem tenens non iam sedata voce, sed
quam poterat maxima exclamans, daemones si-
mul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et
nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpi-
nam admixtis etiam barbaris quibusdam igno-
tisque nominibus, et multarum syllabarum.

IO. Sta.

Εὐθύς ἔν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τᾷδαφος ἀνερέγγυντο, καὶ ἡ ὕλα-
κὴ τᾷ Κερβέρεϊ πέρρωθεν ἡκέτο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπὸν. Ἐδδει-
σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέριον Ἀίδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τᾷ Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τᾷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικρᾷ
δεῖν ὑπὸ τᾷ δέξῃ· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρέσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τᾷ μέλῃ.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρᾷ μὲν
ἔδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθ-
μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum invenimus mortuum propemodum
prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commovit, verum me-
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta porci-
toris

μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἔν ὁ βέλτερος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἶσθεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσσεδέξατό με, καὶ διςπότημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβῶσι διςσημαίνει τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆι μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδάλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὲ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, iubensque transuexit, atque etiam egressis demonstrauit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo confutum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμενος· παρῆσαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγαντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβασκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τριῖτος ὁμιλος τῶν πάντα κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλέσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσήσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincli, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seorsim porro diuites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσάτην et τοκογλύφον *Philo Iud.* p. 454. C. Genus hominum Athenis et vbique inuisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανεισμός· vtraque vetustatem vsus ipsa compositione produunt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculpere. *Hemst.*

σαν, ὠχροί, καὶ προγάζορες, καὶ ποδαγροί,
κλοιὸν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ κόρανα 10) διτάλαν-
τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρανα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
rio contaminatam putem. Satis constat, κέ-
ρανος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra coruorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homeru* κορώνη, posterioribus
ρόπτρον, ἐπίσπαστρον, κείκος τῆς θύρας,
vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commodè iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρανας vlturpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπιμείμενος κόρα-
να vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τῶ κέρανος
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae *Hesychio* πέδη, et, Χοῖνιμες,
αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas vtrasque copulauit

Ari-

τὸν ἐπικείμενος. ἔφεσῶτες ἔν ἡμεῖς ἐρωῶμεν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἤκούμεν τῶν ἀπολογη-
μένων. κατηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοχοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔστοι, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ θκνήσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἷσθ' ἂν περ ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λεμα-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugas. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem χοίνικες tum plurali numero ple-
rumque soleant efferri, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα de-
latus sum huic, ut opinor, loco appropinquissi-
mum. Quomodo Latini canem et catulum,
ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: ἐσσμὸν σιδη-
ρῶν exponit *Poll.* X, 167. prolatis Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt κλωὴς,
κλοιὸς et ἄλυσις. Iam si legeris in *Lucia-*
no, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα,
vel, ἡ σκύλακα διτίλαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λεμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐτοὶ τρῖνυν, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσιν τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχεσιν τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ὅτε αἰεὶ συνέσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναί τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην
 ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολημμένων. καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχί καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονεῖαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 morrui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritis pro facinoribus patrat. Maxi-
 me vero acerbis eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum dete-

σαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες· οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
πάντα, πλέττες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυνάσεως,
γύμνοι, κάτω νενευκότες παρεισῆκεισαν, ὥς-
πέρ τινα ἐνείρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ'
ἡμῶν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγώ γε ταῦτ' ὄρων ὑπερέ-
χαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιών
αἶν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷός ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλίον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεισῆκει-
σαν, τὴν προόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠ-
θεύμενοί τε, καὶ ἀποκλείόμενοι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις αἶν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retra-
ctantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam;
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonesciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vesti-
bulis adstabant egressum eius expectantes, impul-
si exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-
ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

M

αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ὥς το καὶ μακαρίας ἀποφικνεῖν τὰς προσπιπύστας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιάν προτείνων δοίη καταφλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ἔσθ' ἡνιῶντο ἀκρόντες.

Τῷ δὲ Μίνῳι μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδμάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος (ὁ Κυρηναῖος (ἀγχοσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praerexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολαστήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκαστο, καὶ οἰω-
γὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σρεβλαῶν,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρ-
ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
τό τε ἅμα πάντες, βρασιλεῖς, δῆλοι, σατρά-
παι, πένητες, πλεῖστοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε· πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅτι οἱ ἦσαν τῶν ἐναγ-
χος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποινεν, μά-
λα δειλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enim uero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotæ: Chimaera discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
uites, mendici; cunctosque poenitebat patratq-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque
auerteabant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatoriæ, illi ipsi,

τα, πῶς οἶει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
κακῶν ἐδόδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκκλά-
ζοντο. καὶ μὴν καὶ κείνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγειῇ Τιτυόν·
Ἡράκλεις ὅσος! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ τέτας, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλ-
λομεν τὸ Ἀχερέσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
ὁμίλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μέντας· τὰς μὲν παλαιὰς τινας, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καὶ, ὥς Φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνὰς· τὰς δὲ
νεαλαῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemtores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte maiorum immunitas erat conces-
sa: et quum interquieuissent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Aetherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispertitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque mucio-
dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεαλεῖς, καὶ συνεσηκότες· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκὺς τῆς ταριχεύσεως.
 τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἑκάστου τι ἦν ἑκά-
 στου· ἅπαντες γὰρ ἄτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις
 καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 μεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἄμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὁδόν-
 τας προφαινόντων, ἠπέρχεν πρὸς ἑμαυτὸν, ᾧ
 τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῶ καλῶ Νι-
 ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρου ἀπὸ τοῦ Φαία-
 κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem unumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplati eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 tique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceleris iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbis in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernerem Therfiten a
 formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaea-

κὼν βασιλείῳς, ἣ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· εἰδὲν γὰρ ἐτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' εἰδενός ἐτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτεσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῶσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε 12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelli-

12 Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mireremur:

καὶ δορυφόρος παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σφύ-
 ψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
 ριέθηκε· τὸν δὲ τινὰ καλὸν εἶναι ἐκόσμησε·
 τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρέσκεύασε· πάν-
 τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν.
 πολλὰν δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
 τὰ ἐνίων σχήματα, ἕκαστα ἐς τέλος διαπομ-
 πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῷ οἰκέτῃ καὶ
 αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαειάν-
 δρον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
 to: alteri servilem schemam circumdedit: alium
 quendam formae decore ornauit: illum dofor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
 to, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
 vero per mediam pompam immutare solet non-
 nullorum habitus, haud finens ad finem vsque
 pompae interesse quo collocati fuerant ordine:
 atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
 git serui captiuique ornatum suscipere; Maeand-
 rio

M 4

drio

reitur: potius autem hic loci compositum,
 quam, vti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε
 probauerim. Iam tiaram et diadema, sine
 regium insigne candidae fasciae ob tiaram
 circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
 ster, qua de re monuit Barn. Brissou. de
 R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, πένος ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μᾶλλον μὲν τινος εἶχε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ἡ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθη, τῆνικαὶ ἕκαστος ἀποδᾶς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίγνεσθαι, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρειν. ἐνίοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa seruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbi, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumferant.

Opinor

13. Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμά δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἑωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέτας, πρὸς
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγναμένους, ἢ Ἀγαμέμνονας·
 καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίστης προῆλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῷ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρ-
 ρας ἔχοντας τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἑκά-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασσον ἐνείκην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀπαθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ
 τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 ἔκ' ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ἔδ' Κρέων ὁ Με-
 νοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρίκλεος Σενιεύς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 vultus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim seruus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 fuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoeccei, sed
 Polus Charickis Suniensis nomine nunc suo dictus,

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔσιν, ὥς τότε μοι ἐρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τέφρας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔδδεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληθεῖς, ὦ ἄτος. εἰ γὰρ ἐθέλω τὸν Μίχυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τέφρας περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι καὶ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἄτω ταπεινῶς ἐρρίπτο ἐν παραβύσῳ περ 14), λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumptuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiora apud eos, quam plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum

14. Ἐν παραβύσῳ περ] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et

κοιπῶ δὴμῷ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοῦναι, τοσῶτον
ἀπολαύων τῷ μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς
ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάσῳ τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἔπλεον ποδός) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακτεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σταλμένον. πολλῶν δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγγέλαι,
εἰ ἐθέλω τὲς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι τρι-
χοπωλῶντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρι-
ζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
falsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύσει,
clam, occulte: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus actioni-
busque, quae conscientiam et lucem alio-
rum refugiunt. Hemst.

ζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ
τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότεστα. Φίλιππον γὰρ
τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἄδὲ κρατεῖν ἐμαυ-
τῷ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ
μισθῷ ἀνέμενος τὰ καθ' ἑαυτὸν τῶν ὑποδημάτων.
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις
μετακλιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρειός, καὶ
Πολυκράτης.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων,
καὶ μικρὰ δεῖν ἄπιζα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σο-
φῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρ-
χεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ
Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἰ

lias, et alapas in caput impactas patiuntur, per-
inde ac mancipiorum vilissima. Philippum er-
go Macedonem quando contemplantur, plane
me continere non poteram: scilicet monstraba-
tur mihi in angulo quodam mercede refarciens
adtritatos calceos. Multos praeterea alios videre
licebat in triuiis stipem petentes, Xerxes in-
quam, Darios et Polycrates.

18. PHIL. Absurda narras de regibus,
et parum abest quin incredibilia. Quid au-
tem Socrates agebat et Diogenes, et si quis
alius sapientum? MEN. Socrates ibi quo-
que obambulat redarguens omnes: adiunt
autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si
quae

εἴ τις ἄλλος κάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοπο-
σίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παρσι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
ἀνέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίως κατακείμενος ᾄδει μάλα
τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἀνιάσθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἢ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλε-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extumuerant e veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audir plorantes, pristinamque fortunam
animo remetientes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant
migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλασίων; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· εἰ γὰρ οἷδ' ὅπως, περὶ τῆς λέγειν προθέμενος, πάμπαν ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γὰρ με παρ' αὐτοῖς, πρῶθ' ἔδσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν 15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθεόντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
θύς

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, quum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus vmbribus statim vnus eram illorum, quibus in concionem

15. Πρῶθ' ἔδσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῶν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὰς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. p. 466. Β. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Hemst.

θὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν· διωκ-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῷτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλέσιοι δρῶ-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρέπον τῶν πενήτων καταφρονέον-
τες, Δεδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
τὰς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
ctabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et grauium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,
visum est Senatui Populoque, ut
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄνυχας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιᾷ-
τῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορῶντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τὰν τευθεὺν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυστιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τὰ τε ἀναγνωσθέντος τῆ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκητησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύριε τὰ ἀνεγνωτμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ δέ, ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
ικέτευον

animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, vsque dum in tali statu transegerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum vt liceat iplis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
eum-

ἰκέτευσον αὐτόν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
πεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγείται τὸν ἄριστον
βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερόν-
τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτοφῶνον) ὦ τέκνον,
Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γήνω-
σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθου. μηδα-
μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπέ, καὶ μὴ
περιῖδης με σὺ τυφλώτερον περιῖοντα ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκυύψας πρὸς τὸ ἔς
Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
σωφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
poneret mihi, qualentandem ducat optimam vi-
tam. Tum ille risu sublato (est autem captus
oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
filii, inquit, causam novi tuae fluctuationis a sa-
pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
suavissime pater, quin eloquere, neque me
asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
Ille enimvero, quum me seduxisset, longequē
ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos vertunt: non*
N iniuria

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος
 τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τέτων
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμε-
 νός, τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν

dentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspicendi, despues solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens, illud ex omnibus vnum modo venabere, ut eo, quod in mani-

bus
 iniuria dissentit. *Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. *Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus.* Sane nihil est frequentius, quam Φιλοσόφας et ἰδιώτας inter se opponi. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται· atque adeo cuiuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem secletur, et res, quae usu quotidie veniant, commodè atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur. *Hemst.*

παρὸν εὖ θέμενος 17), παραδράμῃ; γελῶν τὰ
πολλὰ.

bus est, sapienter vsus praetercurras ridendo
N 2 plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem proverbiū veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat. τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. vtrum-
vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-
ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes; vt solent in locutionibus
non explore cognitis, mirè fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo proverbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum lucro
apponere, inque rem suam conuertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτῆς οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι. Sic Thucyd. VIII, 83. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I. 26. ἐν ἀπὸρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν
Duplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod inanibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera, si
quid tentatum fecus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemst.

πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπεδακώς· ὡς εἰπὼν
πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφodelὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔκ
ἄπιμεν αὐτίς ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοὶ
καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πέρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ
λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεί-
νο, ἔφη, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφῶνι, καλεῖσθαι
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἀνι-
θι, καὶ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεῖς
δε

pleraque, nec quicquam serio studio confecta-
ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
consitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
breuem equidem tibi et minime molestum osten-
dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
locum reliquis caliginosiorē, ostendensque ma-
ne procul obscurum aliquod et tenue tanquam
per fenestram influens lumen, illud, ait, est
Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeo-
tae. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.

Ego

δὲ τοῖς εἰρημέγεσις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενός, χαλεπῶς μάλα. διὰ τῆς ἑομῆς ἀνερπύ-
σας, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatorque mago,
quum difficulter admodum per angustum ostium
erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελοῖς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθ-
μεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
ἐς τὴν παρεῖσαν ἡμέραν καὶ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχω-
ριάζειν τοῖς ἀνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ
βίῳ.

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
naucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem usque diem non valde solitus
frequenter res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 versan-

βίῳ, καὶ ἃ πράττεσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σφεδμενοὶ πάντες οἰμώζουσι κατιόντες
 παρ' ἡμᾶς· εἴεις γὰρ αὐτῶν ἀδικεῦντί διέπλευ-
 σεν. αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ Ἄδᾳ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκείνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόντως 1) γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς θεὸν ἐντετυχηκέναι
 σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 ρῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 F.P.M. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθητὴ· ἀπέρχο-
 μαί γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἄν-
 θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines:
 deinde quibus priuati omnes plorent, ubi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 fetus ac Thessalus ille inuenis; ad vnum diem
 relinquendae navis venia, escendi in lucem;
 mihiq[ue] video in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monifran-
 doque, ut qui noris omnia. M.E.R.C. Non
 sane vacat, Portitor! etenim propere cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

I. Λειπόντως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu: alioqui crimen erat
 λειπόντω γενέσθαι, quod actione λειπο-
 γαντίς persequabantur. Hemst.

Θρωπικῶν· ὁ δὲ ἐξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια
μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθι εἶναι,
παραδὲς τῷ ζῶφω· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον
πρῶτῃν ἐποίησε, εἴψῃ καὶ με τέταγώς τῃ ποδὸς
ἐπὶ τῇ θεσπεσίᾳ βηλᾷ, ὡς ὑποσναζὼν γέλω-
τα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν. ΧΑΡ. Πα-
ρίοψι μὲν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλες, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχαν, ὧ παῖ Μαΐας,

ἐνεί-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nu-
perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
ruptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque ~~quod~~ sodalis sim, te-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eo-

N 4

rum

2. Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *He-
siodus*que διάκτορον Ἀργεΐφάντην vocarunt;
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorata constat, aliis aliam
originem adsignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur nuncium mandata
perfe-

ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ αὐτλεῖν ἐκέλευτα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ
σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατὰ σφώματος ἐκταθείς,
ὥμους ἄτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἰ τινα λαλὸν νε-
κρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆν διαλέ-
γῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἐλ-
κων,

rum quidem ut meminisses, quod nunquam te
antliam ducere iussi, nec remis admoui: quin
stertis in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inueneris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perferentem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera transuectorem animarum, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. *Διάγειν* vñro, quod est *traicere, trans-*
vehere, de Charonte posuit *Aristoph. Ran.*
v. 140. et commodè *Schol. Aeschyl. ad E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον *Θεωρίδα,* quo-
modo cymbulam inferni peritioris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν *διάγessαν*
τὰς νεκρὰς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, ut Mercurium iure Charon non
tantum *ξύμπλην,* sed etiam *ξυνδιάντορον*
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. *Hemst.*

κων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τὸ πατρός, ὦ
 Φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπας με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καλὶδὼν
 ἐπανελθοίμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, εἰδέν τῶν
 τυφλῶν διδίσσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλ-
 λονται διολίσθανόντες ἐν τῷ σκοτῷ, ἔγω δὲ
 καὶ γὰρ σοὶ πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς.
 ἀλλὰ δὲς, ὦ Κυλλήνις, μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τετι τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 τασήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo
 age per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, vt fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam, Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecos inereris
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. ΜΕΡC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit: iamque video mercedem praestitri
 N 5 officii

3. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περιγηγῆσεως ἂν ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερφητῶν δὲ ὁμῶς· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ἐπότε φίλος τις ὧν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καὶ ἑκάστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὧ πορθηεῦ. πολλῶν γὰρ αἱ ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὰ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καὶ ἄπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διὶ· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν ζημιᾶν 4), μὴ νεκραγωγῶντα.

officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vix amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et adcurato, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Ioue: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperia certe damnum adtuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. ἀ. ζημιᾶν] Reticere aliquando in vno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diuersae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει

γῶγ' ἔντα πολλὰ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελευτώνης Αἰα-
κὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβελὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἤδη
σκεπτέον. CHAR. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ
βέλτιστον· ἐγὼ δὲ εἰδέν οἶδ' αὖ τῶν ὑπὲρ γῆς; ξέ-
νος ὢν. EPM. Τὰ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψι-
λ' ἄ τις ἡμῖν εἰδὲ χωρεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνῃ πάγ' ἰ-
δοίς· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀνελθεῖν
δυνα-

nullos mortuos deducas longo temporis interval-
lo: et publicanus Meacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum,
quae geruntur, capita spectes, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
Eum in modum huic loco recte superpetias
tulit *Tb. Wopken*. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. H.

5. Σὺ δὲ... δυνατόν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel
δυνατὸς ἦς. *du Soul.*

Σὺ δὲ] Nominatiuum tueri licet, si statuas
abso-

δυνατὸν ἦν, ἔκ αὖν ἑκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 αὖν ἀκριβῶς ἀφαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ εἰδέ-
 μιν εἰδῶλοις ἀεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγία τῇ ὁδῶν ἐμπέ-
 ση, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν σείλαι, ἢ ἐνδᾶ-

ναί

dendi ius tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum vmbriis semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus ob obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae inperitia iubetis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum : de te vero, vel, ad te quod adti-
 net, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Usitata Graecis structurae forma, quam
 nec Attici refugiant. Neque tamen diffi-
 teor, arridere mihi σοὶ δέ. Est autem πε-
 ριωπὴ quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, unde longe lateque pro-
 spici possit. Hemst.

ναί ὀλίγον τῷ ποδὸς 6), ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγεῖν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
 κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δέ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδῆμαι,
 πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον;
 κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σιнопῆν. ἄρ' ἔν ὁ Καύκα-
 σος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ
 ἄμφοϊν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσι; καίτοι καὶ Φαῦλόν
 τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδὼν· συγ-
 καμεῖν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis,
 admonéo; me enim ipsum optime scire, quid
 factu sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e te esse: ego, ut vedtorum est officium,
 silentio sedebo, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. MÆRC. Recte mones: nam ipse
 sciuiro, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an vtrisque Olym-
 pus iste? At enim non incitam aliquid mihi in-
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te.

6. Τῷ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodaeus*.

ἡμεῖν δὲ καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ.
 Πρόσταττε· ὑπεργῆσω γὰρ ὅσα δυνατὰ. ΕΡΜ.
 Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τὰς Ἀλφειῶς υἱάδας,
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐτι παῖδας, ἐθελῆσαι
 ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ'
 αὐτῇ, ἰκνὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἕρανόν. ἐκείνῳ μὲν ἂν
 τῷ μετρηκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσιν, δίνας ἐτι-
 σάτην. νῦν δὲ, (εἴ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν
 ταῦτα βελεύομεν) τί ἔχῃ οἰκοδομῆμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδῶντες ἐπάλληλα τὰ
 ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque consocia-
 re poterit. CHAR. Impera modo: adiuuabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratioris prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυνήσόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὺ ὄντας
 ἀναθρόσθαι ἀράμενοι τὸ Πήληυν, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 Ε.Ρ.Μ. Διὰ τί δ' ἐκ αὐτῶν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγενεσέρεας εἶναι τοῖν βροφυλλίοις ἐκείνοις;
 καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν
 μεγαλουργίαν ἔχειν. Ε.Ρ.Μ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γάρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἦκησα ποιητὴς ὁ δὲ
 γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν σιχρῶν ἀντίπα ἡμῶν
 ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν ἕρπον, ἔτω ῥαδίως συν-
 τιθεὶς τὰ ἔρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHAR: Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in altum extollere Ieuatum Pelium aut Ossam?
 MERC. Quidni, Charon? an nos statuis
 ignatiores esse puerulis istis? idque, vbi Dis
 sumus. CHAR. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediendi magnitudinem. MERC.
 Sane; quippe literatum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versuum
 opera statim nobis aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui solum
 ipsum vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χων ἡμᾶς ἅπαντας, ἀκρεῖς δὲ ἴσως καὶ τῷ ἑμῷ
ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτο
ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
σειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθῃ, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
τῷ Φορτίῳ; CHAR. Ἀνέω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
ἀληθῆ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰ-
δῇτε. EPM. Ἀληθές αὖτα, ὦ Χάρων, ἢ τί-
νας γὰρ ἄλλα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοιτο ἂν; ὥς ἂν
ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
Ὀμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰσοσίφυλ-
λον· ὅρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
ἐξεργασάμεθα; Φέρε· ἂν ἀναβάς ἴδω, εἰ καὶ
ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
ra, tu, Mercuri, poetaeque sciueritis. MERC.
Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
sam primum, ut nobis praemonstrat carmen,
et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
simul et poetice rem persequerimus? Age igitur
adscendam videamque, istane sint satis ido-
nea, an plura insuper accumulare deceat.

Παπαί, κάτω ἔτι ἑσμέν ἐν τῇ ὑπώρειά τῃ
 ἑρυνῇ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν εἰσὼν μόγις Ἰωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἔπλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀριτῶν,
 τὰ ἐπὶ τὰδε τῇ Ἰσρῇ μόνα· καλκείδεν, ἡ Κρή-
 τη· ἔπ' αὖ σαφῶς· μετακινήτεα ἡμῖν, ὧς πορθε-
 μέν, καὶ ἡ Οἰτη, ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῇ πύθωνι· εἴτ' ἀσυνκαταρξίφ-
 θέντες αὐτῷ πικρῶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραθώμεν, ξυντρίβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θει

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. CH A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuolui amaram nobis Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

Θει τὴν Οἶτην· ἐπικυλιθεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός· ἰδὲ· ἐκάνειμι αὐθις· εὖ· ἔχει· πάντα ὄρω· ἀνέβρινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὁρεξον ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· ἔγωγ' ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ Φιλοθεάμονα εἶνα· ἀλλ' ἔχω με τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδε μὴ κατὰ τῆς ὀλισθηρᾶ πατρίν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἀκρὰν ἐπιλαμβάνομενοι καθεζόμεθα

ram: subvoluatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. CHAR. Porrigere, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam eleuas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, vbi alterum vterque verticem occupauerimus,

7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid; et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, Charon, perspicere velis omnia. Hemst.

ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιβρέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμὸς τῷ
Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖνά ἐσιν, ἃς Φωλεὰς
εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, ὡς
ἄδεν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Περ-
ρασσὲν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῷ ὑψηλῷ ὄρῳ· ἐβρα-
λύμην δὲ ἐπέλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μένον, ὥσπερ
ἐν

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lacum quandam magnum circumfluentem; tum
montes, et fluviōs Cocyto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, eo-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis ædum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tæm, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enimvero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρχε
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκέσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δέ τ' ἦν; X A P.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑπεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς τέγης κεραμὶς ἐπι-
πεσῆσα, ἐν οἷδ' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἐν, ἐν ἐπιτελέσαντος, τὴν
ὑπόσχεσιν. ἔοικα καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέποισμι, καὶ ἀκούοιμι.

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῷ γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι, καὶ ὁ ζυδεκνέσασθαι ἐν βραχεὶ ἀπο-
φανῶ,

atque, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et quae loquantur: uti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. M E R C.
Quid autem illud erat? C H A R. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
recto in caput tegula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. M E R C. Ne tu moveas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τέτο ἐπω-
δὸν λαβὼν· καὶ πειδάν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησα
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ἑρῶν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεόν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐσιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὄρας; ΧΑΡ.

Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκείνδος, ὡς
πρὸς ἐμὲ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τέτῳ προδίδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὀμήρου καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἅδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πῶθεν

num breui reddam ab Homero quadam ad hunc
vsu incantatione sumta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? MERC. Vnde vero

πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνῃ εἰδέναι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκιπρος ὢν; ΧΑΡ. Ὀρᾷς, ὄνειδι-
 σικὸν τᾶτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότῃ δι-
 πόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψω-
 δᾶντος ἀκῶσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι
 χειμῶν ἡμῶς ἔ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο αἰεῖν ἔ πάνυ αἰσιόν τινα ὠδὴν τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς ἰοφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃ
 τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τριάναν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγῃ δαῖν περιστρέψεν ἡμῶν τὴν
 ναῦν.

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 jiciebam fatis functum, quum multa canentem
 audierim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occoepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscerver-
 sibis, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin navim nobis euerteret.

Tum

ταῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάζας ἐκείνος ἀπήμεσε
τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδεὶ, καὶ Κύκλωπι. ERM. Οὐ χαλεπὸν
ἔν ην ἐκ τοσούτων ἐμὲτε ὀλίγα γένε διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅς ἐστι πάχιςος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐσχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὄμους;

ERM. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς.

ἐπιμεροῦσι δ' αὐτῷ αἱ Ἑλλήνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆς σαδίας μέσση. ΧΑΡ.

Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπι-
νοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον

ἐξυλαβὼν ἐνθῆσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, δπόταν
ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-

γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conseruare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, forvis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta:

plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi

Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbulam, quam veniet ad nos a Morte

aduer-

μῆ γωνισῶν καταπαλαισθεῖς, τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκηλίζει; κατὰ οἰμώ-
 ζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φροεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ. Φορᾷ. τί ἐν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι
 ποτε; EPM. Πόθεν ἐκείνος θανάτῳ νῦν μνη-
 μονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; XAP. "Εα
 τῷτον εἴη εἰς μακρὰν γέλῳτα ἡμῖν παρέξοντα,
 ὅπότε ἂν πλεῖ· μηδὲ ἐμπύδα, εἴχῃ ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρᾳσθαι δυνάμενος.

Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; εἴχῃ "Ελλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γυναι-
 κῆς

aduersariorum inuictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nar: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque morituum
 esse? MERC. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? CHAR.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graccus, ut vide-
 tur,

τῆς σολῆς. ΕΡΜ. Κύρος, ὁ Χάρων, ὁ Καμβύσης, ἐς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος ἄτος ἐμράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσή-
 σατο· καὶ νῦν ἐλασείναι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς
 καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ πάντων. ΧΑΡ.
 Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτε ἀκχείνός ἐστιν; ΕΡΜ.
 Ἐκεῖσε ἀπέβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
 τὴν τὸ τριπλὴν τεῖχος· Σάρδεις ἐκείνη, καὶ
 τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
 σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
 μενον; βέλει ἀκέσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγαν-
 σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
 Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
 rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
 Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
 devicit, suamque in potestatem Babylonem red-
 egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
 ditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
 so subactō, potiatur omnium. C H A R. Croe-
 sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
 Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
 muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
 iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
 cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin-
 ausculiemus, quidnam dicant? C H A R. Lu-
 bentissime quidem.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν
 πλεῖστον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσοὺς ἐσὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 εἶρει; ΕΡΜ. Θάρρει· ἔδεν ἀγενεὺς, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὁλόγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες·
 ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγάμα
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔτος, τὰς
 ἅμα πρῶην ἀποθνήσκοντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρῃ πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vi-
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedecet. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitisse,
 illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Argivæ nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάταρμα, ἔ σοι δοκῶ εὐδαιμόνως εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβοῦς ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ πέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν· ἐκ ἐπιλέλησμαι, ἀλλὰ τὸ πορρωμεῖον αὐτὰ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκεῖνος ὁ Κροῖσος ἐμπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν,

illi serant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perveneris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris serunt? MERC. Lateres Apollini Pythia aureas conteuent, mercedem

χρησμών, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσὶλβει;
 τὸ ὑπωχρον β) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τον εἶδον, ἀκῶν ἀντί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χά-
 ρων, τὸ αἰοῖδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν εἴχ' ἐγὼ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 προσέειπεν, εἰ μὴ ἄρα πέτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ πέτο, καὶ ἐπιβουλῆς, καὶ λη-
 σθησῶν,

dem oraculorum, per quae etiam pessumbibit
 brevi post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionebus expetitur.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum; quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

β) Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flavescentes intel-
 ligi debet, aὐτὸ Graeci tribuunt. Eundem
 habet ὠχρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe
 minimum discrepet. Hemst.

θήρια, καὶ ἐπιτοφία, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμά,
καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δελεΐαι;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῆ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὅβρι-
λόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων κα-
σε ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐ' πάνυ σπευδάζεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῆ τῆ βλάβης οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττασι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τὰλλα.

ΧΑΡ.

niſ, periuria, caedes, vincula, nauigatio lon-
ginqua, mercaturae, ſeruitutēs denique. CHAR.
Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim noui, vt qui obolum, vt ſcis;
a vectorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
ſed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno ſtudio expetitur ab iſſis: verum illud
aurum ex profundis terrae viſceribus metalli foſ-
ſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur itidem, vt plumbum ceteraque metalla.

CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vſus eſt verbo proprio in co-
gendis colligendisque veſtigalibus et pen-
ſionibus: quare de publicanis eſt frequens
ἐκλεγεῖν Φόρος vel τέλος. Hinc ἐκλογαίς
non ſolum apud Athenienſes οἱ ἐκλέγοντες
καὶ ἐπιπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. — Hemſt.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λήγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσῶτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥχρ' καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔ Σόλων γε ἐκείνος, ὃ Χάρων, ἐρᾶν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὅρ'· καταγελοῦ γάρ τ' Ἐκρόισκ, καὶ τῆς μεγαλυνχίας τ' βαρβαρ' καὶ, μοι δοκεῖν, ἐρεσθαί τι βέλεται αὐτὸν· ἐπακλῶμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὃ Κροῖσε, οἷσι γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τῶν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νή Δι'· ἔ. γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδ' ἐν τοῖσιν. ΣΟΛ. Οὐκ ἔν μακάριον οἷσι τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γάρ ἔ.

ΣΟΛ.

CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tantō amore capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriacionem. Verum, nī fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, numquam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Iouem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν
 ἐν τῷ ἄρανῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι πὸ
 χρυσίον δεήσει αὐτάς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τοῦτ' εἶδος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ'
 ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σιδήρεος δὲ φύεται ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ βελ-
 τίονος ἄρα ἐνδεεὶς ἐσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμεινων
 ὁ σιδήρεος χρυσίᾳ; ΣΟΛ. Ἦν ἀπακρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνως οἱ σώζοντες
 τινάς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἀρ' ἂν, ἣν Κῦρος,
 ὡς λογοποιῶσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigeris. CROES. At
 quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis
 servantur? CROES. Qui servant videlicet.
 SOL. Nam igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos
 enses

χαίρας σὺ ποίησθ' τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρὸς ἀναγκαιὸς τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρὸς δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τῆτον παρασκευάσαις, αἰχοίτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν ἔν τω ταῦτα· Φαίνη δ' ἔν ἀμείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ μελεύεις σιδηρᾷ πλίνθι ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηρᾷ ἐκείνός γε δαθήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτὲ κτήμα,

enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi comparabis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam sollemnis, quum aliquid infauiste dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου incassum ponitur. Hemst.

κτῆμα, καὶ ἑρμαῖον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦ-
τιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινὶ τυραν-
νῷ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν II). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σὺ μὲ τῷ πλέ-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ Ἄνδρας, ᾧ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λά

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris;
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

II. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seniore χρυ-
σοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, huc
• χρυσοποιία, compertum habeo: verum ut
Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non
alia, quam vnus Luciani, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scri-
buntur, χρυσοχοῖα. Hemst.

ἀλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώ-
 πος ἔχ' ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρισάμενον 12)
 ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕπε-
 ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῖ αἰλόντα ἐπὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἡμεῖσα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς πρῶτην ἀναγινωσκέσσης τὰ ἐκάστῳ
 ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγέγραπτο,
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἴσπῳ τῷ λευκῷ ἔξε-
 λαύνει

quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiri
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ παρισάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur, παρίσασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter
 παρίσασθαι, obuersari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραστῆναι et
 τὸ παρισάμενον, quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

λαύνεσαν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῆσα τῷ
 Κύρῳ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὄραός δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐσιν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῷ γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν
 ἔτως ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκή αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐφεστίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδη-

μα,

inuestam. C H A R. Ita sane. M E R C. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuuenem? iste Cambyfes est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus undiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 C H A R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captiuium, illum caput habiturum in utre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-

μα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμῶν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεταί εἶναι; EPM. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενεν εἶναι· ἀτὰρ καὶ ἕτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεςῶτος οἰκέτε Μαιανδρίᾳ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήνευσα. XAP. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσάτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε

γνωρί-

depmate reuinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto temporis; etenim haec quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῇν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔχει. τὴν δὲ πληθύν, αἱ Χάρων, ὀρέας, τὰς πλέοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῆντας, τὰς δικαζομένους, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσκλιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποιμίλην τίνα τύρβην, καὶ μετὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εὐκυνίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγασσι, καὶ Φέρουσι τὸν ὑποδεέσαρον. ὃ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ τ' ἀΦα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornamentum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit sors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum perfimiles aluearibus, in quibus vnusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἀφανῆς ἔτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἀνοῖαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κάτω ξυναναμείνεται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταιί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρόμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι εἴχονταί, κελυγνότεας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρῳς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon; et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum et Tantalos vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
κλωθέσας ἐκάσῃ τὸν ἀτράκτον, ἃς ἔῃ ἡρτῇ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
ὄρᾳς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ'
ἐκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάν-
υ λεπτὸν ἐκάσῃ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γὰρ τὰ πολ-
λὰ, τῷτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
ὑπὸ τέττε Φονευθῆναι· τέττω δὲ, ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομῆσά γε τῷτον μὲν ἐκείνῳ, ὅτε ἂν
ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τέττε·
τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὄρᾳς δ' ἔν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμένῃς ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν
ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μι-
κροῦ

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
iam Parcas stamina singulis versato deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila
quaedam in singulos a fufis demissa? CHAR.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
verò, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
dam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-
cipita-

κρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τῆ λίνᾳ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάσεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρέμενος, ἦν καὶ πῆσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγισ καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκοσθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
ἀξίαν, ὅπως ἐςὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σπεῖσαι αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάξας γιγνομέ-
νες ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ἑρῶς, ἡπία-
λοι, καὶ πυρετοί, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμο-
νίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια καὶ κώνεια, καὶ
δικα-

cipitatus abruptolino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum:
hic autem paululum modo a terra leuatus et-
iamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiat, CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon: maxime si species eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν δὲ ὅλων
αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς' ἃν εὖ πράττωσιν· ὅταν
δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ' αἰ', καὶ
ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόαν, ὅτι
θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοί, καὶ ὀλίγον τῆτον χρό-
νον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἐπίασιν, ὥσπερ ἐξ
ἐνείργατες, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε
ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἦτταν ἡνιῶντο ἀποθα-
νόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
παρῆσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ
ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ Φθόγῃ
ἀγανακτᾶσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἃ ποτε προσ-
δοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί
γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκείνος ὁ τὴν αἰμίαν
σπαδῇ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem
plane subit, dum felices agunt; simulatque offen-
derint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei
mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent
tum se esse mortales, tum, pauxillum istud tem-
poris in vitam quasi peregrinatione instituta, abi-
turos tanquam ex somnio, omnibus super terram
relictis, vixissent sane sapientius, minusque dolo-
ris morientes cepissent: nunc autem perpetuo
quum se sperent vlturos esse rebus praesentibus,
vbi praesto fuerit minister, ciraueritque et duxe-
rit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur
se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt
inde auellerentur. Quid enim uero non faciat iste,

σπεδῇ οἰκοδομέμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπι-
σπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐ-
τῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι,
τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος
μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρῃσιν παῖδα ἔτεκεν αὐ-
τῷ ἡ γυνή, καὶ Φίλας διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆ-
νομα τῆ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίσατο, ὡς
ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν
σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ
αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ἐπὶ τῷ παιδί
ἐκεῖνον ὄρῳ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλύμ-
πια νουικηκός· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκιομί-
ζοντα τὸ παιδίον, ἔχ ὄρῳ, ἐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας
αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque
urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finien-
dam, at se, vixdum inposito tecto, decellurum,
haeredique relicturum, ut ea domo fruatur, in
qua ne semel quidem ipse miser coenauerit.
Ille porro, qui gaudet, quod masculum in-
fantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos
prolixè accipit nominalia ſcelebrans, ſi ſcīret
ſeptennem puerum eſſe obiturum, num tibi
videtur laetaturus eo nato? ſed hoc nimirum
in cauſa eſt, quod illum felicem filii ſorte con-
temp̃eretur, athletae patrem Olympico certami-
ne victoris; ſed vicinum, qui exequias it infan-
ti, non cernit, neque nouit, a quo ſtamine
pepen-

αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρεας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολῦσαι αὐτῶν καλυμένους ὑΦ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρέτων.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ σερῶμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῶ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλη τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνικρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς φόβος, καὶ ταραχῆς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβελᾶς, καὶ ὀργᾶς, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνει-

pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coaceruant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis adesse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versan-

ζύνευσιν. εὖ πάνθ' ἡ, καὶ νόσους, καὶ πένθ' ἡ, ἐξ
 ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπως δὲ τὰ
 τῶν πονηρῶν, λογιζέσθαι καί τις, οἷα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὅ
 τινι βαιμένῳ μοι ἔδραξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
 βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομπόλυγας 13)
 ἐν ὕδατι ἐθέσσω ὑπὸ κρητῶ τινι καταρράττοντι
 ἀνισαμένους; τὰς Φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ζυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones,
 quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
 quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum isto-
 rum conditio misera est atque aerumñosa, expu-
 tare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CH A R. Atenim exponere tibi volo, Mer-
 curi, cuius rei similes mihi visi fuerint homi-
 nes, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas ali-
 quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
 praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
 flatas,

13. Πομπόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis
 senex, inquit Varro de R. R. l. c. i. an-
 num agens octogesimum. Πομπόλυξ au-
 tem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
 ὕδατι ἐπανάσσεις, definiente Arati Schol.
 ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter-
 ea docet, ἐπὶ τῶν διακρητῶν Φυσιωμένων λέ-
 γεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τι-
νες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐξαγείρεται ἀπέσβη-
σαν 14)· αἰὸ' ἐπὶ πλεόν διαρκῆσι· καὶ προσ-
χωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
μεται ἐς μέγιστον ὄγκον αἰρONTα· εἴτα μᾶντοι
καὶ κείνου πάντως ἐξερράχησάν ποτε· ἔ γὰρ οἷόν
τε ἄλλως γενέσθαι. τῆτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
εἰ μὲν μείζους, οἷδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυζηῖται ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀπορράχηναι ἀναγκαῖον. E.P.M. Οὐδὲν χεῖρον
σὺ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
paruae, quae statim diruptae solent extinguī;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intu-
muerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem breuissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ru-
ptis interire necesse est. M.E.R.C. Nulla quidem
parte

14. 'Απέσβησαν] Id est ἀπορράχηναι εἰώθασι.
Hemst.

σὺ τᾷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

XAR. Καὶ τοιᾷτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα
παιᾷσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἤκειν παρ'
ἡμᾶς. βάλει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλᾷ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ ματαιοὶ, τί ἐσπεύδατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κάμνοντες· ἃ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· ἃ
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐσιν, ἃ δ' ἂν
ἀπά-

parte deteriorem, Charon, comparationem in-
stituisse, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. CHAR. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decerrent; quibus tamen omnibus
relictis non effingient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto fumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti, quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόῃ ἐμβοήσαιοι αὐτοῖς, ἐκ ἂν οἶει μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέρεος ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἐκ οἶσθα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιχθῇναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταῖρας ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἔν ἂν αἰεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero; agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fere prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipsos ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Vlysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἢ λήθη δύναται, τῷτο ἐνταῦθα ἢ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὴν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἂν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περὶ τὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἃ ἴδασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἐδαμῇ ἐδαμῶς ἀρέσκοντα αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλός εἰσι δεκσμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὧ

Ερμῇ.

fini, etiam si tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui cerant in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad peruidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHA R. Quin illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: vident ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nulla-que ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iant conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercu-

ri.

Ἐρμῇ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἐρμῇ, καί
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πε-
ποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττεσι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἡρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφους καλεῖσι τὰ
τρίαυτα· πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χωμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, quoniam
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficiam absolueris; scilicet conditoria, cadauerum,
ubi ea sepeliunt, vispehem. MERC. Monumenta,
Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt,
agger

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν θεάσασθαι. tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττεσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocabulis insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Hemst.

χώματα ὄρεας, καὶ τὰς στήλας, καὶ πύραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκα
 καὶ ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν' ἐκεῖνοι σεφανεῖσι τὰς
 λίθας, καὶ χρεῖσι μύρω; εἰ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 παντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ
 ἐρύξαντες, καί σοι (16) τὰ ταῦτ' ἐπὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίσκρατον, ὥς γέν' εἰκάσται, ἐγχεῖσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 αἰδᾷ πεπιεσμένας δ' ἐν τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πόμενας

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, servandisque cadaveribus. CHA. R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrobo quadam effossa comburant sumi-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o porritor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καί σοι.] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δεῖπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομέναις καίτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πῖ-
νειν δὲ ἀπὸ τῆ βόθρε τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ.
Ἐκεῖνας ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὁσημέραι κατὰγοντι αὐτάς. οἷσθ' ἂν, εἰ
δύναιнт' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γε-
νόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῆ,
ἔπασχον, ἔκ ὀλγά πρᾶγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατὰγειν μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πιομέναις. ὧ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἔκ εἰδότες
ἡλίοις ὄροις διακρίεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πρᾶγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐσι·
καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumuolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrobe mul-
sum. CHA R. Illi ut adhuc bibant, edantue,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus eni-
vero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uero
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interual-
lo discreta sint mortuorum uiuentiumque nego-
tia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβε,

Ἐν δ' ἰῆ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων,
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκίων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον
ἐπαντλαῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρῃς τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τεῖῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κα-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum; regemque Aga-
memnonem; Therfitae parem Thetidis filium
pulchra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmae calvariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoereo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἀεὶ κάτω ἀνέχομεν· τὴν Νῆσον τὴν Σαρδαναπά-
 λην, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
 νὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
 μαί διαπερθεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν
 μὴδὲ νεωλκῆσαι, μὴδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
 Φίδιον. EPM. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθευθῆναι, ἀπό-
 λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς·
 ἐδ' ἂν εἶπης ὅπα πότ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σαι
 ἐπέμνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
 danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
 ipsamque Ilium: multos equidem inde memini
 me traiecisſe, adeo ut decem integris annis nec
 subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
 pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interit, ne-
 que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
 sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi
 . Q 3 Baby.

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
 διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
 rae, soli exponere: quae commaduerunt
 ad solares radios flatusque venti oppande-
 re. De nauibus, quae subductae ad aë-
 rem et ventum siccescunt, utrumque ver-
 bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
 decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
 κῆσαι μὴδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
 erat, ne cythrae curae necessariae ex-
 pers plane corrumpetur. Hemst.

ἐκείνη εἶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), καὶ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθεομένη,
ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάας,
αἰσχύνομαι δεῖξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον,
ἀποκνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡς πορθημεῖ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρα-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν εἰς
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των,

Babylonem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quaeque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: attamen
olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et urbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alueus quidem Inachii
Argis amplius superest. CHA R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχουσα sub-
audio. Brod.

των, Ἰλιον ἱερὸν, καὶ εὐρυάγχιαν, καὶ εὐκτίμε-
ναι Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλας φονεύ-
σιν; EPM. Ἀργείας ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίαν, καὶ τὸν ἡμιθυῆτα ἐκκῖνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ πρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; CHAR. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; EPM. Ὑπὲρ τῆς
πεδίσ αὐτῶν, ἐν ᾗ μάχονται. CHAR. Ὡς τῆς
ἀνοίας, οἷγε εἴη ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἑαυτοῦ αὐτῶν κτήσονται, μόγις αὖ
ποδιαῖον λάβουσι τόπον παρὰ τῇ Αἰαντῇ· τὰ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, Iasque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryadem,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHAR.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHAR. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τὸτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσσι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορφε-
 ρεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐπόλυσας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης αἰεὶ ἀναγεγραψή. ὠνάμην δέ τι διὰ τῆς
 τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ πῶν κακὰδαιμόνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλῆθος χρυ-
 σαῖ, ἐκτόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, εἰδὲς
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. ΜΕΡC. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. CHAR. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas re
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum infaustorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ Θυσίων.

Α μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις, οἱ μάταιοι πράτ-
 τασι, καὶ ταῖς ἐσπραΐς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἃ αὐτοῖς, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, ἃ οἶδα, εἴ τις ἔτι
 κατηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔγελάσει
 τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τῶν γελοῶν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὰς χρῆ
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὰς, καὶ κακο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτι ταπεινὸν, καὶ ἀγενεῖς τὸ
 θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥς εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λεμενον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae fiunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, neglegi se indignetur.

λάμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
 τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τασέτας
 Φόνεας, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
 ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
 μοιρέσεως, ὅτι μὴ παρθήφθη πρὸς τὴν Θυσίαν
 ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθείως καθίκετο
 αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
 ὄρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἔρανι τότε μόνην, τῶν ἄλ-
 λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιεῖ-
 σαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφ-
 θήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίδας, καὶ τρις-
 ευδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι
 τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
 ρα

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
 lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
 tabem, vniversa haec opera aiunt esse Dianae,
 aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
 Tam profunde in animum illius descendit, quod
 sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
 lam videre in coelo solam tunc relictam, reli-
 quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
 et conquarentem, quali, quam pingui, sacro si-
 bi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter-
 felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
 Iupiter, quam in ipso Homeri poemae prin-
 cipio

ἐκ ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐποδείξαντο, δῶδεναι
 ἐξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἔτως ἔδεν οἷς ἔοικεν
 ἀμισθὶ ποιεῖσιν, ὧν ποιεῖσιν. ἀλλὰ πωλεῖται τοῖς
 ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεσι πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδά· τὸ
 δὲ πλατεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν
 ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς
 Πύλωνα, ταύρων ἑνέα· καὶ τὰ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς
 Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένε βασιλικῆς. ἡ μὲν
 γὰρ Ἐκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο
 παρὰ τῆς Ἀθηνῆς βοῶν δῶδεναι, καὶ πέπλου
 εἰσάγειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἄλεκτρούνοιο,
 καὶ σφάνε, καὶ λιβανωτὴ μόνον παρ' αὐτοῖς ὦναι.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hūc quidem valetudinem
 forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum
 redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion
 liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam
 Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-
 iicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pa-

Ταῦτα δὲ, οἴκῃ, καὶ Χρύσης ἐπαράμενος, ἄ-
 πο-φεύς, καὶ γέγων, καὶ τὰ θεῖα σαφὲς, ἐπει-
 δὴ ἄπρηκτος ἀπῆε παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονος, ὡς
 εἶν καὶ προσδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον ἐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολ-
 λων, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀξεφάνωτον
 ὄντα, παλλάνις ἐξεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι
 μῆρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μέων· σὺ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπονθότος,
 καὶ παρ' εἰδέν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ᾗν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum ignarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
 ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

[Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δούσῳπία est pudor, quo fit,
 vt aegre vultus tollere pudeamus. Cleric.

γων, ὥς ἐκπασάμενος τὰ πύξα, καὶ ὑπὲρ τῆς
 ναυσάθμης καθύσας ἐαυτοῦ, κατέτόξευσε τῇ
 κοίμῃ τὰς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμέτεροις καὶ κυσίν.
 Ἦτορ δ' ἄπαξ τῇ Ἀπολλῶνι ἐμύσθην, ἵβει
 λομαὶ καὶ τὰλλα εἰπεῖν, ὃ γὰρ αὐτῷ εἰ σοφῶς
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τὰς ἐρω-
 τὰς ἐδυσυχῆσεν, ἔδδ' τῷ Τακύνθῳ τὸν Φῶνον.
 ἔδδ' τῇς Δαφνῆς τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλωπῶν θανάτῳ,
 καὶ ξορακισθεὶς διὰ τῆτο ἐν τῷ ἔρανθ' κατε-
 πέμφθη εἰς γῆν, αἰθρῶπινη χερσάμενος τῇ τυ-
 χῇ· ὅτε δὲ καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
 παρὰ τῆτῳ μὲν γὰρ ἑμῆος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πό-
 σειδῶ-

iecit; ut sagittis correptis infelloque editiore
 prope navium stationem loco, pestilentiae telis
 ipsos cum multis canibusque Achiuos configerent.
 4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
 illo homines commemorant, non quam inveni-
 tus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
 ut Daphne adspersa illam fuerit: sed quod in-
 dicio damnatus ob Cyclopa interfectos, testarum
 que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
 conditione atque sorte vti iussus est. Est vero et-
 iam, cum servili ministerio, in Thessalia apud
 Admetum; et apud Laomedontem in Phrygia
 functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
 cum

σειδῶνος, ἀμφοτέρωτε κλινθεύοντες ὑπὶ ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ εἰς ἐντελῇ τὸν μισθὸν ἐκπέμψαντο παρὰ τῷ Φρυγῷ, ἀλλὰ προσώφλεν αὐτοῖς πλῆθον ἢ τριάκοντά, Φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τῶν ἱερώτερων, περὶ τῆς Ἥφαιστος, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μῆσας συνωδὸς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἐνθεοὶ γενομένοι, ὡς τὸ εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχις ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασιλεύσέ τε ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, et multum hisce diuiniora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rheae; totaque pene Iouis familia. Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quatum adflatu Deo, ut videretur, pleni canunt, ut Saturnus exsecro statim Coelo patre in illo impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείη
 ὑπὸ τῆς Ῥέης ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς ἀνατρέφει
 καθάπερ ὁ Τηλεφός ὑπ' ἐλάφῃ, καὶ ὁ Πέρσης
 Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κύνος· εἴτα ἐξελα-
 βας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον πάντα
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὅς αὐτὴν δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
 φήν, κατὰ τὰς Περσῶν τέτο καὶ Ἀσσυρίων
 ἄλλας. ἐρωτικός δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κα-
 χυμένους, ῥαδίως ἐνέπληρε παιδῶν τὸν ἔραντις
 τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: vt Ar-
 gius Thyestes: vt deinde Iupiter, furto sub-
 iicientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua, et a cane. Cyrus superior: vt
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: vt uxores duxerit
 ille quidem complures alias, vltimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis vt compleuerit;
 quo-

2, Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alii. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 vt c. vltimo; aut aliud quid, certe non hoc,
 du Soul.

πᾶς μὲν ἐξ ὁμοτίμων παρυσάμενος, ἑνὲς δὲ καὶ
 ἑσθλῆς ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ἐπιγίει χένας· ἀρτιμὲν
 ὁ γενναῖος γιγνώμενος χρυσίον, ἀρτι δὲ ταῦρος,
 ἢ κύνος, ἢ ἄετος, καὶ ὅλως ποικιλωτέρως αὐ-
 τῇ Πρωτέως. μόνη δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσεν,
 ἐκ τῆς ἑαυτῇ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὴν ἀτεχνῶς τὸν
 ἐκκέφαλον συλλαβὼν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσος
 ἐμίτελ' ἢ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς εἶναι κομμένης, ἀρ-
 πᾶσας, ἐν τῷ μηρῷ Φέρων κατιώμεν, κατὰ
 ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τέτραις καὶ περὶ τῆς Ἡρᾶς ἀδασμῶν
 ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἀνδρα ὁμιλίας, ἀπηνέμιον 3)
 αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero
 nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri ge-
 nere creauerit, cum hunc aurum generosus ille,
 hunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso
 Proteo mutabilior, solam autem ex suo ipse ca-
 pite Mineruam ut genuerit, intra ipsam plane
 cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt,
 in formem adhuc ex matre cum maxime confla-
 grante ereptum, in suo ipse femore defodit, ac
 deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Imone ca-
 nunt, sine viri consuetudine eam peperisse
 filium

3) Ὑπηνέμιον 1. Quasi vento grauida facta
 fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῆς ἀνέμῃ.
 Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν ἩΦαιστον, ἔ μάλ' αὖ
 εὐτυχῇ τέττον, ἀλλὰ βάνανσον 4), καὶ χαλκέα,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιῶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὲ καμινευτὴν, καὶ
 ἔδ' ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῆς Διὸς
 ἐξ ἔρανθ'· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐστεθνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ ἩΦαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ
 τῆς πύργου καταπεσών. καί τοι τὰ μὲν Ἡφαί-
 στος μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεὺς τίς ἔκ οἶδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum fa-
 ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Astryanax. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνανσον] Βάνανσος est arte sordida seu
 sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 τήν lapidem et gemmam quis ignorat?
 Graevius.

ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν;
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ
Ζεὺς ἀνεσαύρωσεν ἐπὶ τῇ Καυκάσῃ, καὶ τὸν ἀε-
τὸν αὐτῷ παρακατασχέσας τὸ ἦπαρ ὁσημέραι
κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ
Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς
ἂν ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῖς μὲν ἤδη
καὶ ἔξωρος ἔσα, καὶ τοσούτων μῆτρε θεῶν,
παιδερασχῶσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα καὶ ταῦτα
μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμειον; ὥς πῶς ἂν
ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum
homines complecteretur? abductum enim in
Scythiam Iupiter Caucaſo monti tanquam cru-
ci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quo-
tidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur perſoluit. Rheam ve-
ro, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis
neget indecore se gerere, et indigna facere,
quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum ma-
ter, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia
ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus
rheda tollat, eumque talem qui iam nec
vtilis illi esse possit. Quae cum ita sint,
quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τίσσει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τῶν ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἕρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλιῶς ἐσι τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῶ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακνύαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧν γενομένων,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσᾶν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δέ,
πρῶτον μὲν οἰκᾶσιν αἱ Ὠραι. πυλωρᾶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum adscendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga connexa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora fide-
ra, ac dies vbique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρε-
ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ
Ἥφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῆ τῷ Ἥφαί-
στου κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰθὺν καθήμενοι, (πρέπει
γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
ποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
ἐπικύπτοντες, εἰποῦσιν ὄψονται πῦρ ἀναπτέ-
μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσόμενην πε-
ρὶ καπνῷ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχῶνται πάν-
τες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενοι, ὥσπερ αἱ
μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
artis instrumento plena; tum Deorum domus,
et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna
illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
nui circumferentes; si qua videant ignem ac-
censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
hiantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
ro si

μυῖται· ἣν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλαμ μὲν ἔν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι,
ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβρατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρανος.

Τοιῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδ' ἔχουσιν, καὶ ἀκλῆστα περὶ
τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ὑλας ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν
ἐκά-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
vivium et comessionem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

vnicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecurerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo separare. *Gesnerus.*

ἐκάσῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκείω τῇ τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος, καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. αἱ δ' αὖ Κρήτες ἐγενέσθαι παρ' αὐτοῖς, ἐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τὰ Φον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τὰ ἅλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἔπειτα

unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Miner-
vam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursus Creten-
ses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare et pluuere et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Creten-
ses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογόμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione vitur. *Gesner.*

Ἐπειτα δὲ νᾶες ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
κοι, μηδὲ ἀνέξιοι δῆθεν ᾧσιν, εἰκόνας αὐτῶν
ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
ιδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
παῖδα δ' ἐς ἅσι τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οι παριόν-
τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
ἔτι οἶοντα ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας
ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταμισμένον, καὶ
τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis affi-
milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
cleto, aut Phidia. At hi nescio ubi viderint
Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
Neptunum, et glaucis Minervam oculis. Ta-
men qui intrant aedem, non iam Indicum
sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
ac Rheae filium, in terram traductum collo-
catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
praesidere iussu, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

- Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια 8), προσάγχι τὰς θυσίας· βῆν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δ' πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνας

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et ediculis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitta-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis imprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, etc. Gesner.

ἐκείνης γὰρ ἐπάνειμι) σεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ Φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν θεῶν, γοερὸν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἔκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταῦτ' ὁρῶντας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησὶ, μὴ παριέναι εἶσω περὶ ἑκτατηρίων, ὅσις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένοσ, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξείρων, καὶ καρδιολιῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἐκ εὐσεβὲς
ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut parum idoneum* macent) admouent altari, et in oculis Dei macant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibias dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicli quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε Φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἔρανὸν διασκίδνεται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίσσει· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῷ ἔρανῳ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πῆνα ὅλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, et in ipsum coelum paulatim diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae sistit, eoquē facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his, quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque. In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis magnifica multa et vere digna coelo: arietina facie Iouem, canina praeclarum illum Mercurium, et Pana caprum vsque

ὄλον τρέγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς, ἀκέσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τῆς πολεμίας. εἰδ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τρέγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ στῆδεσσι. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλην ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περι-
ζάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι
μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέ-
γιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτιω περὶ
πολλῶν ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσις ἔτι ἀπεξύρησε,
καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδεί-
ξατο, καὶ τὸν Νίσχ' ἔχῃ πλέκαμον τὸν πορ-
φυρῶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
πρωτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ
σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτιω γι-
γνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιεζύμενα, δεῖ-
σθαι

penetralibus templorum reposita servantur, scri-
pta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos ea-
dem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt
circumstantes modo mactatam, alii vero eam
sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus qui-
dem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti
facit comam, quin rondeat, et nudum in capi-
te luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi
cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus,
priori illi suffectus, honestior longe vulgari-
bus (*privatis*) bubus et angustior. Haec quae
ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehен-
fore

σθαί μοι δεκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
 Ἡρακλείτε δέ τινος, ἢ Δημοκρίτε, τῷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἀγνοιαν
 ὀδυρσμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deploret.

Βίωνι) Πρᾶσις.

ZETE. Σ ὁ μὲν διατίθει τὰ βᾶθρα, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφινε-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. **T**u scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

- I. Βίων] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur vt personae.
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, vt hoc vtar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένους· σὺ δὲ σῆσεν ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανένται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύζομεν δὲ βίβας φιλοσόφας παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἐκ ἔχει τοπαρυτικά τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς νέωτα ἐκτίσει, κατασήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.

Πολλοὶ

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, et emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis generis, et sectarum diuersarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno soluet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta et sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *Gesner*.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίειν, *soluere* vsurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καταβολή, ἢ ἐκτίσις, *Bois*.

Πολλοὶ συνίσχιν· ὥς ἐχρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;
 ΖΕΥΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν,
 ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ βῆθι, καὶ πά-
 ρχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.
 ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον
 πωλῶ 3), τὸν σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν
 τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emet? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. "Ἀριστον βίον πωλῶ] Rectius veritas, *vita
 optimum, vita virilem, generosum, liberum*:
 hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuit.
 Graeu.

τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄηρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πᾶ δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἦν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΤΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδεν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΤΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥυπον ἐκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? E M T O R.
 Specie viderur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? M E R C. Arithmetica, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometria, Musica, Im-
 posturam. Vatem vides summum. E M T. Li-
 cetne interrogare hominem? M E R C. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. E M T. Cuias es? P Y T H. Samius. E M T.
 Vbi institutus es? P Y T H. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. E M T. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? P Y T H. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 E M T. Quomodo istuc? P Y T H. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 E M T.

ΑΓΘ. Καὶ δὴ νομίζον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς
 δὲ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶ-
 τον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωτίῃ, καὶ πέντε
 ἔλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΘ. Ὡρα σοι ὧ
 βέλτισε τὸν Κροῖσα παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ
 λάλος, ἢ ἀνδρίας εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ
 τὴν σιωπὴν, ἔμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ.
 Μασσεργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεις. ΑΓΘ.
 Χαρίεν λόγους, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμε-
 νον, καὶ τα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΘ.

Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμῶν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθ-

μέεις; ΑΓΘ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρῳ, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα
 δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse;
 quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ.
 Primum quidem longa quies, et silentium, et
 quinque integris annis nihil quidquam loqui.
 ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis.
 Ego quidem loquax esse volo; non statua. Sed
 tamen, quid post silentium, quid post quinquen-
 nium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercebere et
 Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri
 citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post haec deinde numerare. ΕΜΤ.
 Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo
 igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, qua-
 tuor. ΡΥΤΗ. Vides, quae tu putas quatuor, ea
 S decem

δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμῖτερον ὀρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνυν θεοὺς τὰ τέτταρα, ἢ ποτε θειότερας λόγους ἤκουσας; εἰδὲ μᾶλλον ἱεράς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ᾧ ζεῖνε, εἴσθαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥ τις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ; καὶ ἐκεῖα ἑόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέοντα. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ αἴρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφῆν, καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τεττέρισι δὲ γνῶσθαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἑόντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σωυτὸν ἓνα δεκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον;

καὶ

decem sunt; et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non vnquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moueantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassam moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλον ἔδντα εἶσεαι. ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διχ λέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεοι. χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τῆτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαίταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχῆιον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἶναι μουσάττη τῆς κυάμης; ΠΥΘ. ἔκ' ἄλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γενή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύτης κύαμον ἔτι χλωρόν

alium autem esse cognosces. E M T. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? P Y T H. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. E M T. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? P Y T H. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. E M T O R. Cur auerfaris fabas? P Y T H. Non auerfor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρόν ἔοντα, ὄψαι τοῖσιν ἀνδρείοις μορίοι-
 σιν ἐμφερῆ τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἶμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοις νόμος,
 κυάμοις τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔφης, καὶ ἱερὸν πρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι,
 καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βάλωμαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἐστίν. θεὸς, ἔβροτὸς τις
 εἶναι φαίνεται· ὥς ἐν ὠνήσομαι πάντως αὐτόν.
 πόσῃ τᾷτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάττε λαβών. ΖΕΤΣ. Γρά-
 φε τῷ ὠνησαμένῃ τῆνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀρ-
 Φι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem,
 costam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro nodium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam, ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα καίτοι ἐκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν εἰσὶν κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.

Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν
Ποντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὔ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηγημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλ-
θε, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἁδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δαδίας
μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσῃται σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶεται γὰρ εἶναι παν-
τάπασι

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Ponti-
cum? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χρήσαιο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμόνως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σιαπανέα γε καὶ ὑδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ
 πισοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένομα. ΑΓΟ. Ποδάπρος δὲ ἔστι, καὶ
 τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κἀλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε.
 ἔχ' ὁρᾷς ὥς διῆκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπασα
 τὰς ἀφροῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἔστι.
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Cuias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, vti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπόρῃ;
ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
Τὲ κόσμῳ πολίτην ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν ἔχῃ
καὶ λεοντὴν αὐπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας
αὐτῷ. ΔΙΟ. Τετὶ μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.
τρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἑκείνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ὃ
πλευρός, ἀλλ' ἐκείσις, ἐκκαθάραι τὸν βίον
προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
ἀλλὰ τί μέλιστα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τῆς
τέχνης ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.
ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG.
Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
nem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
Nam ad clauam quod pertinet? similis ei videris.
DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
lum: bellum autem gero, ut ille, contravolupta-
tes, non (tamen ut ille alieno) iussu, sed mea spon-
te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
Laudo propositum. Sed quid maxime scirete dica-
mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator
sum hominum, et medicus affectionum; in uni-
versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
do Praeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] Anaxistrem hic verti προφήτην
voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διαφκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορέα συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλὼν. μετὰ δὲ, πανεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ περδόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμψῃ δ' ἀμελέσεις, καὶ παιδῶν, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λήρος ἔσσι· καὶ τὴν πατρίδα ἀϊκίαν ἀποδιδόν, ἢ τὰ

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, quae me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia conclufero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendam. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφήμι etiam proloquor, praedico. Gelsner.

ἢ τὰ Φον οἰκήσεις, ἢ πύργιον ἔρημον, ἢ καὶ πί-
 στον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπι-
 σθογχεῶν βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλείῳ. ἢ
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τέτων ἔδεν ἀνα-
 ρὸν ἠγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷτο· φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγάμενον; εἴ γάρ χελώνης, ἢ καράβε
 τὸ δέριμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκεῖνα ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
 γλώσσα ἔσαι ἀνάλητος.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν·
 ἰταμὸν χρεῖ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
 ρεῖσθαι

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum indicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parua mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem; et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς; καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώ-
ταις. ἔγω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήφονταί. βαρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσαι, καὶ
ἀπηχρὲς τὸ Φθῆγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί;
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
τοιᾷτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
εΐκεια, καὶ μετριοτήτης ἀπέξω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόξυσον 5) τῇ προσώπῳ παντελῶς. δίωκς δὲ
τὰ πολυανδρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te coniciunt, for-
temque te vitum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absfona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
est: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum*
erubescere Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de*
facie prorsus abstergas. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀπόξέω compareretur, parum vehemens.
Gesfuen.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινῶνῆτος εἶναι θέλεις, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατὰ λυσιν γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧν δὲ πάντων, ἃ μὴ ἴδιόν ποιήσῃσιν ἂν τις, θαρρύνει ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ σηπῖαν Φαγών, ἀπέθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΩ. Ἀπαγε. μικρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνδρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὡς ἔτος
καὶ

his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim interest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia deuorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facillima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος} Προσιέσθαι τινα est aliquem ad se admittere, aditum conueniendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλειτος δὲ, εἰποτε μέλλαι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τὰς δεομένους προσίετο. Clitus vero, si quando auditurus erat quasdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat defixantes eos.

καὶ πᾶσιν εὐχρηῇ μετέλθειν. ἔγάρ σοι δέῃσει
 παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτο-
 μος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης 7)
 γὰρ ἂν ᾗς, ἥτοι στυταδέψης, ἢ ταριχοπώλης,
 ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαυ-
 μάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναιδέα, καὶ τὸ θρά-
 σος παρῇ, καὶ λοιδαρεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.
 ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ' δέομαί σε. νύκτης
 δ' ἂν ἴσως ἢ κηπώρὸς ἐν καιρῷ γένοιο * καὶ ταῦ-
 τα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀποθῆσθαι ἔτσιν τὸ μέγιστον
 δὲ'

lima; et quae nullo negotio unusquisque obeat.
 Neque enim opus tibi erit eruditione, et litte-
 ris et nugis, sed compendiarie ista tibi ad glo-
 riam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo,
 aut fallamentarius, aut faber, aut argentarius,
 nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impu-
 dentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare
 didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus ha-
 beo: verum nauta forte, aut olitor, opportune
 fias, idque, hic si duobus summum vobis te ven-
 dere

7. Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίον signi-
 ficare aliquando simpliciter vitam priuatam.
 hic vera pro vita rudi, indocta, impolita,
 inculta, quia opponitur sapientiae studio.
 Sic homo rudis et ignarus significatur *Her-
 motimo* p. 61. Sic apud Latinos quoque
inselligenti et *ingenioso* opponitur *Idiota*.
Isidius.

δύ' ὀβολῶν. E P M. Ἐχε λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαζόμεθα, ἐνοχλῆντος αὐτῆ, καὶ βούωντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλως ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

Z E T Σ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὴν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφανωμένον. E P M. Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλεσιῶν δέομενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος πρὶς μακάρις· τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; A Γ Ο. Ἐλθέ σύ, καὶ λήθα ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἢ ὠφέλιμος ἦς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὡς βέλτιστον, μηδ' ἀνάγκρινε· μεθύσει γὰρ. ὥς ἐκείν' ἀποκρῖναιτό· σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρεται διόλιν

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, et clamet, et in vniuersum omnibus insultet atque maledicat.

12. I V P. Alium voca, Cytenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Ago ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. M E R C. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut videtur lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν,
 πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀπόλασον ἀν-
 δράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ,
 καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
 πᾶν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεξιν αὐτῷ,
 καὶ ἅ μετιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
 συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπεῖν ἱκανός, καὶ κω-
 μῆσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτῆδειος ἐρῶντι καὶ
 ἀσώτῃ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπισή-
 μων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σο-
 Φιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήνη-
 σιν. ἐδάκρυσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
 νοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
 δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων κα-
 ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
 ἐρανί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corru-
 ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
 olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
 cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
 o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.
 MERC. In vniversum conuiuia dexter est, et
 compotationi aptus, et qui commissetur cum ti-
 bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
 Gaeterum bellariorum coquendorum sciens, et
 obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
 cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
 instituti, contempnere omnia, uti omnibus, vndi-
 que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ωρα σοι ἄλλου
περιβλέπειν τῶν πλεσίων τέτων, καὶ πολυ-
χρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐν ἐπιτήδαιος ἱλαρὸν ὠνεΐ-
σθαι βίον. ΕΡΜ. "Απρῆτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ,
ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσῃσεν· ἄλλον παραγάγε· μάλ-
λον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδη-
ρῶθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἄμα
γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατά-
βητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ
σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ.
ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ' διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ
τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλας;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. EMT. Circumspi-
ciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis
et pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam eme-
re non possum. MERC. Videtur hic non ven-
dibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. IVP. Transire illum in alteram partem
iube. Producalium, quin illos duo ridentem alte-
rum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem:
ambo enim vna vendi volo. MERC. Descendite
in medium. Vitae optimas vendo, sapientissimos
omnium praedico venales. EMT. Quantum, Iu-
piter, inter se distant, alter ridere non desinit; lu-
gere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo.
Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides?

DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.
Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἐδὲν τίθεται τὰ ἡμέτερα πράγματα;
ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπερδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἐδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ
καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐ μὲνεν, ἀλλὰ σὺ κεν
πρὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως,
καὶ παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτισε; πολὺ γὰρ οἶμαι
καλλίον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι
γάρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Epim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
sines.

14. Tu. vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim;

8. Ἀπειρίῃ] Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignoratione* intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. in
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γὰρ, ὦ ξένη, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἄδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἔδουκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορῇ.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἄδὲν, ἀλλὰ πως
εἰς κυκλώνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐς τὴν
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρὸν· ἄνω καὶ κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα
ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδίῃ, ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐς; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et desleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinnio quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. EMT. Ho-
mines vero quid? HER. Dii mortales. EMT.

T

Dii

Θεοί; HPA. "Ανθρώποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔτος, ἢ γρίφες συντιθεῖς 9)? ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἐδὲν ἀποσαυθεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓΟ. Τεγαρεῖν ἐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν 10) ciμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τετί τὸ κακὸν ἐπὶ ῥέω μεταλλοχολίας ἐστίν, ἐδ' ἕτερον ἐγώ γε αὐτῶν ὠνήσομαι. EPM. "Απρατοὶ καὶ ἔτοι μένουσιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM.

Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos noctis. Plane enim ut Loxias ille Apollō nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo, EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores EMT. Morbus huius hominis ab atrabile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. IV P. Praedica aliū.

15. MERC.

9. Γρίφες συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatibus non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Gasauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. du Soul.

10. Ἡβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν σω-
μύλον; ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν εἶ. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλιθα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδευ-
σῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδογωγὲ γὰρ ἐδέε-
μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδεύστερος ἐμῷ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
καὶ γὰρ εἰ τῶν σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγάμα καλὴν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
ταύτων

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
culum? IVP. Ego verò volo. MERC. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maxime nosti? SOC.R. Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
torias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOC.R. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

II. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio *adeo*, apud Latinōs permutan-
dum est. *Geher.*

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακλώνται, ἀκρόσῃ αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμᾶ δεινόν παθεῖν. ΑΓΟ.
 "Απισα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρά-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὁρᾷς
 τὸν "Αναβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος" καὶ τὸν ἐν Ἄρα-
 νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις; ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἄλ-
 λὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque vbi plena
 eius rei sit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. S O C R. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. S O C R. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione vivis? S O C R. Civitatem
 incolo

ἐμαυτῷ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμὰς. ΑΓΟ.

Ἐν ἐβελόμην ἀκῶσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ.

Ἄκχε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνη, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ.

ΑΓΟ. Τί τῷτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε

πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.

Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλήσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρείας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἰ ιδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor noua, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum vniuscuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅπως γὰρ
 δὴ ὄρεϊς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἔρανον, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τῶν εἰκόνες ἀφαιεῖς
 ἐξέσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐξέσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ παρῖεν, ἐκ αὐτοῦ εἶεν.
 ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντως
 ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφαιεῖς, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ἄλλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ὦν-
 τέος εἶ, σοφὴς, καὶ ὀξυδερεῆς τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶν σύ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὡνησάμην ὅσῃ Φῆς,
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αἰθερὶς καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Epi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.
 19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἐν σοι τᾶνομα; ΑΓΟ. Δίῳν Συρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴ τύχη· τὸν Ἐπικῦρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς αἰνεῖται τῶτον; ἔσι μὲν τῷ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τῷ μεθύοντος, ὅς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλείον αἶδεν αὐτῶν, παρῆς σου ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναί. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖν δὲ 12) ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
ισχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Vnum autem amplius nouit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suauis est, et gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖν δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖν δὲ quid sibi veliat, nondum plane adsequor. Ἄν τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam. Gesner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΤΣ. "Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρεῷ κερίαν εἰσῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοῆς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' ἐν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπλητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡΜ. "Ὅτι μόνος ἔστος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. "Εοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendō, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ ἄγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὀνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἄχ-
 θῆ πιπρασιόμενος καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΤΣ.
 Οὐδαμῶς. ἔ γάρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα (3), τὰ δ' ἐμπάλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΤΣ. Εἰκότως. ἔ γάρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἔδὲ κατα-
 ληπτί-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et seruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adfueris sis nostris nominibus, neque fa-
 cultate

T 5

13. Τὰ μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα* προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
Græc.

ληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ἐ δὲ σπευδαῖος ὁ
 τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐμιαθὼν, ἔ μόνον ταῦτ'
 οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
 ποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
 Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷ
 το εἰπεῖν ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβα-
 μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷο' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῷ ῥυθ-
 μῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδεις φθά-
 νος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
 χωλῷ παδί προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
 ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιῆτος εἶχε μὲν δὴ πρὶ σύμ-
 βαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
 βαμα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
 nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
 perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
 symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-*
cidens) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
 rant. ΕΜΤ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
 vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
 symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
 numerus horum nominum, et *conciunnitas*. CHRYS.
 Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
 sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem,
 vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symba-
 ma claudicationem, vulnus autem illud, vt pa-
 rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΤ.

14. Παρασύμβημα] Indit festiuus scurra in
 detor-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστ'
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΤΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας,
 αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
 Φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te posse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 I. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβημα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πε-
 ριπατῶ. Sed παρασύμβημα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβημα con-
 gruitatem notat: παρασύμβημα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβημα vocat accidens,
 et παρασύμβημα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνει tum una
 ire, congruere, significat, tum occidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
 ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκό-
 πει γέν' ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν;
 ΧΡΥΣ. Τῆτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ,
 πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι
 ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάλῃ-
 θές ὃ, τι δεδוקται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέ-
 φος, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσ-
 ἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰ-
 πὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρι-
 νάμενος, ἀνάσσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ Φθί-
 σῃ αὐτὸ κατὰ πίων. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλ-
 λα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.
 Τῷ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpu-
 gnabilem mihi et violentum narras. CHRYS.
 Attende igitur. Estne tibi puer? E M T.
 Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Cro-
 codilus ad flumen oberrantem rapiat, ac de-
 inde redditurum se tibi pollicetur, ea lege,
 si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo
 puero: quid dices illum decreuisse? E M T.
 Rogas, ad quod respondere, admodum sit diffi-
 cile. Anceps enim haereo, quo responso reci-
 pere illum possim. Sed tu per Iovem responso
 tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respon-
 deam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo.
 Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T.
 Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυ-
ριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκα-
λυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδ' ἐγὼ, καὶ ἐκ οἶδε. παρε-
στῶτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέστῃ ἐτι ἀγνώτος, οἶδε
μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφεὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἑτοῦς
Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ
πάνυ θαυμαστὸν ἀκρότητόν· ἀποκρίναι γάρ μοι,
τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῷ; ΑΓΟ. Ναί.
ΧΡΥΣ. Τί ἐν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκε-
καλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί φήσεις;
ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
dominantem, et super omnia Electram et Oper-
tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
ctram narras? CHRYS. Electram intelligo nobi-
lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
reste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
tum adstare iubeam, teque interrogem, huncce
nostis? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.
23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς ἐι τῆτον ἀγνοεῖς, ὁ ἄλλος εἰ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν κεν· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσεσμαι τὴν ἀλήθειαν. ὁ μὲν
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσομαι. λέγω δὲ πλῆτον, υἱείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονή-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσονται τὴν
 ἔψιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λουισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? CHRYS.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 luecismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. Ὁψιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἂν θέμις γενέσθαι σο-
φὸν, ἣν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τῶ ἐλλεβορέα πίης.
ΑΓΟ. Γειναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά.
τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκεγλύφον (καὶ
γὰρ τὰδε ὁρῶ-σαι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς
ἤδη πεπωκότας τὸν ἐλλεβορον, καὶ τελείας πρὸς
ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναι. μόνω ἔν τὸ δανείζειν
πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλ-
λογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
τὴς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT.
Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
sordidum esse, et foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
enim proprium illius sit colligere; (*συλλογί-
σινος φάτερε:*) foenerari autem et computare
vfas,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
auctoritatem indicasset, non enim inuenio
vsquam, quare Cl. *du Soul* assentior, no-
men proprium inde facienti. Verum si
assarum tantummodo significare necesse est,
vt versiones habuere, σκνιφὸν potius le-
gas, de qua voce vid. *Kuster*. ad *Aristoph.*
Plus. 590. *Reiz.*

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπχαδαίᾳ καθάπερ ἐκείνῳ, καὶ τῷτο. καὶ ὁ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑτέρων τόκους λαμβάνειν. ἡ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὅρῳ δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖα Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ Φῶμεν, ὅς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μένος ὁ σπχαδαῖος μισθοῦ ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. E M T. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum vtrum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γάρ ἐμαυτῷ εἶναι λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντος,
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι πε-
 ριεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τᾶναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὧ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποταξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαφῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum;
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem, et
 magnificum*). CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὃ βέλτιζε, εἶναι μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὁδέπω. ὁ λίθος σῶμα ἐστίν; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔομαι γέν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσέν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς παρήσεν ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπάλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. Gesner.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὦν. ΑΓΟ. Εἴθε
 ἐποίησας, ὡς ἤδη με τὰ σκεῆλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχστο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλιῶ;
 ΕΡΜ. Μιᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρας. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὥρους καρτεροί, καὶ τοῦ θεριζόν-
 τος λόγου ἄξιοι.

ZETΣ.

mihī, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihī, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exennte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem capē. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messioria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κἀλεῖ. ΕΡΜ.
 Τὸν Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν
 πλῆσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτα-
 ταν, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιδεικνής, ἀριό-
 διος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς τε
 ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν,
 τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν ποῖς ἐκτός. ΑΓΟ.
 Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσας δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴ-
 κοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὦ μα-

26. I V P. Noli tempus terere, voca alium.
 M E R C. Peripatericum te iam dico, pulchrum,
 diuitem. Agite, emite prudentissimum, sci-
 entem in vniuersum omnia. E M T. Qualis
 est? M E R C. Mediocris, aequus, vitae aptus,
 et, quod maximum est, duplex. E M T. Quid
 ais? M E R C. Alius est, qui extra appa-
 rer, intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare alterum. E M T. Quid
 maxime statuit? M E R C. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis. E M T.
 Humanum sapit. Quanti vero est? M E R C. Vigin-
 timinarum. E M T. Multum dicis. M E R C. Non,
 o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴη αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δὲ βάθος ἡ θα-
λασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλάμπεται, καὶ ὅποια
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀνέμοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδαρκέζερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικόν, ἄνθρωπος δὲ οὐ γελασικόν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μα αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

ΕΡΜ. Εἶπεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἔπος σὺ, ὁ Πυρρῆϊας 18), πρόσ-
 θι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ἀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 Ἐγώ γε. ἀλλ' ἔν πρώτῳ εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σκασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφη-
 σθα; ΦΙΛ. Ὅτι ἔδὲν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμεν τινές; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο εἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ἔστι σὺ τίς ὢν τυγ-
 χάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, ut inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc novi equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti?
 PHIL. Etiam multa hoc magis ignoro.
 E M T.

18. Πυρρῆϊας] Seruani Graecum nomen, quod
 servile alioquin est, et *rufum* significat: ne
 periret, quem subesse putabam ad Pyrrho-
 nis nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ σάθμικα ταυτί βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγοςατῶ ἐν αὐτοῖς τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τῷτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὧ γὰρ, ἔ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
ἀλλὰ

EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, et exaequo, cumque ad amussim pares et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum vtra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte et ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.
V 4 Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω.] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. pleno et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. Gesner.

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ.
 Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.
 ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς
 εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι,
 καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σκώληκος ἔδεν
 διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα.
 πόσῃ τῷτον ἄξιον χρὴ Φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς
 Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ἃ ἔτος,
 ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδελον. ΑΓΟ. Μηδα-
 μῶς. εἰώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτομαι.
 ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολέθει μοι, καθάπερ χρὴ
 ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦ-
 τα Φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ
 παρόν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil
 discere, et nihil audire, nihil videre. EMT.
 Surdum igitur simul et caecum esse dicis te
 ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis exper-
 tem, et sensus, et summum a verme nulla in
 re differentem. EMT. Propter haec emendus
 mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?
 MERC. Mina Atticā. EMT. Sume tibi. Heus tu
 quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est.
 EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam
 numeraui. PHIL. Cohibeo me hac de re, et
 dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par
 est meum seruum. PHIL. Quis novit utrum ve-
 re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et
 praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεῖσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 'Αλλ' ἐγὼ γέ σε ἤδη ἐμβλῶν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον 20].
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττε. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παύ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολῶσαι τῷ πριαμένῳ·
 ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλέμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὲς ἰδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους
 βίης μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adfunt ergo nobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deteriozem. P H I L.
 De hoc colibeeo adfensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra
 niti, et sequere emtorem, vos autem in crasti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρῳ λόγον] Κρεῖττω λόγος est;
 quum verborum industria s. sophismatibus,
 caussa infirmior sit fortior: ἥττω autem
 vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiam
 si caussam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιβῶντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρακτον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βῶλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑστίν ὃν τινα ἡμῶν ἐχ' ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· δίδότω τὴν ἐξίαν,

Piscator, vel Reuiviscentes.

SOCR. Feri, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice glebas: insuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si vnquam alias, claua nunc vttere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledice

ἔξιν, βλάσφημος ὢν. τί τῆτο; καμῆκατε,
ὦ Ἐπίκτατε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν ἔκ ἐχρῆν.

Ἐσὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θέρειδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπένδασον ἔτι θᾶσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωνε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μισρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ὥς τινες ὄντας ἡμᾶς
ἐνακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἑκάστων ἐπτάμις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολα-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς ὀφθαλμὰς ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pties unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego
censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ.
 Ἔς τὰς κρατῆρας ἐμπρᾶσθαι αὐτὸν, ὥς μάθῃ
 μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
 μὴν ἄριστον ἦν καὶ θάπερ τινὰ Πανθέα, ἢ Ὀρφέα,
 λακίζον ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόραν, ἵνα ἂν
 καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἑκάστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσὶν Φεί-
 σχοθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρεν· ἐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι.
 ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον ἀλέγει, ὥς

Οὐκ ἔσι λέγει καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιεῖα;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καὶ τὸν Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
 τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
 ἔ παρόψεσθε ῥαψώδηςαντά με.

Ζω:

tribi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
 teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
 melioribus. P L A T. Quin optimum fuerit,
 eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
 rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
 tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
 plicum praesidem mihi parcite. S O C R. Decre-
 tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
 ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
 supplicabo: reuerēbimini forte versus, neque
 adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγχεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σοὶ
Φοίπερ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' εἰδὲ ἡμεῖς ἀπερήσομεν πρὸς σέ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκχε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγύρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν περ λεξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἡμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὴ μοι καταφευκτὸν· τάχα γὰρ αὖ
ἐκεῖνος σώσειί με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· ἔγχε θεμὶς κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἔχι κτεῖναι Εὐριπίδα ἐσίν,
Οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Acre, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit HomERICA re-
sponſio: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbaram, lingua,
Oſtensans aurum, postquam mea praeceda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Hand

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
Ἀχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδοκται πάντως
ἀποκτινῦναι, καὶ ἑδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
γεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἳ τι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
ἀνήκεσα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλη-
φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαι ἡμᾶς
τὰ δεινὰ, σκαυτὸν ἐρώτα ὧ κακίως, καὶ τὰς
καλὰς ἐκείνης σε λόγας, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε
αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrueris.

L V C. Sic verba propter ergo nos occiditis?

PLA T. Sic per Iouem. Ait enim idem ille,

*Effrenis oris et stuporis impii soles esse finis in-
fortunium.*

4 L V C. Igitur cum stat sententia, omnino
interficere me, nec vlla arte licet mihi effuge-
re, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam
immedicabilem a me iniuriam passi sine vlllo re-
medio mihi irascamini, et supplicii causa me
comprehenderitis. PLA T. Quibus nos iniuriis
adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
ipfi

αὐτὴν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφῆς ἀνδρας·
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως ἐφ' οἷς ἀγεννακτῆ-
σαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι
πρὸς ὀλίγον τὸν Λίδωνα, Χρύσιππος ἑτοσί,
καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἕτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅσοις δίδουρες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· ἔ γάρ ἀποκτενεῖτέ
μέ, εἰ μάθετε ὅποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥς ἀπορρίψατε τὰς λίθας, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετέ. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

Ipse maledixisti, et contumelia nos adfecisti,
tamquam in foro vendens praeconio viros sa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, comineatu breui a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LVG. Respiravi. Nec enim interficietis
me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me
prae buerim. Itaque abiicite lapides. quin ser-
uate potius: vitemini enim his contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periissete oportet.
Quia

γαμ. καὶ ἤδη γε Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ'
 ὅσσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν τῷ ἄριστοι, ὃν
 ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖον τε
 ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ,
 εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εὖ ἴξε, ἀποκτενῶντες; ἢ ἔτι ἀπα-
 κτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα.
 ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ
 ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμο-
 νες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ.
 ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
 κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις
 ἀληθῶς οἶσι διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
 καταλο-

*Quin faxe adest toga tantorum tibi poena malo-
 rum. L V C. Enimvero scitote, viri optimi,
 me si interficiaris, quem vnum omnium lauda-
 re oportebat, familiarem vestrum et beneuo-
 lum, et earumdem sententiarum, et nisi dictu
 graue est, vestrorum studiorum curatorem
 quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis
 laboris susceperim. Videte igitur, ne idem fa-
 ciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingratu-
 que, iracundi, et parum officii memores videamini
 aduersus virum bene de vobis meritum.
 P L A T. Impudentiam hominis videte! In-
 super gratiam tibi maledicentiae illius causa
 debemus? usque adeque cum mancipiis te pu-
 tas disputare veris? etiamne in beneficio no-
 bis*

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΤΚ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς αἰεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, εἰς καταλελοιπάτε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἄ. Φημι ταῦτα; πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάς τὸ ἀνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτε, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλῶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ
τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. L V C. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;
X si qui-

τις ἀναλῆξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπαίδειν θάτερον θατέρη. ἔσθ' ὅσις ἐν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἂν ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταις Μῦσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρδαινέιν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς ῥητορας εἴρηται σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρὸς-

ΕΣΙΝ,

Si quidem legere illos sciat aliquis et nescire et concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, et eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui
acceptis

εἶναι, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τῶτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, ἔκωλύομεν δρῆσθαι, καὶ τὸ προκόλπισιν ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥς διὰ γε τῶτο μάλιστ' ἀδικαίως ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὁργὴν ἀκῆετε, καὶ ἔδὲν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι ἔκ' ἂν ὥνθη ποτὲ ὡς ὁργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν κηθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρ' ἔγωγε εἶναι τοῦ τοιαύ-

acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus mereres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videre, irae auscultaris, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαῦτα. πλὴν ἄλλα μὴ ἀκριτέον γε ὧ θαυμά-
 σιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτε-
 ρον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ
 ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφο-
 ρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους
 ἐν τῷ μέρει· ὥς τε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορή-
 σατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χει-
 ροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογη-
 σομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδι-
 κῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμῶ γινῶ τὸ δι-
 καστήριον, ὑφ' ἐξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ
 βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας
 ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρί-
 σκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ,
 εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri
 admirabiles; nec ante iudicium me occideritis.
 Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec
 prout quis robustior est, rem gerere, sed iure
 lites dirimi, redditis inuicem auditisque ratio-
 nibus. Itaque iudice capto accusate me vos
 aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuer-
 sis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
 ro criminibus respondebo. Si deinde pareat,
 me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iu-
 diciū, sustinebo nimirum iustam poenam,
 vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, co-
 gnitione facta, purus vobis et reprehensione
 indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,
 vos

εις τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τῷτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον,
ὡς παρχηρεσάμενος τὰς δικασὰς, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι,
καὶ πανῥεγον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικα-
σὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σῆ
ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε τέτταγε ἐνε-
κα· ἔδέναι τοιῷτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιόσχμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεται μοι πὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάσειαν
ἐγώ γε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in
campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et verfutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, ut multa iniuste faci-
tis, inducas, ut secundum te ferat senten-
tiam. L V C. Hac quidem cura vos libero:
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
• quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
lim neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσαιεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδὲν ἔδὲ τῆτο δέδδια. τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δίκαιοις, καὶ ἐκ περιγίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιεῖμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἀλογαπρακταῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκέσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχῃ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέ-
 ζομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλεσι,

κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundantia causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebehimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere,
 si in-

καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
ὑπὲρ ἑαυτῶ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῃ καὶ
Μελίτῃ περὶ τῶν ἐμῶ κατηγορησάντων, ἢ
τῶν τότε δικασῶν, εἰ ἔτος τεθνήσκειται, μηδὲ
τοπαράπαν ὕδατος ἢ μεταλαβῶν; ΠΛΑΤ.
Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἀπώμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσαμεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους Φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕσε-
ραν

si indicta causa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, uti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

I. [Ὑδατος] Aquam alicui fundere, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant et clepsydrum. Adol. Vorst.

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὖροι τις ἂν; ἐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγνωσίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων
 ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγω-
 νας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐλεΐνης ἤκειν
 Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμὲ ἀγνοῶντες, ἢ ἐδ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο καὶ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυν. ἐδέπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαί τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitat, noui; quam-
 quam longo tempore oberravi domo eius quae-
 renda, vt illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γέν εὐρημένον·· τεκμαιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τέτων οὖν
 συμπαρὰβυσθεις, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἴτα
 ἑώρων γυναῖκα τι ἔχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄφστον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπισον ἑῷσα,
 ἔδὲ τῇ ἱματίᾳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλλεσσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκῶντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύδιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes videntur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vsa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαιναιμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τὰς πλασικώτερας αὖν παρακαθισταμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκασιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκείνας ἐκκομένους πρὸς αὐτῆς, ἢ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τᾷ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδὼλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τᾷτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας· ἔγὰρ πρό-
 δηλος ἐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἄλλ'
 ἐδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gauderat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caete-
 rum

ἄδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη περ ἀφίξεται, ἐπανιᾶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῷτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ἐρῶς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶ σχήματος, τὴν προσήνῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζσαν; ΛΟΤΚ. Παλλὰς ὁμοίως ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθουξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἔνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superiores, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένοις γέν ἐνίκητε. καὶ τίνα τῶ-
 τον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πε λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐσι; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φίλοσοφέα, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσε-
 βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως οἱ
 τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
 λελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδο-
 ρησαμένε τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούσα ἐν Διονυσίοις, ὁμῶς
 Φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ ἔτε ἐδίκασάμην,
 οὔτε ἡτίασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
 que accedens cum illa expostulauerim; sed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τέναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρευσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, ἐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί δ' ἐν αὐτὸν ἄγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτόν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπικὼν ἐς τὰ πλήθη κατ' ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nuperim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ^{ea} quod pulchrum sit, ut aurum, ipsa percussione deterius clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorqueris homini? P L A T. Commeatu unius huius diei summo, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. Ἄγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philoſophia, δηλός inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. Gesner.

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸς δίκης εἰδὲ ἀπολογησάμενον
ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.
ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλό-
μεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσῃς
τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΤΚ.
Τῆτο αὐτὰ, ὧ δέσποινα Φιλοσοφίᾳ, ἥπερ καὶ
μόνη τάληθές ἐξευρεῖν δύναται. μόλις γὰρ εὐρό-
μην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν
δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὧ κατάρατε, δέσποιναν
αὐτὴν καλεῖς, πρῶην δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλο-
σοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων
θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκάστον εἶδος
αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ Φιλο-
σοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἀνδρας ἐπὶ
τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium,
indicta caussa interficietis? Apparet enim, dice-
re illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te
enim reiecimus omnia: tua sententia litem fi-
niet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc,
Philosophia domina, quae sola nempe inuenire
verum possis. Itaque vix multis precibus hoc
impetraui, tibi vt cognitio causulae seruaretur.
PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paul-
lo ante vero contemnitissimam rerum pronuntia-
bas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio
vendens, et duobus quidem obolis, genus vnum-
quodque illius disputationum. PHIL. Videte ne
iste non Philosophiam, sed impostores quosdam,
nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλαὶ καὶ μικρὰ πράττον-
τας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα,
ἣν ἐθέλης ἀπολογημένον ἀκέειν. μὴνεν ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτήν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταΦα-
νεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐτοὶ δοκῶσιν.
ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ
προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΥΚ.
Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L V C.
Non

Οὐχ ὁρῶ ἤν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλ-
 λώπισον ἐκείνην ἔχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
 Φεύγσαν αἰεῖ, καὶ διολισθαίνεσαν; ΛΟΤΚ.
 Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχι καὶ ταύτας ἄ-
 γεις, ὥς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελές τὸ συνέ-
 δριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
 βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ.
 Νῆ Δία, ἀκολυθῆσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γάρ
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
 τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἔδεν δέο-
 μαί ἀκέειν, ἃ πάλα οἶδα ὑποῖά ἐσιν. ΦΙΛ.
 Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
 ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν
 ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides
 fuci illam expertem, nudam, subducentem se
 semper et elabentem? L V C. Nunc tandem
 vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
 plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
 tatem vero etiam aduocatam mihi adducere in
 ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
 nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
 eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opushabeo
 audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC.
 Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμα καὶ τῷ θεραπευνιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοῦωτάτῳ μοι ὄντε. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ἐπέ-
σας ἂν ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
λαιον τῆτον ἀνθρωπίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ὄν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περιμένειν. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
α. ἡμέτῳ δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἰ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῶσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεή-
σει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὡς
ἀναγκαιὸς ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν' ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλάβ-
βοις,

adducam etiam duas aneillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnand-
um mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero fe-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.

Y

Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπαίπεθ' ἀναγκαιοὶ δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεδίκατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλεις, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἔσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐσι, καὶ κολακικός· ὥς παραπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρῆϊτε· ἔδεν ἄ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρέσχης. ἀπίωμεν ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέους. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΤΚ. Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Conuincenzii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
 ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιδίκων μου, ἔχ ἥττον ἐμῷ βαρβάρους τὸ
 γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
 λείας, ἢ Κυπρίας, ἢ Βαβυλωνίαις, ἢ Σταγειρί-
 τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδέν ἂν γένοιτο ἔλατ-
 τον, ἔδ' εἰ τὴν Φωνὴν βαρβαρὸς εἴη τις, εἶπερ
 ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσα. ΦΙΛ.
 Εὖ λέγεις. ἄλλως γέν τῆτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἀξιὸν γὰρ ἐπίσασθαι
 τῆτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζῶν εἰμι, καὶ μι-
 σογόης, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφθς, καὶ
 μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαιφῶν
 ἀνθρώπων.

trita? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
 Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
 horum etiam aduersariorum meorum noui, non
 minus quam ego sum genere barbaros; mores
 vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
 Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
 Quamquam apud te quidem nihil quid-
 quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
 ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
 reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
 lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
 dem scire refert. LUC. Osor superbiae sum,
 et praestigiarum, et mendaciorum, et tumoris
 inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν ὡς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῶ Φι-
 λεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τῃς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῶ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀφγίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sum, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάντῃ ἡκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρῆν. τὲ γὰρ αὐτῷ
καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε· ὥς μὴ διαίρει τὸ
τέχνα· μία γὰρ ἐστίν, δύο εἶναι δοκῶσα. ΛΟΤΚ.
Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὧς Φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιᾷτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ Φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν·
ἐνταῦθά περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἢ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρθρα, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τσοῦτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losophia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

tra

4. ὦ Πολιάς] Id est Minerua vrbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
ορκέντων ὁσημέραι ἀκχεῖς αὐτῶν· καὶ ἃ πράτ-
τεσι δὲ μόνῃ ὀφείας, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσῃ. νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτάς. ἐμὲ δὲ ἦν περ κη-
τέμενον ἰδὼς, καὶ πλείους ὥσιν αἰ μέλειναι, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ κηθή-
μεθα ἑτοιμοὶ ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δέ,
προσλόμανοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἔρις κη-
ηγορή-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos vlscisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
me serua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηνᾶ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεαυτῆς] Ὑψίφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. *Brod.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sunt ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatum. *Gesner.*

ηγορήσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. εἴ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τέτατ' ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ. ΣΞ, ὦ Πλάτων, ἦτε μεγαλόνοια θαυμασὴ, καὶ κηλυσφονία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
κον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἦτε σύνεσις, καὶ τὰ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπο-
δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεσιν.
ὥς τε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάν-
των εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάν-
των ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί
σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον,
ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componite, et reum con-
vincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes
dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesia-
de. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissi-
mus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis subli-
mitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa,
quae tantum in persuadendo valet: tum pru-
dentia, et exquisitum illud artificium, et illae,
ubi demonstrandum erat, verborum illece-
brae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque
orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea,
quibus opus est, profer. Nunc recordare om-
nium illorum, et in eundem locum confer, si
quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-
cum,

ἢ Ἰππίαν εἰρηταί· δεινότερος ἔτος ἐστίν· ἐπί-
 παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
 ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοὶ δοκῇ καὶ κεῖνό
 πα παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχη
 τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδρο-
 τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῷτον, ἢ
 Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιπ-
 πε. ἔ γάρ δὴ κάλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
 νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
 κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
 ὁ Παρρησιαίδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
 αὐτῷ

eam, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
 magis formidandus est. Itaque adsperge etiam
 aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
 interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
 iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
 volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
 rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chry-
 sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
 in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
 fiderat; sed apparatus convincendi et indici-
 alem. Orator autem est Parrhesiades. ΔΙΟΓ.
 Ego

αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ ἔδδ' πάντῃ μακρῶν
οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ἑβολῶν πρῶτην
ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
Φιλοσοφία, ἔρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
μέμνησο δὲ ὦ γενναίε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν.
εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλων διαφερόμεθα ἐν τοῖς
λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις
ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅπως δέ, ὑπὲρ Φι-
λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
κακῶς ἀκχῆσης ἐν τοῖς Παρρησιάδῃ λόγοις. καὶ ἴας
προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
PLAT. Diogenes, o Philosophia, age pro omni-
bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
modo in accusatione negotium agas, sed com-
munem causam spectes. Si quid enim inter
nos non conuenit de nostris disputationibus, tu
in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
sit verior ratio definire: sed in vniuersum mo-
do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
siadae sermonibus: relictisque sectis, quibus
diffidemus, quod commune habemus omnes,

ἀπαντες ἔχομεν, τῷτο ὑπερμάχει. ὄρα, σὲ μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότετα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πισευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγους ἐπιπλασθῆῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶός ἐστιν) ἀφείναι διαβλεψήται αὐτόν, ἀλλ' ἔτι τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ἱξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τῷτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' ἐν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium intuetur.

LVC.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδιος ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΤΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὲν κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔν. σύ δ' ὦ Διόγενης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρας ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ ἔδεν

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adfideate igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περί] Παρὰ iussit reponere M. du Soul, et usitatus et rectius quidem, ac forsan menti Luciani conuenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum *περὶ* cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Anim. c. I. ὕστερον δὲ περὶ ἑκάστων γένος ἐπισήσαντες ἐρᾶμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa* vi-

εἰδέν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τᾶτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσειππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 το; ἃ δὲ τοιέστες ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισηπτάρα-
 τος ἔτοςι Παρρήσιάδης ὕβρισκεν, ἤδη ἐρῶ. ῥή-
 τωρ γὰρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 σήρια, καὶ τὰς ἐν θηείοις εὐδοκιμήσεις, ἐπό-
 στον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐκεπόριζο ἐν τοῖς λό-
 γοις, τᾶτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ
 παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπα-
 τεῶνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppleret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatōres atque impostores appellet, ac
 persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείδων
καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
πολλῶν ἤδη πεποιήκεν αὐτὰς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφες, καὶ λήρης ἀπο-
καλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπεκταίστατα, ὧν ἡμᾶς
ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥς ἐαυ-
τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιζή-
τόν ἐστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσκώ-
πτουσι, καὶ λοιδορεμένοις, καὶ μάλιστα ἔταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς-
περ ἀμέλει καὶ πάλα ἔχαιρεν Ἀριστοφάνει,
καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τέτονι ἐπὶ χλευασίᾳ
παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἄλ-
λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
quam nihil sumus, contemnat. Quin et in o-
dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
et ludibrium enarrat, ut ipse quidem plausus
ferat ac laudes a spectantibus, nobis vero in-
sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
sus causa in scenam producentibus, et absurdas
quas-

λοκότες τινὰς περὶ αὐτῆς κωμωδίας, καίτοι
ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦ-
τα, καὶ ἐν Διονυσίαις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν
καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς·
καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ὢν.

· Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστas ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φρον-
τίσας, καὶ παρασυνεύσασάμενος, καὶ βλασφη-
μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγά-
λη τῇ Φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
θαγόραν, Ἀριστοτέλην τέτον, Χρύσιππον ἐκεί-
νον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ἕτε ἐορτῆς ἐφει-
σης, ἅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθόν. εἶχε γάρ
ἂν τίνα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυ-
νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχων αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ
πάντων

quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam
illi quidem vnum contra virum audebant talia, id-
que Dionysiis, ubi permillum erat hoc facere, cum
pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste conuocatis optimatibus, diu mul-
tumque commentatus et paratus, conscripto in
maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
lem hunc, Chrysippum illum, me, et in vni-
uersum omnes, nec solemnitate permittente,
neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
iurias, non vltro laedens hoc faceret. Omnium
vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεσθαι· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα,
τέτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καὶ
ἡμῶν· ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὁ δὲ
μόνος ἔπαρεσιν, εἰδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχει, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων;
χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἐτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγε

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res grauissimas tot sub testibus
traducens; utile igitur eriam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τάγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέ-
 χεσθαι, ἔμετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
 εὐθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
 λευταῖα, τίνι Φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράπο-
 दा παρκαγῶν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κήρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασί,
 τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττι-
 κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δὴ ὀβολῶν·
 οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε
 ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιά-
 μεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισ-
 μένοις.

ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγεες, ὑπὲρ ἀπάντων κα-
 λῶς, ὅποσα ἔχρην, ἅπαντα εἰρήκας. ΦΙΛ.

Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
 ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
 videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
 bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
 productos, praecone constituto, alios, ut nar-
 rant, magno, quosdam vero mina Artica; me
 quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
 sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
 indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
 ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
 tumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, Praeclare quae
 opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
 Defini-

Πάντασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογι-
μῶνι. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ
 μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε εἶν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
 ἠγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
 λαστώτερα, ἐκ οἷδ' ὅ, τι παθῶν παρέλιπεν.
 ἐγὼ δὲ τοσούτῃ δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὡς ἐκ
 εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
 ἀφίχθαι, ὥς καὶ εἰ τινὰ ἢ αὐτὸς ἕτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς,
 νῦν προσθήσιν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
 ἕς τινος ἀπεκλήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,
 ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μό-

νοσ

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
 Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
 tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
 o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
 ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
 misit. Ego vero, tantum abest vt ea negem
 me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
 huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
 se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi,
 nunc iam adlicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus
 male, superbos et impostores appellando, dixe-
 rim.

9. "Ἐγχει] *Aquam infunde.* Brod.

νον τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, ἔ τὸν διελέγοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνας ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῆντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχις αὖτις ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύσει τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ δρασύτητα, καὶ βροήν, καὶ ὠθισμὰς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἐξίεν ὅποσον ἔτι μοι λαιπὸν τῷ βίῳ, καθάρπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύθωνος, ἐς εὐδαίμοντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ πει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perpexissem, quae dura necessario inesse debeant canssidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clatorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, fugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauisque, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καὶ περὶ δὴ μόνον παρέκλυσα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ἔντας καὶ τοαῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπαιγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινέντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τὰς ἐνθυμίζοι, καὶ ἀπειθύνοι τὸν ἑαυτῷ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι παιᾶσιν.

Ὅρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχουμένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆς πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari unicuique facile est,

μάλα εοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. ἐπὶ δὲ τῆ βίᾳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανᾶκτον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίᾳς, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρώϊκον, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῆ μετρίᾳ αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστα ἂν ἐπιτρέψαι τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona

τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιῆτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτως ἀτίμως κατατεθλυσμένος πρὸς αὐτῷ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρᾶν, ἐκ ἡνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίεας ὁγνώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ
ἀνθρω-

persona actorem talem sua claua elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-

ἄνθρωποι, εἴ τινα τῶν ἑωρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἑσιν ὅσις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρυσίππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅττ' αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ ἔτι λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιᾶντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑωρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥς ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν δμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum praue aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo viuentē, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec

Ταῦτα ἐκ ἡνεγκα ὄρων ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὰς, καὶ διεκρίνον αὖφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τέτοις δέσιν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἔκθ' οὖν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχόμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβῆντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μασιγᾶν εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἐδένπ' ἐργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περιεσίμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίζειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreai. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obferuans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis cae-

παίειν τοῖς μασηγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἤδουντο
 αὐτὸν, οἶμαι, μασιγασμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρὸν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδ᾽ ἐ πάντων ἀτοπώτατον
 ἔστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβῶς
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τῷ μόνον
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτάς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν, ἔτω βιάσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν εἶσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, paruus fuerit error. Io-
 nem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπεροφῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέ-
γεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυ-
μάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
τα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίους
τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν,
ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότε-
ροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν
πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτι-
κώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν
ἁλεκτυόνων. τοιγαρῶν, γέλῳτα ὀφλισκάνε-
σιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν
πλεσίων θύρας ἀλλήλας παρωθέμενοι, καὶ δεῖ-
πνα πολυάνδρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τέ-
τοις ἐπαινῶντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς
ἔχον-

dos hocce despiciere, et tamquam cum aequali-
bus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapien-
tia, et vere sane admiranda. Verum enim
vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites
admirantur, et argento inhiant, et caniculis
iracundiores sunt, et leporibus timidiores, ma-
gis adolutores quam fimii, libidinosiores afinis,
felibusque rapaciores, et in contentionibus
quam gallinaei galli pertinaciores. Itaque lu-
dibrium debent, cum circa ista conflictantur,
et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et
celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis
sine more modoque laudant, et ultra decus se
ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχοντας ἐμφορῶμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπρωδᾷ Φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἐ Φέροντες. οἱ ἰδιῶται δέ, ὅποσοι ξυμπίνεσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύεσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἰσχίζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλέσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὄρθην τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοῖ, τῶν ὑποδεεσέων δέομενος. ὅταν μὲν ἂν αὐτὸς τι δέῃ λαμβάνειν
πολύς

tentos produnt, et in vino insuauia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, vnusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiarā rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere,
multa

πολύς ὁ περὶ τῆς κοινωνικῆς εἶναι δεῖν λόγος, καὶ
ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖστος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον,
ἢ τὰργύριον; ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων διαφέρειν; ἔταν δέ τις ἐπικερίας δεόμενος
ἑταῖρος ἐκ παλαιῆς, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν,
ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία,
καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ
ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λό-
γοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οὗδ' ὅπῃ
ποτὲ εἶχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα.
πτερύοντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραν πρὸς
αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τῆς, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς
ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ περιεκείμενον
ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione
disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae;
quid enim, inquit, aurum est vel argentum?
nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis
indigus sodalis vetus, et a longo tempore ami-
cus accedens paulum quiddam roget, silen-
tium, aestus, inscitia et verborum illorum in
contrariam sententiam retractatio. Multae au-
tem illae de amicitia disputationes, et virtus,
et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem
auolarunt, volucra vere verba, quibus temere
quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim usque unusquisque eorum ami-
cus est, quoad argentum vel aurum in medio
positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πᾶσφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχωσιν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὰς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνωσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν ὕλακτᾷσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας ποτὲ πυρρῆχίζεν διδάζων, καὶ τὰ θηρία (μικηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τῆρχισα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλκουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῆς εὐδοκίμεῖν τὴν θέαν, ὅχρι δὴ τις θεατῆς ἀσεῖος, κάρυα ὑπὸ κήλπονέχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ
πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum vnum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhichiam, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibus purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, oblit

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τῷ ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρήχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τοὺς προσωπεῖας,
καὶ τὴν ἐσθῆτά κτερεῖν γυνον, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρήχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τῷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιῆσι. καὶ ἐγώ γε τοὺς
τοιότους κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ,
ἢ τῶν ὑμῶν πᾶραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμέ-
τεροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μαυεῖν
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν.
ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῶν τοιῶ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
mii, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-
re, laceratisque vestibus de fructibus inuicem
depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectantibus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec vnquam definam convincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me infania illa, vt contumeliosum quidquam,
aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐκείνας, καὶ θεοῖς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενές ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 νῆ Δία Ἡρακλῆς 10), Φασι, καὶ πύθης. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν φάσκου-
 σι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τὸτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτάς; ἀλλ' ἤνεγκά ἂν εἰ πιθανοὶ γὰρ
 ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· πῦν δὲ
 ἔαττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ ἔτοι Φι-
 λοσόφους.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submit- tunt et philosophari se praedicant et truci vul- tu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imiteretur, quam isti Philoso- phos.

10. Ἡρακλῆς] *Hercules et simia*, prouerbium de minimè congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτὰς, εἰ ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρώ-
τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξύ λέγοντος αὐτῶ, κατὰ τῆς
γῆς δύναι ἡυχόμεν· ἔτιως ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσθαι ἑκάστον τῶν ποιόντων
αὐτὰ, καὶ φήμοζον μεταξύ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὃ δεῖνα ποιεῖ.
καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum vnumquemque qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque

ψυχὰς αὐτὰς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεπαύσας.
 ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀρετὴ. ὑμεῖς
 δέ, τί φάτέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τᾷ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων
 ἀτεχνῶς πεπένθαμεν, τραγωδὸν τινα τῷτονέφ'
 ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφο-
 ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτός, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδῃ· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις 11) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπὸν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? RE V. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuitos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, ut
 virum sortem, amicum mihi adscisco.

39. P H I L. Bonum factum, Parrhesiade,
 soluimus te accusatione; vineis suffragiis omni-
 bus,

11. Ἀπάσαις.] Ψήφοις. *Brod.* Vid. supra
 hoc *Dial.* c. 21. *Reiz.*

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσκυύνη-
 σα τὴν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
 αὐτὸ πείθεσθαι μοι δοκῶ· στυμνότερον γάρ ὦ μέ-
 γα σεμνὴ Νίκη πόνεμον βίοτον κατέχοις, καί
 μὴ λήγοις σεφανεῖσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
 ρῃ κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
 μεν καὶ κείνας, ὥς δίκην ὑποσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
 ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης·
 αἰκῶσα. ΠΤΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἐλέγας·
 ὥς σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὰ
 ἄνω, προσσηρύττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
 esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
 Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
 endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
 dida quaeso Victoria, me comitare tuum, viri-
 di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
 ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
 ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
 persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesi-
 ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Iraque-
 tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
 praeconio huc evoca Philosophos.

40. SYLL.

12. ΔΕΥΤ. ΚΡΑΤΗΡΟΣ] Alludere videtur ad
 morem veterum, qui primum craterem a-
 liei deorum libabant, a secundo autem au-
 spicabantur. du Saul.

ΣΤΛ. Ἄνχε, σόγα· τὰς φιλοσόφους ἤκειν 13)
 ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς
 καὶ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὁ-
 ρῆς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κή-
 ρημα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην, οἱ πολ-
 λοι δὲ αὐτῶν, καὶ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς
 πλασίας ἔχοντες. εἰ δὲ βέλαι πάντας ἤκειν,
 κατὰ τὰς αὖ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μη-
 δαμῶς. ἀλλὰ σὺ αὖ Παρρησιάδῃ, προσκαλεῖ-
 καὶ ὅτι σοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τὰς χαλεπὸν. ἄνχε· σόγα.
 ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν
 αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philoso-
 phi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtu-
 tis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide
 pauci conveniunt agnito praeconio. Nam et
 alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium
 non habet, occupati circa divites. Si vero ve-
 nire omnes volueris hunc fere in modum edic,
 Syllogisme. PHI L. Nequaquam. Sed tu,
 Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis.
 Audi, tace. Quotquot philosophos se esse di-
 cunt, quotquot nominis causa ad illos pertine-
 re se

13. ἤκειν] Sic solet in formula praeconio-
 rum omitti *χρη* aut simile quid. *du Soul.*

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. *du Soul.*

αὐτοῖς οἶονταί τῃ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπο-
λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάσῳ δοθή-
σονται, καὶ σησαμαῖος πλακῆς· ὃς δ' ἂν πώ-
γωνα βαθύν 15) ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην
ισχάδων ἔτος γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ'
ἑκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ
ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
τά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν.

re se iudicant, veniunt in arcem ad conglia-
rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
sefamo placenta. Quicumque vero prolixam
barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum mas-
sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαδύτητα γηρῶν.
Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
τός βαθύς. *Ael. V. H. III.* 18. Immo et
de latitudine, s. densitate; *Herodian. VIII.*
1. 3. Φάλαγγας ἐς τετραγώνα ἔταξε σχή-
ματα, ἐπιμηκεῖς μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ἕς μετὰ πᾶσιν ἐρξέμεν ἔξοχος εἴη
Βαβυλῶν, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μόνον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν αἰῶνες, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιδεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρεῖον πάγον
ἔτι πλείους, ἐνίοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀντικεῖον προθέμε-
νοι κλίμακας, αἰέρεσσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἐς μὲ δίκην, ἵνα καὶ κατ' Ὀμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κείθεν εὐμάλα πολλοί, κἀντεῦθεν
Μυ-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus invicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum enituntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vuam, ut Homeri verbo utar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quot

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Gesner.

Μυρσί, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθρα γίνεται ἤρι.
 Μεσῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
 προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων,
 κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία,
 συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δέ, ἐπό-
 σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνέεσαν,
 ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
 τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
 τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γέν τὸ δεινότα-
 τόν ἐστιν, ὡς φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαι-
 τό σε μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
 καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
 τες ἔτοι πολλὰκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων
 ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clan-
 gore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera,
 barba, adulatio, impudentia, baculum, gula,
 syllōgismus, auaritia. Pauci vero, qui ad pri-
 mam praeconis vocem adscenderant, vix appa-
 rent, nulla nota insignes, reliquorum turbæ
 immixti, et latent similitudine habitus reliquo-
 rum. Illud enim, Philosophia, sane molestissi-
 mum est, et quod quis maxime in te etiam
 reprehendat, quod notam illis nullam aut si-
 gnum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis
 vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσαί τᾷτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρῶτες χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρήμασι,

πρῶτοι αὖν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῶ Περιπάτε.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπιμαρκείοις τοὺς πλεονέκτας δότε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μινῶν ἀβριμενᾶμεν, καὶν ὑσάτεις δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πᾶτα δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐρικεικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωικῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξυκοῖς παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένους· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτή, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμανήσασιν, ἄριστοι κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ· Δίᾳ, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; καὶ νῆ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποιοι μεμνήκασιν, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. *Definite rixarum.* Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulstate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adficient. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia defilientes multi. vacua igitur arx est; praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνέλασθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυ-
νίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἰδὼ τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέρμας, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τετρί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάππετρον, καὶ κύβας. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τριαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίεις λαιδορεῖσθαι
ἅπασαι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοῦτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὅν τινα τρόπον ἀγνοήμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὐτῶν πάλιν οἱ τῷ ἑτέρῳ
βίη·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae.

βίε· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σὲ
 καὶ τέτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπιτρατῇ σε τὸ
 ψεῦδες, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ
 Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεστὰς μεταγινόμενοι.
 ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ
 ποιησώμεθα τὸ τοιαῦτον, ἐπεὶ χρεστὸς ὥπται
 καὶ εὖνκες ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάστιγα
 θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῆ τὸν Ἐλεγχ-
 χον, ἀπασι τοῖς Φάσκεσι Φιλοσοφεῖν ἐντυγ-
 χάνειν· εἰδ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀλη-
 θῶς Φιλοσοφίας, σεφανώσάτω θαλᾶ σεφαί-
 νω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι-
 νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ
 Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπά-
 σας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e
 tua hoc re fuerit, ne inuale scat contra te men-
 dacium, neque ignorantia quadam lateant pra-
 xi homines bonis immixti.

46. V E R. Ipsi, si viderur, Parrhesiadae hoc
 permittamus, quandoquidem bonus vir depre-
 hensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Phi-
 losophia, admirator maximus, ut adsumto Elen-
 cho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philo-
 sophos. Deinde si quem inuenerit germanum
 vere philosophiae, coronet eum oleagina coro-
 na, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in
 aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem
 virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio,

A a 5

barbam

σαι, ἀποκείρατίω τὸν πώγωνά ἐν χερσὶ πάνυ τρα-
 γηκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σήματα
 ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον.
 ὁ δὲ τύπος τῷ καυτηῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.
 ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλσυχος, ὦ Παρ-
 ῤησιὰδε, τοιοῦτος ἔσω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν
 ἥλιον εἶναι λέγεται· ἔμὰ Δία, ὥς καὶ κείνης ἀν-
 τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοιμάρε-
 σθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
 νήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδης ὑπερορῶντα, καὶ μηδα-
 μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔτος ἔσω, ὁ τῷ θαλάτ-
 τει σφεδόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
 χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
 τήριον τῷτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνά.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
 capri tondentur, resecet, et stigmata fronti
 illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
 pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
 PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
 Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
 lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
 men contineantur, et ad illud examinentur.
 Sed auro proposito, et gloria, et voluprate,
 quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
 quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
 oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
 cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
 cauterium memento, detonsa prius barba, docere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἐλωπεκίας (17), ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγας δὲ καὶ ἐσεφανωμένους· εἰ βέλυσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί'; αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὰς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἰέρεια μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἀγκιστρον, ὅπως αἰλιεὺς ἀνέβηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκὲν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὲς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, vt vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, vna cum arundine, vt habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, vt mihi des etiam caricarum aliquot, et paucillum auri.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορέας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνθρωπος διανοσῆται;
 ΛΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχύδι, καὶ χρυ-
 σίᾳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχίης, κα-
 θήσκει εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρ-
 ρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλαύσειν διέ-
 γνῶκας ἐκ τῆς Παλασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον,
 ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ
 Πρῶσιδου ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλῃ, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνὰ πέμπε τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα, εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς, ὅς φρα-
 τὰ τῆς χρυσίης, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἰ-
 ληπταί, ἀνασπασώμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ΑΝΤ. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ΑΝΤ. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 fus vibem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pesca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λεγχε, τὸν ξίωεπικαβῆ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐς 1
 Φέρ' ἴδω τίς εἰ ὧ βέλτιζε λυχθύων; κύων 18)
 ἑτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τῆτο ὧ
 γυναιότατε; εἰληψαί λυχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας; εὐθα λήσσειν ἡλπισας; ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λὰ νῦν ἔση Φανερὸς ἀπασιν, ἐν τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλαμιν καὶ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἔδη προῖεσχεταί, καὶ τὸ
 χρυσόν ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δέλεασαμεν.
 ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es; piscium optime? Canis hic
 quidem est! Hercules! qui dentes! Quid hoc;
 vir bone, captus es; gulam dum sectaris circa
 petras; ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam; et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, fucus iam insedit; et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem euomar, ut ea ad alios etiam esca utamur.

PARRH.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platonico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλεόν. Iam γαλεὸς
 s. *mustelus* piscis, κύων, *cartharias*, cognata-
 rum specierum nomina aequè Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενες; οἶσθα
 τῆτον ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;
 ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου
 ἀξιον αὐτὸν χρεὶ Φάνασ; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβ-
 λῶν πρώην αὐτὸν ἐτμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-
 κοῦ λέγεις· ἀβρωτὸς τε γὰρ ἐστίν, καὶ εἰδεχ-
 θῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτμος· ἄφες αὐτὸν
 κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλαν
 ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἀγνιστρον· ἐκείνο μόντοι
 ὄρα, ὦ Παρρησιαῶδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ
 κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
 Διόγενες· καὶ φοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-
 φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
 quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
 tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
 tur? Quanti illam aestimare par est? equidem
 duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
 tum narras. neque enim edulis est, et horridus
 adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
 illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-
 mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
 de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
 Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-
 ris

19. 'Αφυῶν] Glossa Paris. *Aphyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scatu-
rientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Rgiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γὰρ ἀνάσπα δὲ ὅμως.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἔσας ὁ πλατύς, ὡς περ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέχεται; ψῆττά τις κεκλιμένος ἐς τὸ ἀγκίστρον, κατέπιεν, ἔχεται ἀνασπᾶσθαι. Ἐλ. τίς ἐστίν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός ἐστὶν ἀέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρτατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί Φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτάν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔσας.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεύδω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὀρεῖ τινὰ πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινιάστικα ἐπὶ

ris quam apuæ ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuli, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (Platys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est mans ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonium se dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium iam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchram accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῷ πῶτα ἐπιχρῶσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχ-
 χης; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἑτοῖς
 ἔστιν ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπηνήξατο. περισκό-
 πει ἀκριβῶς, αὐθιγὰ ἐπανῆλθεν, ἔχων, εἰ-
 λεσται, ἀνιμήσθαι. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρι μὲ
 παρὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς
 ἐστί. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης
 κατὰ τῶν πετρῶν.

. ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδὲ πολλὰς πετρεὶς ἰχθῦς ὁρῶ
 κατὰ ταυτὸν ὁμαχρούς, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν
 ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσλη-
 πτοτέρους· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει·
 ἀλλ' ἔπαρξιν. ἰκανὸν εἰκὼν ἕνα τινα ἐκ τῆς ἀγέ-
 λης ἀνασπασάμεν· ἤξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δη-
 λαδῇ,

areas habentem. Vides, Elenche, hic est,
 qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: de-
 inde rursus renatat: cum cura respice; denuo
 redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST.
 Noli me de illo interrogare Parrhesiade, igno-
 ro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque
 o Aristoteles, de rupe ibit praeceps:

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces vi-
 deo, eodem loco concolores, spinosos, exaspe-
 rata facie, echinis captu difficiliores. Itaque
 sagena ad illos opus erit. verum ad manus non
 est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxe-
 rimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum
 erit

λαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασυτάτος ᾗ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι-
πολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ ποῖς ὁδῶσι,
καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆμα. σὺ
δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγαν. βαβαί,
μάχονται περὶ τῷ θαλάτῃ. καὶ οἱ μὲν, ξυνά-
μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ,
προσφύντες, ἔχονται τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει πε-
ριπάρη τις μάλα καρτερός. Φεῖ' ἴδω τῶος
ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός
τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνα γὰρ
αὐτοῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει
διδάσκων αὐτῷ; ΕΛΕΓ. Χρυσίππεν τῆτοῦ.
ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον εἶμαι προσῆν
τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur,
ferrata prius probe linea, ne auro deuorato
dentibus illam ferratis refecet. PARRH. De-
misi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah!
pugnant de esca: et alii quidem, simul multi-
ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent au-
rum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus
robustissimus. Age videam cuius nomine te
dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum,
qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc ge-
nus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magi-
strum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH.
Iam percipio: ideo quod aurum. (*Chrysus*) ine-

τῷ ὀνόματι· σύ δ' εἶ Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἶπε, οἶσθα τὲς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῆνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβρισταῖ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσῆκειν τί ἡμῶν ὑπολαμβάνων, τοιᾶντα ἔντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ καὶ θεὸς μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλῃς ὦ Παρρησιάδῃ τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν· εἴτ' αὖ σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεΐᾳ δεήσει. ὥς ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσασα, καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπέναι ἔθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi; abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatetum*) sed tempus etiam est, vos abire, vende

ὅθεν ἤκατε, μὴ καὶ ὑπερήμερσι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὧ Παρρησιᾶδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὲς ἰόντες, ἢ σε-Φανῶτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. PARR. Ἔσαυ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατιώμεν, ὦ Ἐλεγχς, καὶ τελώμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· ἔδεν διρίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ὀλέγων μὲν τῶν σεφάων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiadē, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel iniurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque veperimus, paucis nobis coronis, cauterius vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vititur et Orig. c. Cellum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut supra c. 46. et infra Απ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. **Εἶεν** 1), ὦ Κλώθοι, τὸ μὲν σκάφος
 τῆτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἀντλος ἐκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ὤρθωται, καὶ ἡ
 ὀθόνη παρακέκρυται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη
 τετρώπεται. κωλύει τε ἔδεν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὰ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ὀρεῖς τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀνα-
 πτεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. **S**atis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 unusquisque remus; neque quidquam in me-
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras nequit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 et

1. **Εἶεν**] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. *Gesner.*

πεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βε-
 λυτόν ἐσιν· ἡμεῖς δὲ, εὐδέπω εἰδ' ὁβολὸν ἐμπα-
 πολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ
 ῥαθυμεῖν ἐν τέτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
 παρ' ἄλλω ἔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν
 καὶ γὰρ νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐ-
 τὸς ἀνὰ τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέ-
 ψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλησαι. καὶ ἦτοι παλαίει
 μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τι-
 νὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
 αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννά-
 δας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν
 τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum
 nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui,
 me omiffiore esse animo putabit, idque cum
 alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster
 et bonus mortuorum deductor, vt alii *hic infra*,
 ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos
 obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis,
 vel cithara canit, aut orationes quasdam expli-
 cat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter
 etiam furatrinam facit generosus ille: est
 enim haec quoque vna ipsius artium. Licenter
 igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse no-
 ster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχο-
 λία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλάσιν δεη-
 θέντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα;
 δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἄλλ' ἔχ-
 ῳσε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τ' ἄ μέτρε δεσπύζειν
 κοινῇ κτήματος, ἐπεὶ ἔχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι δέον, κατεσχήναμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν γὰρ ἀσφόδελες μέ-
 νον, καὶ χροαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα·
 τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἔραυνῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νύκτωρ ἄφθονον· ὥσε μοι
 ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔσται· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, vt ultra modum impe-
 ritet communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos vmquam illum retinuimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libatio-
 nes, et placentae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vl-
 tra inuidiam nectar: itaque suauius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

μέν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινος ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατίεναι, σχολῇ καὶ βάρην, μόγισ ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρωνι πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔτος ὡς ὄρεος, πολλές τι-
μας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον 2),
ἀθρόους αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τέ-
το; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶν-
τα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύ-
λον ἐν τῇ χειρὶ ὄρεω ἔχοντα, δριμύ ἐχορῶντα,
καὶ τὰς ἄλλας ἐπισπεύδοντα. ἔχ ὄρεος δὲ καὶ
τὸν Ἑρμῆν αὐτὰν ἰδρῶτι ῥέομενον, καὶ τὸ πό-
δε

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens; vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, et alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, et clauam in manu habentem video, toruum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, puluere

B b 4

opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. *Gesner.*

δε κεκοιμημένον, καὶ πνευσιῶντα, μεσὲν γούρ
 ἄσθματος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σπαρδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.
 EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τρυγόνι τὸν
 ἀλιτῆριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου
 δεῖν λειπόντως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δὲ ἐσὶ; ἢ τί βεβλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM.
 Τὰτ' ἐμὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβέλετο. ἔστι
 δὲ βασιλεὺς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γένεω τῶν ὀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνακικύει, πολλῆς τιнос εὐδαιμονίας
 ἐξερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἰθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκον, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πότες ἤδη τῷ ἐπικεκλωσμένῳ αὐτῷ νήματος.

EPM.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deseruerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset superuiuere, deficiente iam quod
 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λήγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος ἔτος, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήγησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ὅφ' ἔγάρ μοι παραδεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ἑλληντὴν ἐδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τῷ πόδε ἀνταρσίδων πρὸς τᾷδαφος, ἔ' παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτεις, καὶ καταλιπάρει ἀφ' ἑθῆνα πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνέμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, ἐκ ἀνείην, ὀρῶν ἀδυνάτων ἐφιεμέναν. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἦδη τὸ σόμιον 4) ἤμας, ἑμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum claua, adiunxisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicauit etiam et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogauit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumerante

B b 5

te

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. Brod.

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in. qua nihil ultra Charontis cymbam

ἔθος ἀπαριθμῶντος τῷ Αἰακῷ, καί μιν λογιζο-
 μέναι αὐτὰς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθεὶν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ αὐτῶ ὅπως,
 ὁ τρισκατάρκτος ἀπὼν ὤχιστα. ἐνέδει ἔν νε-
 κρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι,
 χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλος σοι αἱ ἐν ἔρανῳ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἔδαμῶς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὀρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐγχεχαρσμέναι· σὺ δέ μοι
 παρ' ἑνα ἦναις ἄγων· εἰ μὴ τῆτο φῶς, ὡς πα-
 ραλελόγισαί σε ἡ Ἀτροπας. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 feram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti; satis tibi apud
 superos lufus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno nūnus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit. *du Soul.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων εἶδον
 τῆτον εἶδον, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, εἰδῶκον ὡς
 εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγχαν 5) πρὸς τὸ Φῶς.
 εἶπετο δ' αὐθαίρετος μοι ὁ βέλτιστος ἔτος· καὶ
 ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θρόνους, καταλαμβάνομεν
 αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσῶτον
 ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ἐλιγωρίαν
 ἤδη τῷ Ἑρμῇ κατεγινώσκουμεν. ΧΑΡ. Τί
 ἔν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς ἔχ' ἱκανῆς ἡμῖν γεγενη-
 μένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνει-
 τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
 circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
 tellecra fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
 cem itur persecutus sum; sua vero sponte inso-
 cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
 emissi carceribus currentes comprehendimus
 hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
 rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligē-
 tiae Mercurium damnabamus. CHAER. At
 quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
 rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incen-
 dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγχαν] Vid. Bos de ellipfi, p.
 180. qui docet, modo τὴν Φέρσαν, omis-
 so ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . .
 omisso participio. Reiz.

τωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον,
 καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
 ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς,
 καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον.
 σὺ δὲ παραλαμβάνων σοίβριζε, καὶ συντίθει,
 ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβα-
 λᾷ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι; E.P.M.
 Ἰδὲ δὴ σοι, ὦ πορθητῆ, τὸν ἀριθμὸν, ἔτοι οἱ
 τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. X.A.P.
 Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς
 ἤκεις ἄγων. E.P.M. Βάλει, ὦ Κλωθοῖ, τὰς
 ἀκλαύστες ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
 Τὰς γέροντας λέγεις; ἔτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ
 πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς νῦν
 ἐξετά-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
 adfidens, vti mos est, ingredientem vnum-
 quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
 ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
 stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
 mum inlice, quid enim mihi respondeant?
 MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecen-
 ti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vali diues
 captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
 adducis. MERC. Vin, Clotho, vt indeplora-
 tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
 dicis. Quid enim molestiam fubeam exquiren-
 di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam
 acce-

6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
 co

ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τῷτο; ἐκ ἐπακμάσει με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀράμενον παραγαγεῖν. F.P.M. Ἴδὲ πάλιν ἔτοι δυνεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακτοὶ πάντες, καὶ πέπειροι 7), καὶ καθ' ὥραν τετραγυημένοι. ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες 8) γε πάντες ἤδη εἰσὶ.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῇ παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανοί-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublato admoueamus MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturitate mites omnes et suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passim enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admoue: et primum mihi dicite, qua ratione mortui

co cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsi, Εὐκλείδης ἀρχοντας, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδης ἀκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητήσας τὸν βίον εἰ βέλομαι. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὁμολογίαι. Bourdel.

8. Ἀσαφίδες] Alludit ad prouerbiū ἀνδρὸς γερόντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον. du Soul.

θανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὁξυάρτη υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβάρην. EPM. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι'
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαζεν ἐπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρό-
 θεν. EPM. Οὐτοὶ πηλείον. ΚΛΩΘ. Πᾶ-
 δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθα-
 νόντες; EPM. Παρεσῶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τῷ μυιχῷ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθεῖς; EPM.
 Ἴδ' εἰ πηλείον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 θῆτα παρῆγαγε. λέγω δὲ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscant. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adfunt.
 CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensē meretricem. MERC. Hic prope te
 isti. CLOTH. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? MERC.
 Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero et
 uxore interfectus? MERC. En prope te.
 CLOTH. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν
ἀποθανόντες ἐκαίδεκα, πᾶσιν ὦ Ἑρμῆ; EPM.
Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματῖαι, ἕς ὅρας. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μάν-
λισα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θνῶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆ· δὲ, καὶ τῆς ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡὰ, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπῖαν
ὠμὴν

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC.
Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum suffium suppli-
cium, tum fidicularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae σαυρὸς est, et τῷ
T figuram habet. Ἀπὸ τῷ σκόλοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. Gesner.

ὦμην 10), ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέ-
 σκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθῶ. τί δέ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον εἰσας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλυσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψασθαι· εἰ-
 δὲν· ἀλλ' ἐκ οὗτο' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελόμενον· ἀλλ' ἐμβαίνει ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε
 ἔττονι τὸν δεδεμένον ἐμβασιώμεθα· δέδιε
 γὰρ μὴ σε παραπείσῃ δεόμενος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fulum
 glomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed inscende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vincitum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπείαν ὦμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.

11. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι αὖ
 τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρε' ἴδω τίς ἐστίν. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σὺ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα· Κλωθοῦ
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀναλθεῖν. εἴτά σοι
 αὐτόμολος ἦξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, καὶ χάριν ἀφιέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰμίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γάρ ἐστι δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαλε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μέναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικί
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν κατορυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Inscende tu. MEG. Nequaquam; Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius causa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 caram reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 inscende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossum habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς
 τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρ-
 ρει τούτου γε ἕνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς
 ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὑβρεως,
 ὁ ἐχθρὸς, ἐν ὑπὸ ῥαθυμίας ἐγὼ γε οὐ προαπέ-
 κτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτὸς καὶ ἐπιβιώ-
 σεται σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρὸν τι
 πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ
 τὴν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβὼν. ΜΕΓ. Ἀ-
 δίκεις, ὦ Κλωθοῦ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτάταις
 διανέμουςα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ αὖχί Κυδιμά-
 χου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιοτάτε, παρεϊλόφεις,
 ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμ-
 πνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
 ἦν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum au-
 ri? CLOTH. Non peribit: noli laborare, Me-
 gacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ.
 Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus,
 quem socordia quadam non prius interfeci!
 CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit an-
 nis quadraginta, et paullo amplius, pellices
 tuas nactus et vestem et aurum tuum vniuer-
 sum. ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis,
 quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH.
 Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi suif-
 sent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius
 in conspectu spirantis adhuc iugularis. ΜΕΓ.
 Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἀκχοῦν, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοὶ ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκχόντος εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπύσητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῇς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίᾳ ἐπισήμε δώσῃν ὑπισχνῶμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βάλῃ προσθήσω, ἕς ἔλαβον ἀπικτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nomine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfecit Cleocrito accepi, utrumque auri excoeli et purissimi talentorum centum pondus. CLOTH. Rapite hominem. Sponte enim sua inscensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale quae perfectu-

τέλεια γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιῆς πέντε μόναις ἡμέ-
 ραις. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τείχει. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν τὸτό γε πάντως εὐγνωσκὼν αἰτῶ. ΚΛΩΘ.
 Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῶτον ἐπιβιῶμαι; μέ-
 χρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
 θῶ τέτρες Φόρως, καὶ μνήμα ἐκαστῷ παμμέγεθες
 ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα
 καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὐ-
 τος, ἐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
 ἔμωσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος πα-
 ρασχέσθαι τῇ τάχει, καὶ τῆς ἐπικνόδα 12) εἰ
 βέλτε

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
 huc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stru-
 et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
 aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
 MEG. Tantam ut superstes sim, quoad Pisidas
 subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
 numentum mihi ipsi maximum excitauero, cui
 inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
 facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non
 iam diem vnum postulas, sed viginti fere anno-
 rum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus
 sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succe-
 daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῇ τάχει, καὶ τῆς ἐπικνό-
 δα] H. e. atqui celeris mei reditus sponsores
 vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
 δυοῖ

βέλεσθε δέ, καὶ ἀντάνδρον υἱὸν αὐτ' ἐμαυτοῦ
 παραδώσω, τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. Ὡ
 μαρὲ, ὃν ἦυχε πολλαῖς ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάσαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἦξει καμμένός σοι μετ' ὀλί
 γον, ὑπὸ τῶ νηυσὶ βασιλεύαντες ἀνηρημένος.
 ΜΕΓ. Οὐκ ἔν ἀλλὰ τῶτό γε μὴ ἀντίπης ἐν
 Μοῖρᾷ μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ παῖον; ΜΕΓ. Εἶδός
 καὶ βέλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρέ
 πονα

daneum vobis p o me dabo unicum filium me
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura
 C c 3 sint.

δοεῖς dictum est τῶ τάχες καὶ τῆς ἐπαινό
 δα. L. Bas.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντάνδρον succedaneum da
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in
 terficit, aemulum scilicet imperii et pater
 nae necis ultorem metuens. Gesner.

πον. ΚΛΩΘ. Ἄκου. μᾶλλον γὰρ ἀνίαση μα-
 θιών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδαο δ' ὄλος ἔξει,
 καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμολύχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα
 εὐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σε, ταῖς
 παλαιαῖσι τῷ νυνὶ τυραννέντος θυματαλεχθή-
 σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ἔς ἣ πόλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναστραμμένοι,
 γέλωτα παρῆχουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν φίλων δὲ ἔδεις ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραττομένων ἔκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσι,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 Iugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 ccerimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuae, quas olim tibi posuit resp.
 euerfae omnes, ludibrium praebebunt spectan-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset?
 Ignoras, etiam qui adorabant te, et quae-
 cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
 πρὸς τὸν καιρὸν ἀπεβλέπαντες; ΜΕΓ. Καὶ
 μὴν σπένδοντες ἐν ταῖς συμπεσείοις, μεγάλην τῇ
 Φωνῇ ἐκλήχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προκα-
 ποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑταῖμος, εἰ οἶόν τε εἴ-
 ναι. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐταῖς ἦν ἐγώ. ΚΑΩΘ.
 Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὸς δαιμνήσας, ἀπέ-
 θανες. τὸ γὰρ τελευταῖον σοι πτεῖν ἐνσχθέν,
 ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῷτ' ἄρα
 πικρὰ τινας ἡσθόμην. τί βεβλόμηνος δὲ ταῦτ'
 ἔπραξες; ΚΑΩΘ. Παλὰ με ἀνακρήσεις ἐμ-
 βῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πῶγες μάλιστα, ὦ Κλωθρῶ,
 διότι σε ἐπόθην καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνα-
 κύψαι

imperii tui amicos, et rationem habentes tem-
 poris? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis ma-
 gna voce multa mihi et magna bona apprecari
 solebant, vicariam pre me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et omnino per genium
 meum iurabant. CLOTH. Igitur apud unum
 illorum conuictus heri, periisti. Vnum enim
 quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
 hunc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod
 amarulentum quid gustabam. quo vero consilio
 haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum
 incensendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Clo-
 tha, propter quod cuperem vel pauxillum in

κίψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τὸ τό ἐστιν; εἰ-
 με γὰρ τί παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ
 φίλος οἰκίτης, ἐπαί τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε,
 παρὶ δαίλῃν ὀφείν κινεῖσθαι εἰς τὸ οἶκημα, ἐπὶ
 ψείρην, σχολῆς ἕως, (ἔδαις γὰρ. εὐδὲ ἐφύ-
 λαττε με) Ἰθακίριον τὴν πύλαιδα με, καὶ
 πάλαι δέ, οἶμαι, κοινοποίηται, ἐκποπασάμενος
 τὴν θυραν, ἐκπάδει, καθάπερ ἑδενός ἐνδοῦ παρ-
 ὄντος· εἴτα ἐκπύδῃ. ὅστις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας
 ἀπαρθέας ἐς ἐμὲ, σὺ μόντοι, φησὶν, καὶ μια-
 ρὸν ἀνδρώπων, πληγὰς μοι παλαιὰς οὐδὲ
 ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ὅμως λέγων,
 παρῆσιν τε με καὶ κατὰ κόρης ἔπαιε· τέ-
 λος δέ, πλατὺ χρομφάμενος, καὶ καταπύ-
 σας

lucem respicere. CL. OTH. Quid vero illud
 est? videtur enim magnum quiddam esse.
 M. E. G. Cario servus meus, cum primum me
 vidit mortuum circa vespere, cum ascendisset
 in conclavem ubi iacebam, nactus opportunita-
 tem; neque enim quisquam aderat, qui me
 custodiret, Glycerium pellicem meam, cum
 qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit,
 ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit:
 deinde cum explevisset libidinem, me respi-
 ciens, tu quidem, inquit, impure homuncio,
 plagas mihi saepe nihil commérito infixisti, et
 cum his dictis vellicavit me, et malas mihi per-
 cussit; denique pueram lato scroto adductam
 in me

εἰς με, καὶ εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἀπιδεῖ
ἐπειπὼν ῥήκετο. ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν,
ἀνδρὶ οἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν,
αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μίαν δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιέντων τιπὼν ἤσθετο,
σινέλῃ χρίσασα τὰς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύσασα
ἐπ' ἑμοί, κακώσασα, καὶ πόνον ἐπιμαλκμένη,
ἀπὸ πλάττετο. ὧν οἱ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθί,
καί τις ἤδη σε ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν εὐδίας,
κατὰ

In me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo ulciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelesta vero puella, trepitu quorundam su-
peruenientium, animaduerso, salua madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

14. [ὧν οἱ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigerem. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νεκρῶ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐν αὐτίκα μάλα
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκά-
 σω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρεψε.
 ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποιήσον ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, καὶν δᾶλον ἀντὶ τῆ πάλας βασι-
 λείας· ἀναβιβῶναί με ἔασον μόνον. Κ Λ Ω Θ.
 Πᾶ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ'
 αὐτὸν εἰσω τῆ ποδός. ἔ γάρ ἂν ἐμβαιή ἐκείν.
 Ε Ρ Μ. Ἐπε νῦν δραπέτη· δέχε· τᾶτον σὺ
 πορθεῖν, καὶ τὸν δέμα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμῶσαι πρὸς τὸν ἴσον δεδήσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὲν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέσθαι με δεῖ.
 Κ Λ Ω Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ δευφόρους εἶχον μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius necere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. C L O T H. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. ΜΕΡ C. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto id fiat, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Atqui loco primo adfidere
 me oportet. C L O T H. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίξ. ΚΛΩΘ. Εἴτ' ἂν δικαίως σε παρέτιλλεν
ὁ Καίριον; ἔτιωσ' ἰσχυρὸν ὄντα; πιναρὸν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι
μοι τὸ βέκτρον; ἂν ἐγὼ σε πρῶτον, ὅτι ἄν-
θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς,
μικρὰ δεῖν προσπεπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοι-
γαρὲν μανεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσῶ προσπεπαττάλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθεῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
ἐμὴν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίνδα-
λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ
ἄρᾳς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scias ad eo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego te
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clavis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam incensendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
cylus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ἔρξῃς ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφ' ἑσθλῆς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. "Λα-
 σον ἡ βαλτίση Μοιρῶν· ἔπειτα με ἢ τῇ Κέ-
 κλωπος ἐκρίνα εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ὄγῳ τοῦ Οὔτιν κατέδομα-
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ἐδόντες παρεμένουσιν· ἄλλως τε, ἐδ' ὁμοῖα τα-
 μά τοῖς τῶν πλασίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 εἰς βίον, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἄπασι, καὶ
 περιβλεπτός, ἀπολιπὼν χρυσὸν τρεῖς τόνους, καὶ
 ἀργύρεον, καὶ ἐσθλὰ, καὶ ἵππους, καὶ δαίματα, καὶ
 παιδας ἁγλαίους, καὶ γυναῖκας ἐμμόρφους, θύοις
 ἡνίκα

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. ΜΙΚ. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, ultimum
 ego. Vtin deorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurde agebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἦναιτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἐξ ὧ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐν ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μάλλον δὲ ὥσπερ ᾠρεῖν κτός τις ἔτος ἡ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ἐνυμβέβηκεν αὐτὰς· ἐμείλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτὰς μετὰ βίας, ἀναγκύεσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀθην Φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τ' ἐπίσω, ὥσπερ τι δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶ ταῦτά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ

bat grauiter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerefcit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducat, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, mericulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, vt inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῇ
 βίῳ, καὶ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ
 σκεῦος, καὶ δόξαν, καὶ εἰκόνας, εἰκότως εὖζωνος
 ἦν. καὶ περὶ δὴ μόνον ἡ Ἀτροπος ἐνδυσέ μοι, ἄσ-
 μενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα,
 κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χειροῖν ἔχων, ἀναπηδή-
 σας εὐθύς ἀνυπόδετος, καὶ δὲ τὴν μελανθηρίαν
 ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἠγάμην ἐς
 τὸ πρὶσω ὄρων. καὶ δὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέ-
 σρεψε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ
 τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω. τό, τε γὰρ ἰσοτι-
 μίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τῶν πλησίον δια-
 φέρειν, ὑπερήδισον ἔμοιγ' ἔνδοκεῖ. τεκμαίρο-
 μαί

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita
 pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
 res, nec aurum, nec instrumentum, neque
 gloriam, neque statuas, non est mirum quod
 succinctus fui, et ad primum Atropi nutum lae-
 tus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc
 in manibus habens, exsilii statim, ut eram dif-
 calceatus, ac non abluto prius atramento, se-
 quutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora
 prospiciens: neque enim quidquam eorum quae
 a tergo erant aduertit me et reuocauit. Et
 Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia.
 Quod enim aequo omnes honore sunt, neque
 quisquam super alium eminet, supra sane quam
 dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror
 autem,

μαὶ δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρήα τὰς ἐφείκοντας
ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγι-
στον, μὴδὲ ῥιγᾶν τῷ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
πᾶσα, καὶ τὰ πρᾶγματα ἐς τῆς παλιν ἀνεστραμ-
μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶν-
ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλεῖστοι.

ΚΛΩΘ. Πάλα, ἔν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα
ἐώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ.
"Αἰσχρον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
ἄνω τυράνῳ, πένυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμε-
να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε σέθενός τις εἶ-
ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὰ ἄνδρες ὄρων, ἐμακά-
ριζον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
res, nec tributa pendere; et quod maximum,
neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, et
res plane in contrarium versae: nos enim ri-
demus pauperes, at illi diuites adficiantur et
plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
fierent ab illo obseruavi, et videbatur mihi
nonnumquam par Diis esse. Quae te florem
purpurae quum viderem et ministrantium mul-
titudi-

ριζόν καὶ τῶν ἀκολυθάντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν
 χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ
 τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσ-
 σα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιε
 με· ὡς τε ὑπερένδρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλ-
 βιος κατεφαίνετο, καὶ μονοναχὶ καλλίων, καὶ
 ὑψηλότερος, ὅλην πήχει 15) βασιλικῶ ἐπαιρό-
 μενος τῇ τύχῃ, καὶ σμυνῶς προβαίνων, καὶ
 ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας
 ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγ-
 γέλοιος ὠφθῇ μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν·
 καὶ μάλιστα ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, εἶεν καὶ θάσμα
 ἐτεθῇ·

titudinem, et aurum et pocula gemmis distin-
 cta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum
 hominem praedicabam: enecabat me porro ni-
 dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo
 quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac
 ter beatus mihi videretur, ac tantum non pul-
 chrior excelliorque reliquis cubito ipso regio:
 sublatus fortuna, et procedens cum gravitate
 quadam, ac vultu supino, et colloqui volenti-
 bus terrorem incutiens. Cum vero defunctus
 esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus vide-
 batur exutis illis deliciis: meque ipsum magis
 deridebam quale purgamentum admiratus es-
 sem,

15. Πήχει] Πήχυς βασιλῆϊος Herodoto, qui
 tribus digitis iusto cubito maior est. *Adol-
 Vorft.*

ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῷτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανεισὴν
Γνίφωνα ἰδὼν ζέοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
~~ἔτι μὴ ἀπέλαυσε~~ τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἐσίαν ἀπολιπὼν (ἔτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐ-
τῷ γένεσ, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἃν εἶχεν ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδες τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μένοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

fem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mifcentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam*
cum viderem, dompescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus
D d talen-

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τῇ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ λείπα γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσῃται ὁ πορϑμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρε; πληρὴς ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῇ περίμεινε· ἐς αὖριον ἔωθ' ἐν σε διαπορϑμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἶμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ
δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, vt tollat ancoram, Portitor.

19. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quamquam
cur

διανήχομαι κατ' αὐτάς; εἰ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεάς· ἄλλως τε εἰδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· εἰ θέμις ἔτιώσῃ διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτόν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

ΧΑΡ. Πῶς νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρεας. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνένησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus, praesertim cum nec obolum habeam unde naulum solvam. CLOTH. Quid hoc? Expecta Micylle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur et ceruices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλη-
θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ~~ἐκ~~
ἀν ἔχοιμι δοῦνά σοι, καταπλεύσας· πλῆσον
γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν ὀρέῃς, καὶ τούτου
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἐ-
τοίμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψη δὲ ἄδεν,
ἣν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἔρετμόν δᾶς μόνον.
ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ
σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκαλεῖσθαι δεή-
σει; ΧΑΡ. Νή Δί', ἣν περ εἰδῆς κέλευσμα τι
τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
ρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὀρέῃς, ἀντεπηχοῦσιν
οὔτοι δακρύοντες. ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιτα-
ραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
traiectum tibi solvam, non habeo: neque enim
mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
querere, modo commodum et robustum mihi
remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nau-
ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
dem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus:
itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοϊ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβὼν. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν με παιδίαν. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ὥς πέρυσιν ἐφύττευσάμην; ΕΡΜ. Μικυλλε, σὺ δ' ἔδεν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τίνα. ΜΙΚ. Ἀπαγε. ἔδεν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπισέναζον. ΜΙΚ. Οἰμῶξωμαι τοίνυν; ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἶμοι τῶν κατ' αὐμάτων. οἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν. ὅττοτοϊ, τῶν σαφρῶν ὑποδημάτων. ἔκ' ἔτι ὁ

κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo! ALIVS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trahere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμένῳ,
 ἀδὲ τῷ χερμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος
 περινεσθήσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 πεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

XAP. Ἄγε δὴ τὰ πορθημῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. MIK. Παί-
 ξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε αἶδα εἰ τετράγω-
 νόν ἐστιν ὀβελός, ἢ σρογγύλον. XAP. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμαρον· ἀποβαί-

νετε

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo feminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ἔμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βᾶς, καὶ κύ-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλαῦσαι
 γὰρ κήκεινα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτὰς, ὦ
 Ἑρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντι-
 πέρας ἀποπλευσῶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἑραμί-
 θην τὰς Σήρας διάξωσα. τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς
 ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
 Προΐωμεν ὦ ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπε-
 σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἑράνλεις, τῷ ζόφῳ. πῶ νῦν ὁ καλὸς
 Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
 Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
 καὶ ἐδὲν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἦδη
 καὶ

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boues,
 et canes, et reliquas animantes transeo: traici-
 am et has oportet. CLOTH. Accipe istos
 abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
 pam renauiḡabo, Indopatē et Heramithrē
 Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
 na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
 cedamus, vel potius sequimini me deinceps
 omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! vbi
 nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
 fcat aliquis; pulchriorne Phryne fit Simmicha?
 omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
 que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἀμορφὸν εἶ-
 ναι δοκῶν, ισότιμον γίνεσθαι τῇ πορφύρεϊ τῆ
 βασιλείας. ἀφανὴ γὰρ ἀμφω, καὶ ὑπὸ τῶ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκς, σὺ δὲ πᾶ-
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοι Μίκυλλς· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελεύσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκς, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ' ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΤΝ. Εὐ λέγεις· ἰδὲ ἂν προσέρχεται δαδ-
 χῶσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέπῃσα· ἢ ἄρα πᾶ Ἐριννύς ἐστι; ΜΙΚ. Ἐσι-
 κεν ἀπὸ γὰρ τῆ σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequum honorem regis purpurae
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo vna ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνε τέτρες, ὦ Τισιφώνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πά-
λαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.
ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτὲς ὦ Ἑρμῦ. σὺ δὲ ὦ
Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ
Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον
ἐπίσκηψαι παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;
ΚΤΝ. Πάντως βέλομαι κατηγορῆσαί τινας, αἱ
συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν
βίον. εἰ ἂν ἔν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ ἔχι
πρῶτερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα
ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΤΝ. Κυνί-
σκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ.
Δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰση-
θι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγόρας.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra
mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic
vos exspectat. RHAD. Adduc eqs, Erinnys:
tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca.
CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rha-
damanthe, me primum inspiciendum admoue.
RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decre-
vi accusare aliquem criminum, quae me con-
scio in vita patrauit: neque vero fide dignus
ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse,
et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem
es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia
philosophus. RHAD. Huc accede, et primus
sta in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῃς τέτατ' κατηγορεῖ, δεῦ-
 ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
 ἔχ' ἰκανὸν τέτο ὦ Κυνίσκῃς· ἀπόδουθι δὲ ὅπως
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΤΝ.
 Πᾶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅπό-
 φα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσσηται παρὰ τὸν βίον,
 καὶ ἕκασον αὐτῶν ἀφηνῇ σίγματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΤΝ. Ἰδὲ σοι γυμνὸς παρ-
 ἔστηκα· ὥς ἀναζητῇ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ
 σίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν ἔτοσι,
 πλὴν τῶν τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ,
 καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτο; ἵχνη
 μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, ἐκ οἷδα
 δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκένοπται·
 πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, evanidas omnino et vix cognos-
 cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inuolarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκη, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπ-
 αρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ
 πολλὰ διὰ τῆτο ἐμπολήσας σίγματα, ἐπειδὴ
 τάχιςα φιλοσοφεῖν ἤρξάμην, κατ' ἐλίγον ἀπά-
 σας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελευσάμην.
 ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, ἔτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ
 χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς
 Μαιάρων νήσας, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατ-
 ηγορήσας γε πρότερον ἔ Φῆς τυράννε, ἄλλας
 προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὰ μὲν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν
 ἐστὶ, καὶ βραχεῖας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον·
 πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥς ἐπισηκώπει.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quo-
 modo purus quasi postliminio factus es? CYN.
 Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae
 defectu, ac multa natus stigmata, cum primum
 coepi philosophari, maculas paullatim omnes
 ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et
 efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum
 insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum
 prius tyrannum quem dicis reum peregeris.
 Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, o
 Rhadamanthe, et breui exploratione opus ha-
 bet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτο-
τόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, κα-
θαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἅπιθι καὶ σὺ
παρὰ Κυνίσκην ταχονί· τὸν τύραννον ἤδη προσ-
κάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακίδε ἡμέτω-
ποι ἤρεφῃ; προσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκα-
λῶ· πρόβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφόνῃ ἐς τὸ μέ-
σον, ἐπὶ τραχὴλον ὠθῆσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε,
κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνῆρ
οὔτοςί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, εἰδὲ λόγων ἔδει· γνῶ-
σῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν
σημάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ
τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ λόγῳ δείξω φανερώτερον·
ἔτοσί

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus.
RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et
nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum
illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Me-
gapenthes, Lacydae F. prodito. Quo te vertis?
accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero,
Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim
homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus
erat oratione. Statim enim illum, qualis sit,
cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ti-
bi virum, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἔτοςί γάρ ὁ τρισηκτάρατος, ὅποσα μὲν ιδιώτης
 ῶν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 δραυστάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστάς, τῇ πόλει τύραννος κατέ-
 βη, ἀκρίτας μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἑσίας ἐκείνων ἀφαιρέμενος, καὶ πλάττε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἐδεμίαν μὲν
 ἀκολαστίας ιδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὁμό-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφῆ-
 βες καταισχνύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κόοις ἐμπαρουνῶν· καὶ ὑπεραψίας μὲν γε, καὶ τύ-
 Φε, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-
 τος

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), εἰ δὲ κατ' ἀξίαν δύναται ἂν παρ' αὐτῷ
 λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γὰρ ἂν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῆτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν πολάσεων πρὸς ὠμότητα καινεργὸν
 αὐτῷ τις ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσους μὴδὲ
 τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτε
 μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐ-
 τῷ εἴσῃ, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφο-
 νευμένους· μάλλον δὲ ἀκλήτοι ὡς ὀρεῖς πάρεσι.
 καὶ περισφάντες, ἀγχέουσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιτρείᾳ τεθνήσκιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα συμόρφων ἐπιβουλευ-
 θέντες·

res insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conuenientibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin inuocati, ut vides, adsunt,
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem insidiis, quas ob vxores formosas illis
 struxit;

16. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est so-
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuncius, quem *frenitum* latini dicunt, ἢ
 Φρύαγμα Graeci. Gesner.

θύντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλάτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μισαρέ σύ;
ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνους εἰργασμαί, ἄς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν
ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκᾶν καὶ τέτων ὦ Ραδύμαιδου,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτεις λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκέλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν
λύχρον αὐτῆ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσεσσι γάρ
αὐτοῖ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetravi
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
titus est. CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio
E e dicent,

αὐτοὶ παρέλθόντες, οἷα πράττοντι αὐνηπέ-
 σαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος
 ὁ Μεγαπένθης παρέσω· εὐγε εἰποίησαν ὑπακί-
 σαντες. ΡΑΔ. Εἶπατε ἄν ὑμεῖς ἃ σύνεσι Με-
 γαπένθει τέτω· προτέρᾳ δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε.
 ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος·
 ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὡ δέσποτα Ῥαδά-
 μανθῦ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ
 διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέςατα μὲν ἄν κη-
 ταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ
 σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτυρεῖ. ΛΥΧ. Ἐγὼ
 τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· εἰ γὰρ παρὴν· ἃ
 δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἐπάσχευεν, ὅκνῳ λέ-
 γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐδεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἀρ-
 ῆντα,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
 ctus et Lucerna Megapenthis adsunt. Bonum
 factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
 quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
 Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
 cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
 pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
 nissime igitur contra illum fers testimonium,
 qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
 cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
 facinora non noui; neque enim aderam: quae
 xero modibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
 re. Verum vidi equidem infanda multa, et
 contu-

ρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαιμότα 17). καὶ τοὶ πολλοὶς ἐκὼν τέλειον ἐκ ἐπιπον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγγε τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίκρινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουσι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν σιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατὰ γράφος, μᾶλλον δὲ κυανεός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἔν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐστὶν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; KTN.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non hiberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Ee 2

CYN.

17. Ὑπερπεπαιμότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θελοῖς, ἐγὼ σοι και-
νὴν τινα καὶ πρέπασαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι· ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ
τέτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι
τοῖς ἀποδνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἀποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφάξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπασζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδιχάσθω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς ἔτοσί, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἐπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibit.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit; quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnus esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	1
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphiloichi et Trophoni	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- versorum	41
Crateris et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantal	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therisitae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Crateris	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantēs	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Pŕicator, seu Reuiviscētes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaestum est viris doctissimis, quid esset apud Iucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλος. Micyllus interpretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius autem *vixit aduocatus amicis*, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πανὸς, idque conuenit satis contrario φοβερός ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικάσθῃ, quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζωινται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare de hereditate, petere hereditatem*. Hinc factum, sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa parte diceretur, id usurparetur deinde de genere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *experere aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda*. Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἀγροικὸν vocare, non deprimendū sui causa, sed suarum διώκων indicandarum: ἃ γὰρ αὖν, εἰ μὴ πανὺ πλάσιος

γν,

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Pŕicator, seu Reuiviscentes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaestum est viris doctissimis, quid esset
apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed.
Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus inter-
pretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius
autem *utristis aduocatus amicis*, quod probant fi-
lius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πανὸς, idque
conuenit satis contrario φοβερός ἐχθροῖς. Ego
autem nondum potui intelligere, quomodo et
forma verbi, secundum analogiam linguae, et
origo eius, possit hanc significationem admitte-
re. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam
nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικάσθῃ,
quod sit eiusmodi, vt id homines ἐπιδικάζων-
ται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, vt Ku-
sterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare*
de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum,
sicut in aliis verbis, vt quod primum de certa
parte diceretur, id vsurparetur deinde de ge-
nere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *expetere*
aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua con-
sequenda, sibi vindicanda. Hoc sensu planissime
dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. de-
monstrans Strepsiaden se ἀγροικὸν vocare, non
deprimendū sui causa, sed suarum διήκων
indicandarum: ἃ γὰρ αὖν, εἰ μὴ πανὸς πλάσιος
γν,

ἦν, ἐπεδικάσατο αὖ αὐτῇ ἡ γυνή, nobilis et ur-
 bana femina, nisi valde diues fuisset, eum non ap-
 petisset, eius conditione vti noluisset. Vnde co-
 gi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις, esse, quem,
 vtilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam con-
 seruare expetant, in quo colendo, obseruando,
 retinendo, certent. Idque etiam confirmat lo-
 cus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae
 unam illum Luciani locum exhibent) Antiqu.
 IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moses dicit Aaronem,
 etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id
 κατατιθέναι ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut
 de eo consequendo certens, qui velint, ut petat,
 qui velit.

1935 · 6

732

LIPSIÆ

EX OFFICINA SOMMERIA